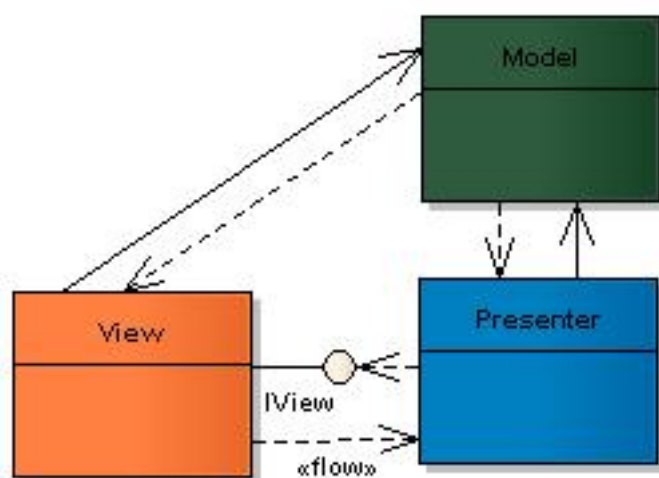

پروژه‌های زیادی را می‌توان یافت که اگر سوره‌س کدهای آن‌ها را بررسی کنیم، یک اسپاگتی کد تمام عیار را در آن‌ها می‌توان مشاهده نمود. منطق برنامه، قسمت دسترسی به داده‌ها، کار با رابط کاربر، غیره و غیره همگی درون کدهای یک یا چند فرم خلاصه شده‌اند و آنچنان به هم گره خورده‌اند که هر گونه تغییر یا اعمال درخواست‌های جدید کاربران، سبب از کار افتادن قسمت دیگری از برنامه می‌شود.

همچنین از کدهای حاصل در یک پروژه، در پروژه‌های دیگر نیز نمی‌توان استفاده کرد (به دلیل همین در هم تنیده بودن قسمت‌های مختلف). حداقل نتیجه یک پروژه برای برنامه نویسی، باید یک یا چند کلاس باشد که بتوان از آن به عنوان ابزار تسریع انجام پروژه‌های دیگر استفاده کرد. اما در یک اسپاگتی کد، باید مدتی طولانی را صرف کرد تا بتوان یک متد را از لابلای قسمت‌های مرتبط و گره خورده با رابط کاربر استخراج و در پروژه‌ای دیگر استفاده نمود. برای نمونه آیا می‌توان این کدها را از یک برنامه ویندوزی استخراج کرد و آن‌ها را در یک برنامه تحت وب استفاده نمود؟

یکی از الگوهایی که شیوه‌ی صحیح این جدا سازی را ترویج می‌کند، الگوی MVP یا Model-View-Presenter می‌باشد. خلاصه‌ی این الگو به صورت زیر است:

: Model

من می‌دانم که چگونه اشیاء برنامه را جهت حصول منطقی خاص، پردازش کنم.
من نمی‌دانم که چگونه باید اطلاعاتی را به شکلی بصری به کاربر ارائه داد یا چگونه باید به رخ داده‌ها یا اعمال صادر شده از طرف کاربر پاسخ داد.

: View

من می‌دانم که چگونه باید اطلاعاتی را به کاربر به شکلی بصری ارائه داد.
من می‌دانم که چگونه باید اعمالی مانند data binding و امثال آن را انجام داد.
من نمی‌دانم که چگونه باید منطق پردازشی موارد ذکر شده را فراهم آورم.

: Presenter

من می‌دانم که چگونه باید درخواست‌های رسیده کاربر به View را دریافت کرده و آن‌ها را به Model انتقال دهم.
من می‌دانم که چگونه باید اطلاعات را به Model ارسال کرده و سپس نتیجه‌ی پردازش آن‌ها را جهت نمایش در اختیار View قرار دهم.

من نمی‌دانم که چگونه باید اطلاعاتی را ترسیم کرد (مشکل View است نه من) و نمی‌دانم که چگونه باید پردازشی را بر روی اطلاعات انجام دهم. (مشکل Model است و اصلاً ربطی به اینجانب ندارد!)

یک مثال ساده از پیاده سازی این روش
برنامه‌ای وبی را بنویسید که پس از دریافت شعاع یک دایره از کاربر، مساحت آن را محاسبه کرده و نمایش دهد.
یک تکست باکس در صفحه قرار خواهیم داد (txtRadius) و یک دکمه جهت دریافت درخواست کاربر برای نمایش نتیجه حاصل در یک برچسب به نام lblResult

الف) پیاده سازی به روش متداول (اسپاگتی کد)

```
protected void btnGetData_Click(object sender, EventArgs e)
{
    lblResult.Text = (Math.PI * double.Parse(txtRadius.Text) *
double.Parse(txtRadius.Text)).ToString();
}
```

بله! کار می‌کنه!

اما این مشکلات را هم دارد:

- منطق برنامه (روش محاسبه مساحت دایره) با رابط کاربر گره خورده.
- کدهای برنامه در پروژه‌ی دیگری قابل استفاده نیست. (شما متد یا کلاسی را اینجا با قابلیت استفاده مجدد می‌توانید پیدا می‌کنید؟ آیا یکی از اهداف برنامه نویسی شیء‌گرا تولید کدهایی با قابلیت استفاده مجدد نبود؟)
- چگونه باید برای آن آزمون واحد نوشت؟

ب) بهبود کد و جدا سازی لایه‌ها از یکدیگر

در روش MVP متداول است که به ازای هر یک از اجزاء ابتدا یک interface نوشته شود و سپس این اینترفیس‌ها پیاده سازی گردد.

پیاده سازی منطق برنامه:

1- ایجاد Model :

یک فایل جدید را به نام CModel.cs به پروژه اضافه کرده و کد زیر را به آن خواهیم افزود:

```
using System;
namespace MVPTest
{
    public interface ICircleModel
    {
        double GetArea(double radius);
    }

    public class CModel : ICircleModel
    {
        public double GetArea(double radius)
        {
            return Math.PI * radius * radius;
        }
    }
}
```

همانطور که ملاحظه می‌کنید اکنون منطق برنامه از موارد زیر اطلاعی ندارد:

- خبری از textbox و برچسب و غیره نیست. اصلاً نمی‌داند که رابط کاربری وجود دارد یا نه.
- خبری از رخدادهای برنامه و پاسخ دادن به آن‌ها نیست.
- از این کد می‌توان مستقیماً و بدون هیچ تغییری در برنامه‌های دیگر هم استفاده کرد.
- اگر باگی در این قسمت وجود دارد، تنها این کلاس است که باید تغییر کند و بلافاصله کل برنامه از این بهبود حاصل شده می‌تواند بدون هیچگونه تغییری و یا به هم ریختگی استفاده کند.
- نوشتن آزمون واحد برای این کلاس که هیچگونه وابستگی به UI ندارد ساده است.

2- ایجاد View :

فایل دیگری را به نام CView.cs را به همراه اینترفیس زیر به پروژه اضافه می‌کنیم:

```
namespace MVPTest
{
    public interface IView
    {
        string RadiusText { get; set; }
        string ResultText { get; set; }
    }
}
```

کار View دریافت ابتدایی مقادیر از کاربر توسط RadiusText و نمایش نهایی نتیجه توسط ResultText است البته با یک اما. View نمی‌داند که چگونه باید این پردازش صورت گیرد. حتی نمی‌داند که چگونه باید این مقادیر را به Model جهت پردازش برساند یا چگونه آن‌ها را دریافت کند (به همین جهت از اینترفیس برای تعریف آن استفاده شده).

3- ایجاد Presenter :

در ادامه فایل جدیدی را به نام CPresenter.cs با محتویات زیر به پروژه خواهیم افزود:

```
namespace MVPTest
{
    public class CPresenter
    {
        IView _view;

        public CPresenter(IView view)
        {
            _view = view;
        }

        public void CalculateCircleArea()
        {
            CModel model = new CModel();
            _view.ResultText = model.GetArea(double.Parse(_view.RadiusText)).ToString();
        }
    }
}
```

کار این کلاس برقراری ارتباط با Model است. می‌داند که چگونه اطلاعات را به Model ارسال کند (از طریق view.RadiusText) و می‌داند که چگونه نتیجه‌ی پردازش را در اختیار View قرار دهد. (با انتساب آن به view.ResultText) نمی‌داند که چگونه باید این پردازش صورت گیرد (کار مدل است نه او). نمی‌داند که نتیجه‌ی نهایی را چگونه نمایش دهد (کار View است نه او). روش معرفی View به این کلاس به [constructor dependency injection](#) معروف است.

اکنون کد وب فرم ما که در قسمت (الف) معرفی شده به صورت زیر تغییر می‌کند:

```
using System;
```

```
namespace MVPTest
{
    public partial class _Default : System.Web.UI.Page, IView
    {
        protected void Page_Load(object sender, EventArgs e)
        {
        }

        public string RadiusText
        {
            get { return txtRadius.Text; }
            set { txtRadius.Text = value; }
        }

        public string ResultText
        {
            get { return lblResult.Text; }
            set { lblResult.Text = value; }
        }

        protected void btnGetData_Click(object sender, EventArgs e)
        {
            CPresenter presenter = new CPresenter(this);
            presenter.CalculateCircleArea();
        }
    }
}
```

در اینجا یک وهله از Presenter برای برقراری ارتباط با Model ایجاد می‌شود. همچنین کلاس وب فرم ما اینترفیس View را نیز پیاده سازی خواهد کرد.

نظرات خوانندگان

نویسنده: زوزو
تاریخ: ۱۷:۵۶:۰۸ ۱۳۸۸/۰۵/۲۸

آیا این همون مدل 3 لایه برنامه نویسی هست که در اینجا بدون استفاده از دیتابیس به این شکل مطرح شده است؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۸:۳۰:۲۱ ۱۳۸۸/۰۵/۲۸

سلام

احتمالا tier 3 را شنیده‌اید که به این صورت مطرح کردید.

n-tier نوعی معماری است که به شما در تهیه برنامه‌های توزیع شده کمک می‌کند و مهم‌ترین مزیت آن قابلیت بسط پذیری سیستم است. Tiering در مورد تخصیص منابع و نحوه توزیع آن‌ها بحث می‌کند. برای مثال دیتابیس سرور شما جدا است، منطق برنامه در سروری دیگر توسط یک وب سرویس قابل دسترسی است و سروری دیگر کار دریافت و ارائه این اطلاعات را به عهده خواهد داشت.

MVC که در ابتدا پدید آمد و بعد از آن MVP، یک نوع الگوی برنامه نویسی شیء‌گرا هستند که به شما کمک خواهند کرد تا برنامه‌ی n-tier ایی با حداقل گره خوردگی و به هم پیچیدگی که اصطلاحاً به آن Loosely coupled نیز گفته می‌شود، تولید کنید.

نویسنده: میثم جوادی
تاریخ: ۰۱:۵۲:۵۳ ۱۳۸۸/۰۵/۲۹

سلام، جناب نصیری اگه برنامه بزرگ بشه نیاز به الگوی Facade بیشتر نمیشه؟ منظورم استفاده اش تو این الگو. به ازای همه کلاس‌ها باید اینترفیس تعریف کنیم؟ (حتی واسه گوگل کلمه MVP تازه است به طوری که ...did you mean گوگل کلمه MVC رو پیشنهاد میکنه!)

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۰:۲۵:۲۶ ۱۳۸۸/۰۵/۲۹

سلام

MVP جدید نیست و اولین مقاله در مورد آن به سال 1996 بر می‌گردد

<http://www.wildcrest.com/Potel/Portfolio/mvp.pdf>

- در این روش Presenter شما می‌تونه با یک Facade یا Service object جهت دریافت اطلاعات Model نیز در ارتباط باشه.

نویسنده: حسن
تاریخ: ۰۲:۴۸:۱۱ ۱۳۸۸/۰۵/۳۰

از کدهایی که نوشته بودید هیچ سر در نیاوردم (net. بود؟) ولی با MVC در php آشنا، اینا فرق دارن یا فقط اسماشون در محیط‌های مختلف متفاوت؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۱:۳۴:۵۵ ۱۳۸۸/۰۵/۳۰

فرق دارند (و البته در انحصار پلتفرم خاصی هم نیستند چون یک نوع الگوی برنامه نویسی‌اند). سیر تکاملی این‌ها رو در تصویر زیر می‌تونید مشاهده کنید:

<http://vahid.nasiri.googlepages.com/mvcmvp.png>

تفاوت‌ها:

در MVP

view و model کاملاً از هم جدا شده‌اند.

presenter کار رخدادگردانی عناصر UI را انجام می‌دهد

presenter کار به روز رسانی view را از طریق فراخوانی اینترفیس آن انجام می‌دهد

در MVC

view و model کاملاً از هم جدا نیستند.

View کار رخدادگردانی عناصر UI را انجام می‌دهد

controller مدل را به view ارسال کرده و سپس view بر این اساس خودش را به روز می‌کند

نویسنده: مسعود

تاریخ: ۱۳۸۸/۰۵/۳۰ ۱۳:۰۴:۴۳

آقای نصیری اول که خسته نباشید.

دوم اینکه من اینو درک نمی‌کنم که وقتی من اینترفیس برای بخشی نوشتم و اونو implements کردم و از این نوع معاری استفاده کردم ، چرا بهتره.

من سوالم اینجاست که اگه من اینترفیس رو متناسب با نیازی که بعداً به وجود میاد تغییراتی بدم کمترین کاری که باید بکنم اینه که کلاس مربوطه رو دست کاری کنم.

این که زمان بیشتری میگیره...

البته منکر reusable شدن و ... این مدل نیستم...

نویسنده: وحید نصیری

تاریخ: ۱۳۸۸/۰۵/۳۰ ۱۴:۱۸:۱۳

کیوان نیری یک دمو در مورد ASP.Net MVC درست کرده و روش متداول و روش جدید را در ابتدای این دمو با هم مقایسه کرده (حداقل برای MVC الان یک فریم ورک خوب هست).

<http://nayyeri.net/files/media/file/Talks/ASPNETMVC10Presentation.pptx>

مزایا و معایب هر کدام را توضیح داده که بد نیست یک نگاهی بیندازید.

نویسنده: افشار محبی

تاریخ: ۱۳۸۸/۰۵/۳۰ ۱۶:۵۴:۳۶

MVP به نوعی با SOA (معماری سرویس‌گرا) هم شبیه است

نویسنده: ahmad

تاریخ: ۱۳۸۹/۰۴/۱۸ ۰۰:۰۲:۳۳

سلام

بالاخره در Windows Application از کدام روش استفاده کنیم؟ MVP یا n-tier ؟

نویسنده: وحید نصیری

تاریخ: ۱۳۸۹/۰۴/۱۸ ۰۱:۱۰:۳۶

شما در یک سیستم n-tier می‌تونید از MVP هم استفاده کنید.

نویسنده: Mohsen
تاریخ: ۱۳۸۹/۰۶/۱۸ ۰۴:۳۵:۲۳

واقعا این چند لایه آدم رو کلافه می کنه
10 جا یک تیکه کد رو با کمی تغییر باید بنویسی

MVC رو تست کردم عالی بود

MVP رو هنوز تست نکردم
برای MVP در دات نت فریمورک وبی داریم مثل MVC

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۸۹/۰۶/۱۸ ۱۰:۱۰:۲۸

[Better Web Forms with the MVP Pattern](#)

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۸۹/۰۹/۲۸ ۰۰:۳۷:۵۰

[Model View Presenter Pattern Implementation in ASP.NET](#)

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۸۹/۰۹/۲۸ ۰۰:۴۰:۲۳

[ASP.Net MVP Framework](#)

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۸۹/۰۹/۲۸ ۰۱:۰۷:۳۵

[Web Forms MVP](#)

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۰/۰۱/۱۰ ۱۷:۲۸:۰۹

یک مثال جالب دیگر در این مورد: [\(+\)](#)

نویسنده: shahin kiassat
تاریخ: ۱۳۹۰/۰۱/۱۱ ۲۳:۱۴:۰۸

سلام.

آقای نصیری هنگامی که می خواستم این آدرس رو باز کنم صفحه منتظر پاسخ از بلاگر می مونه :
http://www.dotnettips.info/2009/08/mvp.html#disqus_thread

در مورد این لینک جدید ام وی پی من برای دانلود فریمورک
webformsmvp

به این صفحه رسیدم

<http://nuget.org/List/Packages/WebFormsMvp>
اما با وجود ثبت نام در این سایت موفق به دانلود نمیشم.
یعنی هیچ جایی برای دانلود پیدا نکردم.
در سایت پروژه در کد پلکس هم چیزی برای دانلود نبود.
اگر فرصت داشتید راهنمایی کنید.

ممنون

پ ن : قبلا می شد کامنت راست به چپ نوشت الان انگار این امکان وجود نداره؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۰/۰۱/۱۱ ۲۳:۵۵:۰۶

در مورد آدرس مشکلی نبود الان حالا شاید در اون لحظه مشکل ارتباطی وجود داشته

این پکیج رو برای نوگت کامپایل کردن ولی اگر علاقمند بودید می شود سورس را از آدرس زیر دریافت و سپس خودتون کامپایل کنید

<http://webformsmvp.codeplex.com/SourceControl/list/changesets>

این راست به چپ فعلا در دیسکاس نیست یا من ندیدم حالا تا بعد

عنوان: در هم تنیدگی کدهای خود را کمتر کنید

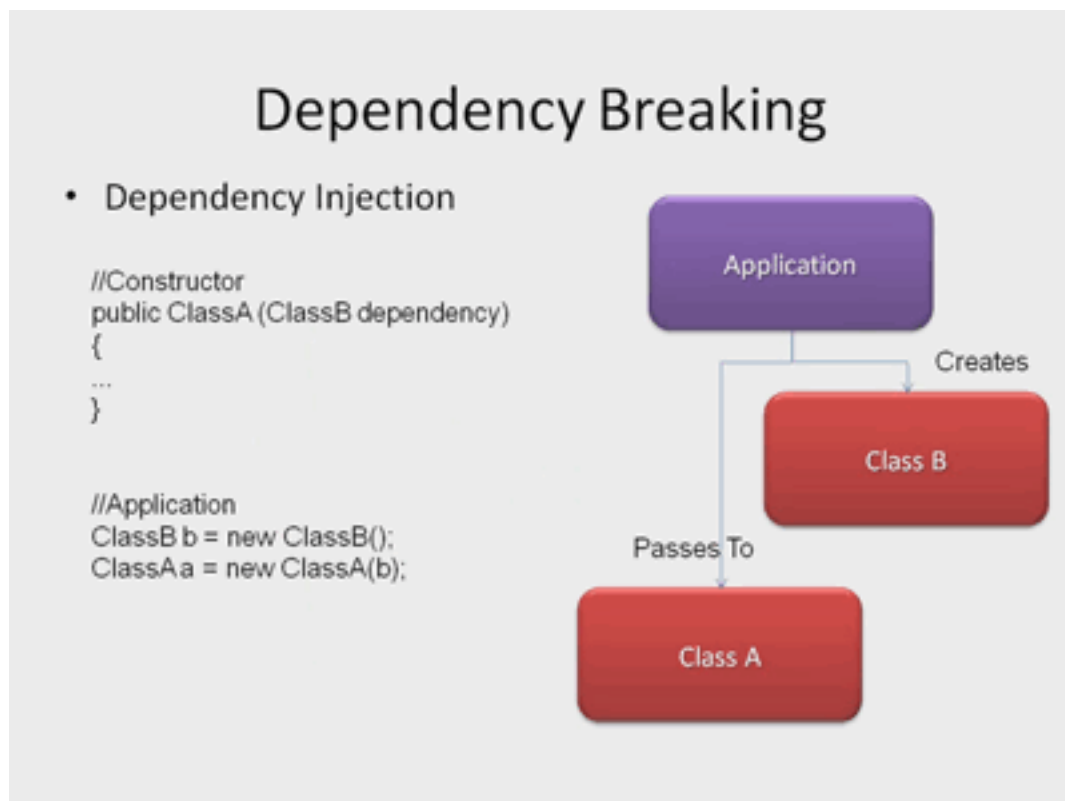
نویسنده: وحید نصیری

تاریخ: ۱۹:۱۶:۰۰ ۱۳۸۸/۰۶/۰۶

آدرس: www.dotnettips.info

برچسب‌ها: Design patterns

مطلب "آشنایی با الگوی MVP" مقدمه‌ی کوتاهی بود بر یکی از روش‌هایی که توسط آن می‌توان گره خوردگی کدهای خود را کمتر، نگهداری طولانی مدت و اعمال تغییرات بعدی به آن‌ها را ساده‌تر کرده و همچنین امکان استفاده مجدد از کدهای موجود را فراهم آورد. در همین ارتباط ویدیویی تحت عنوان Decoupling Your Code, By Example را می‌توانید از آدرس زیر دریافت کنید:

[دریافت \(90Mb, 44mins\)](#)

[ماخذ](#)

نظرات خوانندگان

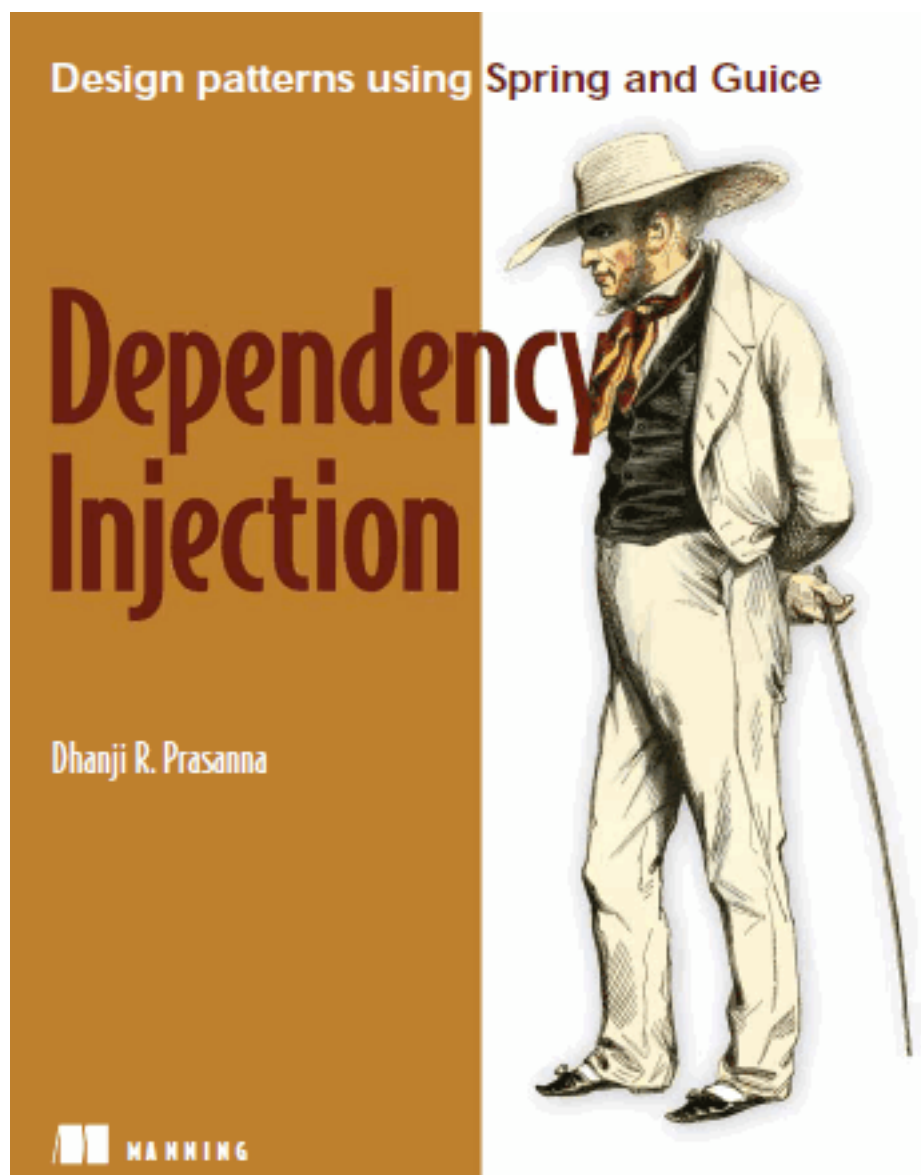
نویسنده: Anonymous

تاریخ: ۱۳۸۸/۰۶/۰۷ ۰۶:۴۷:۳۲

ممنون از ارسال فیلم آموزشی. حتما میبینمش این دو سه روزه . منم یه تایپیک در همین راستا! زده بودم توی دات نت سورس.

عنوان: Dependency Injection
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۸۸/۰۶/۱۴
آدرس: www.dotnettips.info
برچسب‌ها: Design patterns

در ادامه مباحث بهتر کد بنویسیم و الگوهایی که در این رابطه معرفی شدند، اخیراً کتابی از انتشارات manning منتشر شده تحت عنوان Dependency Injection. هر چند به ظاهر این کتاب برای جاوا کارها تهیه شده اما قسمت عمده‌ای از آن برای سایر زبان‌های برنامه نویسی دیگر نیز قابل استفاده است.

DESCRIPTION

In object-oriented programming, a central program normally controls other objects in a module, library, or framework. With dependency injection, this pattern is inverted—a reference to a service is placed directly into

the object which eases testing and modularity. Spring or Google Guice use dependency injection so you can focus on your core application and let the framework handle infrastructural concerns. Dependency Injection explores the DI idiom in fine detail, with numerous practical examples that show you the payoffs. You'll apply key techniques in Spring and Guice and learn important pitfalls, corner-cases, and design patterns. Readers need a working knowledge of Java but no prior experience with DI is assumed.

:WHAT'S INSIDE

(!How to apply it (Understand it first ◊

Design patterns and nuances ◊

Spring, Google Guice, PicoContainer, and more ◊

How to integrate DI with Java frameworks ◊

راستی، این کتاب تر و تازه رو می‌تونید از همین کتاب فروشی‌های دور و اطراف نیز تهیه کنید! در سایت booktraining دات ارگ در قسمت graphics-and-design به تاریخ 4 آگوست.

نظرات خوانندگان

نویسنده: Novin

تاریخ: ۱۳۸۸/۰۶/۱۵ ۰۰:۴۳:۵۹

منظورتون کتاب کاغذی است؟ کدام کتاب فروشی؟

نویسنده: Anonymous

تاریخ: ۱۳۸۸/۰۶/۱۵ ۰۶:۵۵:۵۶

دمت گرم استاد وحید.

آره والا . منم حالا که 26 سالم شده فهمیدم از روز اول اشتباه انتخاب کرده بودم . هرچی مفاهیم حرفه ای بوده توی جاوا بوده . نه اون دلفی لعنت الله علیه و وییی . حالا مجبوریم به سی شارپ قناعت کنیم . دیگه عمر جاوای ما سر اومده

نویسنده: مهدی یوسفی

تاریخ: ۱۳۸۸/۰۶/۱۵ ۰۸:۱۷:۵۸

قیمت کتابهای لاتین واقعا زیاد است مثلا C#3.5 Asp.net در حدود 60 هزارتومان

من که فقط نسخه های دانلودی را ترجیح می دهم

وب سایت جدید PersianDevelopers هم یک بخش برای دانلود قرار داده که لیست آخرین Ebook های برنامه نویسی رو داره.

نویسنده: وحید نصیری

تاریخ: ۱۳۸۸/۰۶/۱۵ ۱۳:۰۴:۴۴

@ناشناس

"دلفی لعنت الله" نیست، مرحومه، رحمت اله علیه است ...

دلفی همانند کودک باهوشی بود که از زمان خودش بسیار جلوتر بود اما زود مرحوم شد.

نویسنده: Mohammad Shams Javi

تاریخ: ۱۳۸۸/۰۶/۲۱ ۱۹:۳۴:۳۸

سلام.

خیلی جالب گفتمی که، "مرحومه، رحمت اله علیه است"، با این حساب بنده و خیلی از اعضای دیگر سایت برنامه نویسی، در تالار مربوطه، هنوز بر سر قبر این مرحومه در حال زاری و مویه هستیم. (:

جالب بود - تشکر

نویسنده: وحید نصیری

تاریخ: ۱۳۸۸/۰۶/۲۱ ۱۹:۵۳:۲۶

مشکلی که ما داریم دید ادغام وزارت ICT و وزارت راه و برداشت هایی در رده های بالا در این حد و اندازه است که نهایتا منجر به عدم وجود صنعت برنامه نویسی به شکلی که در کشورهای دیگر هست شده است. با این اوصاف وقتی برنامه ها در حد چند سفارش کوچک خلاصه می شود یا عموما تک کاربره یا یکی دو کاربره هستند، شاید زیاد تفاوتی نکند که ابزار شما VB6 باشد یا دلفی یا دات نت (همچنین بحث پشتیبانی سیستم های قدیمی هم مطرح است).

اما زمانی که تعداد کاربران شما بالای 200 نفر همزمان بودند و در یک شرکت باید این ها رو جمع و جور و پشتیبانی می کردید، استفاده از دلفی و دید برنامه نویسی دسکتاپ فقط در حد یک شوخی قابل طرح بود (فقط یکبار این تصور را بکنید که برنامه شما باید در طی روز حداقل سه بار بر اساس درخواست های رسیده به روز شود. اگر تونستید ادینی رو پیدا کنید که 200 تا کامپیوتر

رو برای شما روزی سه بار به روز کند به من خبر بدید)

عنوان: آشنایی با الگوی MVVM

نویسنده: وحید نصیری

تاریخ: ۲۱:۱۷:۰۰ ۱۳۸۸/۰۹/۰۴

آدرس: www.dotnettips.info

برچسب‌ها: Design patterns

حدود یک سال قبل الگوی MVVM زیاد معروف نبود (Model-View-ViewModel pattern). اما در 6 ماه اخیر، این الگو به یک متدولوژی جدی توسعه برنامه‌های WPF و سیلورلایت تبدیل شده. نمی‌شود به یک وبلاگ خوب WPF سر زد و خبری از این روش نباشد. حتی فریم ورک‌هایی هم برای آن طراحی شده که لیست آن‌ها را [در این مقاله](#) می‌توانید مشاهده نمائید.

مزایای این الگو چیست؟

جدا سازی Model و View

تولید کدهایی با قابلیت تست بالا

فایل‌های code-behind ایی با حداقل کد

و ...

اگر علاقمند به آشنایی با این الگوی طراحی باشید ویدیوی آموزشی زیر در طی یک ساعت و نیم به توضیح این مطلب پرداخته است.

Design, Testability and Model-View-ViewModel in WPF

[دریافت](#)

[ماخذ](#)

کلاس Kid را با تعریف زیر در نظر بگیرید. هدف از آن نگهداری اطلاعات فرزندان یک شخص خاص می‌باشد:

```
namespace IOCBeginnerGuide
{
    class Kid
    {
        private int _age;
        private string _name;

        public Kid(int age, string name)
        {
            _age = age;
            _name = name;
        }

        public override string ToString()
        {
            return "KID's Age: " + _age + ", Kid's Name: " + _name;
        }
    }
}
```

اکنون کلاس والد را با توجه به اینکه در حین ایجاد این شیء، فرزندان او نیز باید ایجاد شوند؛ در نظر بگیرید:

```
using System;

namespace IOCBeginnerGuide
{
    class Parent
    {
        private int _age;
        private string _name;
        private Kid _obj;

        public Parent(int personAge, string personName, int kidsAge, string kidsName)
        {
            _obj = new Kid(kidsAge, kidsName);
            _age = personAge;
            _name = personName;
        }

        public override string ToString()
        {
            Console.WriteLine(_obj);
            return "ParentAge: " + _age + ", ParentName: " + _name;
        }
    }
}
```

و نهایتاً مثالی از استفاده از آن توسط یک کلاینت:

```
using System;

namespace IOCBeginnerGuide
{
    class Program
    {
        static void Main(string[] args)
        {
            Parent p = new Parent(35, "Dev", 6, "Len");
        }
    }
}
```

```
        Console.WriteLine(p);  
        Console.ReadKey();  
        Console.WriteLine("Press a key...");  
    }  
}
```

که خروجی برنامه در این حالت مساوی سطرهای زیر می‌باشد:

```
KID's Age: 6, Kid's Name: Len  
ParentAge: 35, ParentName: Dev
```

مثال فوق نمونه‌ای از الگوی طراحی ترکیب یا composition می‌باشد که به آن Object Dependency یا Object Coupling نیز گفته می‌شود. در این حالت ایجاد شیء والد وابسته است به ایجاد شیء فرزند.

مشکلات این روش:

- 1- با توجه به وابستگی شدید والد به فرزند، اگر نمونه سازی از شیء فرزند در سازنده‌ی کلاس والد با موفقیت روبرو نشود، ایجاد نمونه‌ی والد با شکست مواجه خواهد شد.
- 2- با از بین رفتن شیء والد، فرزندان او نیز از بین خواهند رفت.
- 3- هر تغییری در کلاس فرزند، نیاز به تغییر در کلاس والد نیز دارد (اصطلاحاً به آن Dangling Reference هم گفته می‌شود. این کلاس آویزان آن کلاس است!).

چگونه این مشکلات را برطرف کنیم؟

بهتر است کار وهله سازی از کلاس Kid به یک شیء، متد یا حتی فریم ورک دیگری واگذار شود. به این واگذاری مسئولیت، delegation و یا IOC - Inversion of Control نیز گفته می‌شود.

بنابراین IOC می‌گوید که:

- 1- کلاس اصلی (یا همان Parent) نباید به صورت مستقیم وابسته به کلاس‌های دیگر باشد.
- 2- رابطه‌ی بین کلاس‌ها باید بر مبنای تعریف کلاس‌های abstract باشد (و یا استفاده از interface ها).

تزریق وابستگی یا Dependency injection

برای پیاده سازی IOC از روش تزریق وابستگی یا dependency injection استفاده می‌شود که می‌تواند بر اساس constructor injection ، setter injection ، و یا interface-based injection باشد و به صورت خلاصه پیاده سازی یک شیء را از مرحله‌ی ساخت وهله‌ای از آن مجزا و ایزوله می‌سازد.

مزایای تزریق وابستگی‌ها:

- 1- گرهِ خوردگی اشیاء را حذف می‌کند.
- 2- اشیاء و برنامه را انعطاف پذیرتر کرده و اعمال تغییرات به آن‌ها ساده‌تر می‌شود.

روش‌های متفاوت تزریق وابستگی به شرح زیر هستند:

تزریق سازنده یا constructor injection :

در این روش ارجاعی از شیء مورد استفاده، توسط سازنده‌ی کلاس استفاده کننده از آن دریافت می‌شود. برای نمونه در مثال فوق از آنجائیکه کلاس والد به کلاس فرزندان وابسته است، یک ارجاع از شیء Kid به سازنده‌ی کلاس Parent باید ارسال شود. اکنون بر این اساس تعاریف، کلاس‌های ما به شکل زیر تغییر خواهند کرد:

```
//IBusinessLogic.cs
namespace IOCBeginnerGuide
{
    public interface IBusinessLogic
    {
    }
}
```

```
//Kid.cs
namespace IOCBeginnerGuide
{
    class Kid : IBusinessLogic
    {
        private int _age;
        private string _name;

        public Kid(int age, string name)
        {
            _age = age;
            _name = name;
        }

        public override string ToString()
        {
            return "KID's Age: " + _age + ", Kid's Name: " + _name;
        }
    }
}
```

```
//Parent.cs
using System;

namespace IOCBeginnerGuide
{
    class Parent
    {
        private int _age;
        private string _name;
        private IBusinessLogic _refKids;

        public Parent(int personAge, string personName, IBusinessLogic obj)
        {
            _age = personAge;
            _name = personName;
            _refKids = obj;
        }

        public override string ToString()
        {
            Console.WriteLine(_refKids);
            return "ParentAge: " + _age + ", ParentName: " + _name;
        }
    }
}
```

```
//CIOC.cs
using System;

namespace IOCBeginnerGuide
{
    class CIOC
    {
        Parent _p;

        public void FactoryMethod()
        {
            IBusinessLogic objKid = new Kid(12, "Ren");
            _p = new Parent(42, "David", objKid);
        }

        public override string ToString()
        {

```

```

    {
        Console.WriteLine(_p);
        return "Displaying using Constructor Injection";
    }
}

```

```

//Program.cs
using System;

namespace IOCBeginnerGuide
{
    class Program
    {
        static void Main(string[] args)
        {
            CIOC obj = new CIOC();
            obj.FactoryMethod();
            Console.WriteLine(obj);

            Console.ReadKey();
            Console.WriteLine("Press a key...");
        }
    }
}

```

توضیحات:

ابتدا اینترفیس IBusinessLogic ایجاد خواهد شد. تنها متدهای این اینترفیس در اختیار کلاس Parent قرار خواهند گرفت. از آنجائیکه کلاس Kid توسط کلاس Parent استفاده خواهد شد، نیاز است تا این کلاس نیز اینترفیس IBusinessLogic را پیاده سازی کند. اکنون سازندهی کلاس Parent بجای ارجاع مستقیم به شیء Kid، از طریق اینترفیس IBusinessLogic با آن ارتباط برقرار خواهد کرد. در کلاس CIOC کار پیاده سازی واگذاری مسئولیت و هله سازی از اشیاء مورد نظر صورت گرفته است. این و هله سازی در متدی به نام Factory انجام خواهد شد. و در نهایت کلاینت ما تنها با کلاس IOC سرکار دارد.

معایب این روش:

- در این حالت کلاس business logic، نمیتواند دارای سازندهی پیش فرض باشد.
- هنگامیکه و هلهای از کلاس ایجاد شد دیگر نمیتوان وابستگیها را تغییر داد (چون از سازندهی کلاس جهت ارسال مقادیر مورد نظر استفاده شده است).

تزریق تنظیم کننده یا Setter injection

این روش از خاصیتها جهت تزریق وابستگیها بجای تزریق آنها به سازندهی کلاس استفاده میکند. در این حالت کلاس Parent میتواند دارای سازندهی پیش فرض نیز باشد.

مزایای این روش:

- از روش تزریق سازنده بسیار انعطاف پذیرتر است.
- در این حالت بدون ایجاد و هلهای میتوان وابستگی اشیاء را تغییر داد (چون سر و کار آن با سازندهی کلاس نیست).
- بدون نیاز به تغییری در سازندهی یک کلاس میتوان وابستگی اشیاء را تغییر داد.
- تنظیم کنندهها دارای نامی با معناتر و با مفهومتر از سازندهی یک کلاس میباشند.

نحوهی پیاده سازی آن:

در اینجا مراحل ساخت Interface و همچنین کلاس Kid با روش قبل تفاوتی ندارند. همچنین کلاینت نهایی استفاده کننده از IOC

نیز مانند روش قبل است. تنها کلاس‌های IOC و Parent باید اندکی تغییر کنند:

```
//Parent.cs
using System;

namespace IOCBeginnerGuide
{
    class Parent
    {
        private int _age;
        private string _name;

        public Parent(int personAge, string personName)
        {
            _age = personAge;
            _name = personName;
        }

        public IBusinessLogic RefKID {set; get;}

        public override string ToString()
        {
            Console.WriteLine(RefKID);
            return "ParentAge: " + _age + ", ParentName: " + _name;
        }
    }
}
```

```
//CIOC.cs
using System;

namespace IOCBeginnerGuide
{
    class CIOC
    {
        Parent _p;

        public void FactoryMethod()
        {
            IBusinessLogic objKid = new Kid(12, "Ren");
            _p = new Parent(42, "David");
            _p.RefKID = objKid;
        }

        public override string ToString()
        {
            Console.WriteLine(_p);
            return "Displaying using Setter Injection";
        }
    }
}
```

همانطور که ملاحظه می‌کنید در این روش یک خاصیت جدید به نام RefKID به کلاس Parent اضافه شده است که از هر لحاظ نسبت به روش تزریق سازنده با مفهوم‌تر و خود توضیح دهنده‌تر است. سپس کلاس IOC جهت استفاده از این خاصیت اندکی تغییر کرده است.

[ماخذ](#)

نظرات خوانندگان

نویسنده: gg

تاریخ: ۱۳۸۸/۱۲/۰۷ ۱۹:۲۹:۵۶

خوب بود . موضوع پروژه منم همین است . خوشحال میشم بازم در این مورد مطلب بنوسید.

این مطلب در ادامه‌ی " [آشنایی با الگوی IOC یا Inversion of Control \(واگذاری مسئولیت\)](#) " می‌باشد که هر از چندگاهی یک قسمت جدید و یا کاملتر از آن ارائه خواهد شد.

=====

به صورت خلاصه تزریق وابستگی و یا dependency injection ، الگویی است جهت تزریق وابستگی‌های خارجی یک کلاس به آن، بجای استفاده مستقیم از آن‌ها در درون کلاس. برای مثال شخصی را در نظر بگیرید که قصد خرید دارد. این شخص می‌تواند به سادگی با کمک یک خودرو خود را به اولین محل خرید مورد نظر برساند. حال تصور کنید که 7 نفر عضو یک گروه، با هم قصد خرید دارند. خوشبختانه چون تمام خودروها یک اینترفیس مشخصی داشته و کار کردن با آن‌ها تقریباً شبیه به یکدیگر است، حتی اگر از یک ون هم جهت رسیدن به مقصد استفاده شود، امکان استفاده و راندن آن همانند سایر خودروها می‌باشد و این دقیقاً همان مطلبی است که هدف غایی الگوی تزریق وابستگی‌ها است. بجای این‌که همیشه محدود به یک خودرو برای استفاده باشیم، بنابر شرایط، خودروی متناسبی را نیز می‌توان مورد استفاده قرار داد. در دنیای نرم افزار، وابستگی کلاس Driver ، کلاس Car است. اگر موارد ذکر شده را بدون استفاده از تزریق وابستگی‌ها پیاده سازی کنیم به کلاس‌های زیر خواهیم رسید:

```
//Person.cs
namespace DependencyInjectionForDummies
{
    class Person
    {
        public string Name { get; set; }
    }
}
```

```
//Car.cs
using System;
using System.Collections.Generic;

namespace DependencyInjectionForDummies
{
    class Car
    {
        List<Person> _passengers = new List<Person>();

        public void AddPassenger(Person p)
        {
            _passengers.Add(p);
            Console.WriteLine("{0} added!", p.Name);
        }

        public void Drive()
        {
            foreach (var passenger in _passengers)
                Console.WriteLine("Driving {0} ...!", passenger.Name);
        }
    }
}
```

```
//Driver.cs
using System.Collections.Generic;

namespace DependencyInjectionForDummies
{
```

```
class Driver
{
    private Car _myCar = new Car();

    public void DriveToMarket(ICollection<Person> passengers)
    {
        foreach (var passenger in passengers)
            _myCar.AddPassenger(passenger);

        _myCar.Drive();
    }
}
```

```
//Program.cs
using System.Collections.Generic;
using System;

namespace DependencyInjectionForDummies
{
    class Program
    {
        static void Main(string[] args)
        {
            new Driver().DriveToMarket(
                new List<Person>
                {
                    new Person{ Name="Ali" },
                    new Person{ Name="Vahid" }
                });

            Console.WriteLine("Press a key ...");
            Console.ReadKey();
        }
    }
}
```

توضیحات:

کلاس شخص (Person) جهت تعریف مسافری، اضافه شده؛ سپس کلاس خودرو (Car) که اشخاص را می‌توان به آن اضافه کرده و سپس به مقصد رساند، تعریف گردیده است. همچنین کلاس راننده (Driver) که بر اساس لیست مسافرین، آن‌ها را به خودروی خاص ذکر شده هدایت کرده و سپس آن‌ها را با کمک کلاس خودرو به مقصد می‌رساند؛ نیز تعریف شده است. در پایان هم یک کلاینت ساده جهت استفاده از این کلاس‌ها ذکر شده است. همانطور که ملاحظه می‌کنید کلاس راننده به کلاس خودرو گره خورده است و این راننده همیشه تنها از یک نوع خودروی مشخص می‌تواند استفاده کند و اگر روزی قرار شد از یک ون کمک گرفته شود، این کلاس باید بازنویسی شود.

خوب! اکنون اگر این کلاس‌ها را بر اساس الگوی تزریق وابستگی‌ها (روش تزریق در سازنده که در قسمت قبل بحث شد) بازنویسی کنیم به کلاس‌های زیر خواهیم رسید:

```
//ICar.cs
using System;

namespace DependencyInjectionForDummies
{
    interface ICar
    {
        void AddPassenger(Person p);
        void Drive();
    }
}
```

```
//Car.cs
using System;
using System.Collections.Generic;
```



```
namespace DependencyInjectionForDummies
{
    class Car : ICar
    {
        // همانند قسمت قبل
    }
}
```

```
//Van.cs
using System;
using System.Collections.Generic;

namespace DependencyInjectionForDummies
{
    class Van : ICar
    {
        List<Person> _passengers = new List<Person>();

        public void AddPassenger(Person p)
        {
            _passengers.Add(p);
            Console.WriteLine("{0} added!", p.Name);
        }

        public void Drive()
        {
            foreach (var passenger in _passengers)
                Console.WriteLine("Driving {0} ...!", passenger.Name);
        }
    }
}
```

```
//Driver.cs
using System.Collections.Generic;

namespace DependencyInjectionForDummies
{
    class Driver
    {
        private ICar _myCar;

        public Driver(ICar myCar)
        {
            _myCar = myCar;
        }

        public void DriveToMarket(IList<Person> passengers)
        {
            foreach (var passenger in passengers)
                _myCar.AddPassenger(passenger);

            _myCar.Drive();
        }
    }
}
```

```
//Program.cs
using System.Collections.Generic;
using System;

namespace DependencyInjectionForDummies
{
    class Program
    {
        static void Main(string[] args)
        {
            Driver driver = new Driver(new Van());
            driver.DriveToMarket(
                new List<Person>
                {
                    new Person{ Name="Ali" },
                }
            );
        }
    }
}
```

```
        new Person{ Name="Vahid" }  
    });  
  
    Console.WriteLine("Press a key ...");  
    Console.ReadKey();  
}  
}  
}
```

توضیحات:

در اینجا یک اینترفیس جدید به نام ICar اضافه شده است و بر اساس آن می‌توان خودروهای مختلفی را با نحوه‌ی بکارگیری یکسان اما با جزئیات پیاده‌سازی متفاوت تعریف کرد. برای مثال در ادامه، یک کلاس ون با پیاده‌سازی این اینترفیس تشکیل شده است. سپس کلاس راننده‌ی ما بر اساس تزریق این اینترفیس در سازنده‌ی آن بازنویسی شده است. اکنون این کلاس دیگر نمی‌داند که دقیقا چه خودرویی را باید مورد استفاده قرار دهد و از وابستگی مستقیم به نوعی خاص از آن‌ها رها شده است؛ اما می‌داند که تمام خودروها، اینترفیس مشخص و یکسانی دارند. به تمام آن‌ها می‌توان مسافرانی را افزود و سپس به مقصد رساند. در پایان نیز یک راننده جدید بر اساس خودروی ون تعریف شده، سپس یک سری مسافر نیز تعریف گردیده و نهایتا متد DriveToMarket فراخوانی شده است.

به این صورت به یک سری کلاس اصطلاحا loosely coupled رسیده‌ایم. دیگر راننده‌ی ما وابسته‌ی به یک خودروی خاص نیست و هر زمانی که لازم بود می‌توان خودروی مورد استفاده‌ی او را تغییر داد بدون اینکه کلاس راننده را بازنویسی کنیم. یکی دیگر از مزایای تزریق وابستگی‌ها ساده‌سازی unit testing کلاس‌های برنامه توسط mocking frameworks است. به این صورت توسط این نوع فریم‌ورک‌ها می‌توان رفتار یک خودرو را تقلید کرد بجای اینکه واقعا با تمام ریز جزئیات آن‌ها بخواهیم سروکار داشته باشیم (وابستگی‌ها را به صورت مستقل می‌توان آزمایش کرد).

نظرات خوانندگان

نویسنده: MDP

تاریخ: ۱۳۸۸/۰۹/۲۸ ۰۹:۴۰:۵۲

سلام ، خسته نباشید. خیلی جالب بود.

جناب نصیری من با یه قسمت این تزریق وابستگی و کلا دیزان پترن های مختلف مشکل دارم.

توی بیشتر دیزاین پترن ها از جمله همین تزریق وابستگی و یا ریپتازیتوری از اینتر فیس های استفاده میشه.

چه طوری به جای خود آبجکت کلاس با اینترفیسش کار میکنن. اینتر فیس که هیچ امپلمنتی از کلاس نداره.

اصلا حکمت این کار چیه؟

خوش حال میشم یک آموزش در زمینه Repository بنویسید. چون توی ASP.NET MVC کاربرد زیادی می تونه داشته باشه.

ممنون (:)

نویسنده: وحید نصیری

تاریخ: ۱۳۸۸/۰۹/۲۸ ۱۰:۱۴:۴۷

سلام،

در مورد repository قبلا مطلب نوشتم:

http://www.dotnettips.info/2009/10/nhibernate_17.html

نویسنده: Rahman Mohammadi

تاریخ: ۱۳۸۸/۱۰/۰۲ ۰۹:۳۶:۲۲

سلام

خسته نباشید ، مثل همیشه مطالبتون عالی بود

عنوان: ویدیوهای آموزشی MVVM
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۸۹/۰۱/۱۳ ۲۲:۱۴:۰۰
آدرس: www.dotnettips.info
برچسب‌ها: Design patterns

یک سری ویدیوی رایگان آموزشی [MVVM](#) از مایکروسافت و همچنین شرکت Infragistics در دسترس هستند که جهت سهولت، لیست آن‌ها را ادامه می‌توانید مشاهده نمائید:

[Understanding the Model-View-ViewModel Pattern](#)

[Build Your Own MVVM Framework](#)

[Implementing the M-V-VM Pattern](#)

[Implementing Model-View-ViewModel in Silverlight](#)

[Implementing Model-View-ViewModel in WPF](#)

نظرات خوانندگان

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۸۹/۰۱/۱۵ ۰۹:۴۶:۵۰

یک مورد دیگر

Rocky Lhotka on the MVVM Pattern in CSLA .NET 3.8

<http://www.dnrtv.com/default.aspx?showNum=161>

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۸۹/۰۱/۱۶ ۲۲:۵۲:۳۸

دو مورد دیگر

Silverlight TV 13: MVVM Light Toolkit

[/http://channel9.msdn.com/shows/SilverlightTV/Silverlight-TV-13-MVVM-Light-Toolkit](http://channel9.msdn.com/shows/SilverlightTV/Silverlight-TV-13-MVVM-Light-Toolkit)

MVVM, a WPF UI Design Pattern

[/http://channel9.msdn.com/shows/Continuum/MVVM](http://channel9.msdn.com/shows/Continuum/MVVM)

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۸۹/۰۱/۲۲ ۲۱:۴۳:۴۴

دو مورد دیگر:

Advanced Topics for Building Large-Scale Applications with Microsoft Silverlight

<http://microsoftpdcd.com/Sessions/CL22>

Developing Testable Silverlight Applications

<http://microsoftpdcd.com/Sessions/CL32>

تقریباً تمام اعمال کار با شبکه در Silverlight از مدل asynchronous programming پیروی می‌کنند؛ از فراخوانی یک متد وب سرویس تا دریافت اطلاعات از وب و غیره. اگر در سایر فناوری‌های موجود در دات نت فریم ورک برای مثال جهت کار با یک وب سرویس هر دو متد همزمان و غیرهمزمان در اختیار برنامه نویس هستند اما اینجا خیر. اینجا فقط روش‌های غیرهمزمان مرسوم هستند و بس. خیلی هم خوب. یک چارچوب کاری خوب باید روش استفاده‌ی صحیح از کتابخانه‌های موجود را نیز ترویج کند و این مورد حداقل در Silverlight اتفاق افتاده است. برای مثال فراخوانی‌های زیر را در نظر بگیرید:

```
private int n1, n2;

private void FirstCall()
{
    Service.GetRandomNumber(10, SecondCall);
}

private void SecondCall(int number)
{
    n1 = number;
    Service.GetRandomNumber(n1, ThirdCall);
}

private void ThirdCall(int number)
{
    n2 = number;
    // etc
}
```

عموما در اعمال Async پس از پایان عملیات در تردی دیگر، یک متد فراخوانی می‌گردد که به آن callback delegate نیز گفته می‌شود. برای مثال توسط این سه متد قصد داریم اطلاعاتی را از یک وب سرویس دریافت و استفاده کنیم. ابتدا FirstCall فراخوانی می‌شود. پس از پایان کار آن به صورت خودکار متد SecondCall فراخوانی شده و این متد نیز یک عملیات Async دیگر را شروع کرده و الی آخر. در نهایت قصد داریم توسط مقادیر بازگشت داده شده منطق خاصی را پیاده سازی کنیم. همانطور که مشاهده می‌کنید این اعمال زیبا نیستند! چقدر خوب می‌شد مانند دوران synchronous programming (!) فراخوانی‌های این متدها به صورت ذیل انجام می‌شد:

```
private void FetchNumbers()
{
    int n1 = Service.GetRandomNumber(10);
    int n2 = Service.GetRandomNumber(n1);
}
```

در برنامه نویسی متداول همیشه عادت داریم که اعمال به صورت $A \rightarrow B \rightarrow C$ انجام شوند. اما در Async programming ممکن است ابتدا C انجام شود، سپس A و بعد B یا هر حالت دیگری صرفنظر از تقدم و تاخر آن‌ها در حین معرفی متدهای مرتبط در یک قطعه کد. همچنین میزان خوانایی این نوع کدنویسی نیز مطلوب نیست. مانند مثال اول ذکر شده، یک عملیات به ظاهر ساده به چندین متد منقطع تقسیم شده است. البته به کمک lambda expressions مثال اول را به شکل زیر نیز می‌توان در طی یک متد ارائه داد اما اگر تعداد فراخوانی‌ها بیشتر بود چطور؟ همچنین آیا استفاده از عدد n2 بلافاصله پس از عبارت ذکر شده مجاز است؟ آیا عملیات واقعا به پایان رسیده و مقدار مطلوب به آن انتساب داده شده است؟

```
private void FetchNumbers()
{
    int n1, n2;

    Service.GetRandomNumber(10, result =>
```

```

        n1 = result;
        Service.GetRandomNumber(n1, secondResult =>
        {
            n2 = secondResult;
        });
    });
}

```

به عبارتی می‌خواهیم کل اعمال انجام شده در متد FetchNumbers هنوز Async باشند (ترد اصلی برنامه را قفل نکنند) اما پی در پی انجام شوند تا مدیریت آن‌ها ساده‌تر شوند (هر لحظه دقیقاً بدانیم که کجا هستیم) و همچنین کدهای تولیدی نیز خوانا تر باشند. روش استاندارد که توسط الگوهای برنامه نویسی برای حل این مساله پیشنهاد می‌شود، استفاده از الگوی [coroutines](#) است. توسط این الگو می‌توان چندین متد Async را در حالت معلق قرار داده و سپس در هر زمانی که نیاز به آن‌ها بود عملیات آن‌ها را از سر گرفت.

دات نت فریم ورک حالت ویژه‌ای از coroutines را توسط Iterators پشتیبانی می‌کند (از C# 2.0 به بعد) که در ابتدا نیاز است از دیدگاه این مساله مروری بر آن‌ها داشته باشیم. مثال بعد یک enumerator را به همراه yield return ارائه داده است:

```

using System;
using System.Collections.Generic;
using System.Threading;

namespace CoroutinesSample
{
    class Program
    {
        static void printAll()
        {
            foreach (int x in integerList())
            {
                Console.WriteLine(x);
            }
        }

        static IEnumerable<int> integerList()
        {
            yield return 1;
            Thread.Sleep(1000);
            yield return 2;
            yield return 3;
        }

        static void Main()
        {
            printAll();
        }
    }
}

```

کامپایلر سی شارپ در عمل یک state machine را برای پیاده سازی این عملیات به صورت خودکار تولید خواهد کرد:

```

private bool MoveNext()
{
    switch (this.<>1__state)
    {
        case 0:
            this.<>1__state = -1;
            this.<>2__current = 1;
            this.<>1__state = 1;
            return true;

        case 1:
            this.<>1__state = -1;
            Thread.Sleep(0x3e8);
            this.<>2__current = 2;
            this.<>1__state = 2;
            return true;

        case 2:

```

```

        this.<>1__state = -1;
        this.<>2__current = 3;
        this.<>1__state = 3;
        return true;

    case 3:
        this.<>1__state = -1;
        break;
    }
    return false;
}

```

در حین استفاده از یک IEnumerator ابتدا در وضعیت شیء Current آن قرار خواهیم داشت و تا زمانیکه متد MoveNext آن فراخوانی نشود هیچ اتفاق دیگری رخ نخواهد داد. هر بار که متد MoveNext این enumerator فراخوانی گردد (برای مثال توسط یک حلقه‌ی foreach) اجرای متد integerList ادامه خواهد یافت تا به yield return بعدی برسیم (سایر اعمال تعریف شده در حالت تعلیق قرار دارند) و همینطور الی آخر.

از همین قابلیت جهت مدیریت اعمال Async پی در پی نیز می‌توان استفاده کرد. State machine فوق تا پایان اولین عملیات تعریف شده صبر می‌کند تا به yield return برسد. سپس با فراخوانی متد MoveNext به عملیات بعدی رهنمون خواهیم شد. به این صورت دیدگاهی پی در پی از یک سلسه عملیات غیرهمزمان حاصل می‌گردد.

خوب ما الان نیاز به یک کلاس داریم که بتواند enumerator ایی از این دست را به صورت خودکار مرحله به مرحله آن هم پس از پایان واقعی عملیات Async قبلی (یا مرحله‌ی قبلی)، اجرا کند. قبل از اختراع چرخ باید متذکر شد که دیگران اینکار را انجام داده‌اند و کتابخانه‌های رایگان و یا سورس بازی برای این منظور موجود است.

ادامه دارد ...

نظرات خوانندگان

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۶:۳۳:۴۸ ۱۳۸۹/۰۸/۰۸

خبر خوش اینکه انجام امور async در سی شارپ 5 به کمک واژه کلیدی await ، همانند مقصود دو مقاله فوق به سادگی در اختیار و کنترل برنامه نویس ها خواهد بود.

نویسنده: ابراهیم بیاگوی
تاریخ: ۱۸:۳۴ ۱۳۹۱/۰۵/۱۵

واقعاً عالی است!

در قسمت قبل ایده‌ی اصلی و مفاهیم مرتبط با استفاده از Iterators مطرح شد. در این قسمت به یک مثال عملی در این مورد خواهیم پرداخت.

چندین کتابخانه و کلاس جهت مدیریت Coroutines در دات نت تهیه شده که لیست آن‌ها به شرح زیر است:

(1 [Using C# 2.0 iterators to simplify writing asynchronous code](#))

(2 [Wintellect's Jeffrey Richter's PowerThreading Library](#))

(3 [Rob Eisenberg's Build your own MVVM Framework codes](#))

و ...

مورد سوم که توسط خالق اصلی کتابخانه‌ی [Caliburn](#) (یکی از فریم ورک‌های مشهور MVVM برای WPF و Silverlight) در کنفرانس MIX 2010 ارائه شد، این روزها در وبلاگ‌های مرتبط بیشتر مورد توجه قرار گرفته و تقریباً به یک روش استاندارد تبدیل شده است. این روش از یک اینترفیس و یک کلاس به شرح زیر تشکیل می‌شود:

```
using System;

namespace SLAsyncTest.Helper
{
    public interface IResult
    {
        void Execute();
        event EventHandler Completed;
    }
}
```

```
using System;
using System.Collections.Generic;

namespace SLAsyncTest.Helper
{
    public class ResultEnumerator
    {
        private readonly IEnumerator<IResult> _enumerator;

        public ResultEnumerator(IEnumerable<IResult> children)
        {
            _enumerator = children.GetEnumerator();
        }

        public void Enumerate()
        {
            childCompleted(null, EventArgs.Empty);
        }

        private void childCompleted(object sender, EventArgs args)
        {
            var previous = sender as IResult;

            if (previous != null)
                previous.Completed -= childCompleted;

            if (!_enumerator.MoveNext())
                return;

            var next = _enumerator.Current;
            next.Completed += childCompleted;
            next.Execute();
        }
    }
}
```

```

    }
}

```

توضیحات:

مطابق توضیحات قسمت قبل، برای مدیریت اعمال همزمان به شکلی پی در پی، نیاز است تا یک IEnumerable را به همراه yield return در پایان هر مرحله از کار ایجاد کنیم. در اینجا این IEnumerable را از نوع اینترفیس IResult تعریف خواهیم کرد. متد Execute آن شامل کدهای عملیات Async خواهند شد و پس از پایان کار رخداد Completed صدا زده می‌شود. به این صورت کلاس ResultEnumerator به سادگی می‌تواند یکی پس از دیگری اعمال Async مورد نظر ما را به صورت متوالی فراخوانی نماید. با هر بار فراخوانی رخداد Completed، متد MoveNext صدا زده شده و یک مرحله به جلو خواهیم رفت. برای مثال کدهای ساده WCF Service زیر را در نظر بگیرید.

```

using System.ServiceModel;
using System.ServiceModel.Activation;
using System.Threading;

namespace SLAsyncTest.Web
{
    [ServiceContract(Namespace = "")]
    [AspNetCompatibilityRequirements(RequirementsMode
        = AspNetCompatibilityRequirementsMode.Allowed)]
    public class TestService
    {
        [OperationContract]
        public int GetNumber(int number)
        {
            Thread.Sleep(2000); // Simulating a long running operation
            return number * 2;
        }
    }
}

```

قصد داریم در طی دو مرحله متوالی این WCF Service را در یک برنامه‌ی Silverlight فراخوانی کنیم. کدهای قسمت فراخوانی این سرویس بر اساس پیاده سازی اینترفیس IResult به صورت زیر درخواست خواهند آمد:

```

using System;
using SLAsyncTest.Helper;

namespace SLAsyncTest.Model
{
    public class GetNumber : IResult
    {
        public int Result { set; get; }
        public bool HasError { set; get; }

        private int _num;
        public GetNumber(int num)
        {
            _num = num;
        }

        #region IResult Members
        public void Execute()
        {
            var srv = new TestServiceReference.TestServiceClient();
            srv.GetNumberCompleted += (sender, e) =>
            {
                if (e.Error == null)
                    Result = e.Result;
                else
                    HasError = true;

                Completed(this, EventArgs.Empty); // run the next IResult
            };
            srv.GetNumberAsync(_num);
        }
    }
}

```

```

        public event EventHandler Completed;
    #endregion
    }
}

```

در متد Execute کار فراخوانی غیرهمزمان WCF Service به صورتی متداول انجام شده و در پایان متد Completed صدا زده می‌شود. همانطور که توضیح داده شد، این فراخوانی در کلاس ResultEnumerator یاد شده مورد استفاده قرار می‌گیرد. اکنون قسمت‌های اصلی کدهای View Model برنامه به شکل زیر خواهند بود:

```

private void doFetch(object obj)
{
    new ResultEnumerator(executeAsyncOps()).Enumerate();
}

private IEnumerable<IResult> executeAsyncOps()
{
    FinalResult = 0;
    IsBusy = true; //Show BusyIndicator

    //Sequential Async Operations
    var asyncOp1 = new GetNumber(10);
    yield return asyncOp1;

    //using the result of the previous step
    if(asyncOp1.HasError)
    {
        IsBusy = false; //Hide BusyIndicator
        yield break;
    }

    var asyncOp2 = new GetNumber(asyncOp1.Result);
    yield return asyncOp2;

    FinalResult = asyncOp2.Result; //Bind it to the UI
    IsBusy = false; //Hide BusyIndicator
}

```

در اینجا یک IEnumerable از نوع IResult تعریف شده است و در طی دو مرحله‌ی متوالی اما غیرهمزمان کار دریافت اطلاعات از WCF Service صورت می‌گیرد. ابتدا عدد 10 به WCF Service ارسال می‌شود و خروجی 20 خواهد بود. سپس این عدد در مرحله‌ی بعد مجدداً به WCF Service ارسال گردیده و حاصل نهایی که عدد 40 می‌باشد در اختیار سیستم Binding قرار خواهد گرفت. اگر از این روش استفاده نمی‌شد ممکن بود به این جواب برسیم یا خیر. ممکن بود مرحله‌ی دوم ابتدا شروع شود و سپس مرحله‌ی اول رخ دهد. اما با کمک Iterators و yield return به همراه کلاس ResultEnumerator موفق شدیم تا عملیات دوم همزمان را در حالت تعلیق قرار داده و پس از پایان اولین عملیات غیر همزمان، مرحله‌ی بعدی فراخوانی را بر اساس مقدار حاصل شده از WCF Service آغاز کنیم. این روش برای برنامه نویسی‌ها آشناتر است و همان سیستم فراخوانی A->B->C را تداعی می‌کند اما کلیه اعمال غیرهمزمان هستند و ترد اصلی برنامه قفل نخواهد شد.

کدهای کامل این مثال را [از اینجا](#) می‌توانید دریافت کنید.

نظرات خوانندگان

نویسنده: Majid325

تاریخ: ۱۳:۳۸:۲۱ ۱۳۸۹/۰۴/۱۲

خیلی عالی بود ، اتفاقا همین مشکل هفته گذشته واسه من به وجود آمده بود.

در مورد معرفی مقدماتی MEF می‌توانید به [این مطلب](#) مراجعه کنید و در مورد الگوی Singleton [به اینجا](#) .

کاربردهای الگوی Singleton عموماً به شرح زیر هستند:

(1) فراهم آوردن دسترسی ساده و عمومی به DAL (لایه دسترسی به داده‌ها)

(2) دسترسی عمومی به امکانات ثبت وقایع سیستم در برنامه logging -

(3) دسترسی عمومی به تنظیمات برنامه

و موارد مشابهی از این دست به صورتیکه تنها یک روش دسترسی به این اطلاعات وجود داشته باشد و تنها یک وهله از این شیء در حافظه قرار گیرد.

با استفاده از امکانات MEF دیگر نیازی به نوشتن کدهای ویژه تولید کلاس‌های Singleton نمی‌باشد زیرا این چارچوب کاری دو نوع روش وهله سازی از اشیاء (PartCreationPolicy) را پشتیبانی می‌کند: Shared و NonShared . حالت Shared دقیقاً همان نام دیگر الگوی Singleton است. البته لازم به ذکر است که حالت Shared ، حالت پیش فرض تولید وهله‌ها بوده و نیازی به ذکر صریح آن همانند ویژگی زیر نیست:

```
[PartCreationPolicy(CreationPolicy.Shared)]
```

مثال:

فرض کنید قرار است از کلاس زیر تنها یک وهله بین صفحات یک برنامه‌ی Silverlight توزیع شود. با استفاده از ویژگی Export به MEF اعلام کرده‌ایم که قرار است سرویسی را ارائه دهیم :

```
using System;
using System.ComponentModel.Composition;

namespace SlMefTest
{
    [Export]
    public class WebServiceData
    {
        public int Result { set; get; }

        public WebServiceData()
        {
            var rnd = new Random();
            Result = rnd.Next();
        }
    }
}
```

اکنون برای اثبات اینکه تنها یک وهله از این کلاس در اختیار صفحات مختلف قرار خواهد گرفت، یک User control جدید را به همراه یک دکمه که مقدار Result را نمایش می‌دهد به برنامه اضافه خواهیم کرد. دکمه‌ی دیگری را نیز به همین منظور به صفحه‌ی اصلی برنامه اضافه می‌کنیم.

کدهای صفحه اصلی برنامه (که از یک دکمه و یک Stack panel جهت نمایش محتوای یوزر کنترل تشکیل شده) به شرح بعد هستند:

```
<UserControl x:Class="SlMefTest.MainPage"
    xmlns="http://schemas.microsoft.com/winfx/2006/xaml/presentation"
```

```

xmlns:x="http://schemas.microsoft.com/winfx/2006/xaml"
xmlns:d="http://schemas.microsoft.com/expression/blend/2008"
xmlns:mc="http://schemas.openxmlformats.org/markup-compatibility/2006"
mc:Ignorable="d" d:DesignHeight="300" d:DesignWidth="400">
<StackPanel>
    <Button Content="MainPageButton" Height="23"
        HorizontalAlignment="Left"
        Margin="10,10,0,0" Name="button1"
        VerticalAlignment="Top" Width="98" Click="button1_Click" />
    <StackPanel Name="panel1" Margin="5"/>
</StackPanel>
</UserControl>

```

```

using System.ComponentModel.Composition;
using System.Windows;

namespace SlMefTest
{
    public partial class MainPage
    {
        [Import]
        public WebServiceData Data { set; get; }

        public MainPage()
        {
            InitializeComponent();
            this.Loaded += mainPageLoaded;
        }

        void mainPageLoaded(object sender, RoutedEventArgs e)
        {
            CompositionInitializer.SatisfyImports(this);
            panel1.Children.Add(new SilverlightControl1());
        }

        private void button1_Click(object sender, RoutedEventArgs e)
        {
            MessageBox.Show(Data.Result.ToString());
        }
    }
}

```

با استفاده از ویژگی Import به MEF اعلام می‌کنیم که به اطلاعاتی از نوع شیء WebServiceData نیاز داریم و توسط متد CompositionInitializer.SatisfyImports کار وهله سازی و پیوند زدن export و import های همانند صورت می‌گیرد. سپس استفاده‌ی مستقیم از Data.Result مجاز بوده و مقدار آن null نخواهد بود.

کدهای User control ساده اضافه شده به شرح زیر هستند:

```

<UserControl x:Class="SlMefTest.SilverlightControl1"
    xmlns="http://schemas.microsoft.com/winfx/2006/xaml/presentation"
    xmlns:x="http://schemas.microsoft.com/winfx/2006/xaml"
    xmlns:d="http://schemas.microsoft.com/expression/blend/2008"
    xmlns:mc="http://schemas.openxmlformats.org/markup-compatibility/2006"
    mc:Ignorable="d"
    d:DesignHeight="300" d:DesignWidth="400">
    <Grid x:Name="LayoutRoot" Background="White">
        <Button Content="UserControlButton"
            Height="23"
            HorizontalAlignment="Left"
            Margin="10,10,0,0"
            Name="button1"
            VerticalAlignment="Top"
            Width="125"
            Click="button1_Click" />
    </Grid>
</UserControl>

```

```

using System.ComponentModel.Composition;

```

```
using System.Windows;

namespace SlMefTest
{
    public partial class SilverlightControl1
    {
        [Import]
        public WebServiceData Data { set; get; }

        public SilverlightControl1()
        {
            InitializeComponent();
            this.Loaded += silverlightControl1Loaded;
        }

        void silverlightControl1Loaded(object sender, RoutedEventArgs e)
        {
            CompositionInitializer.SatisfyImports(this);
        }

        private void button1_Click(object sender, RoutedEventArgs e)
        {
            MessageBox.Show(Data.Result.ToString());
        }
    }
}
```

اکنون قبل از شروع برنامه یک break point را در سازنده‌ی کلاس WebServiceData قرار دهید. سپس برنامه را آغاز نمایید. تنها یکبار این سازنده فراخوانی خواهد شد (هر چند در دو کلاس کار Import اطلاعات WebServiceData صورت گرفته است). همچنین با کلیک بر روی دو دکمه‌ای که اکنون در صفحه‌ی اصلی برنامه ظاهر می‌شوند، فقط یک عدد مشابه نمایش داده می‌شود (با توجه به اینکه اطلاعات هر دکمه در یک وهله‌ی جداگانه قرار دارد؛ یکی متعلق است به صفحه‌ی اصلی و دیگری متعلق است به user control اضافه شده).

تعریف مقدماتی fluent interface در ویکی پدیا به شرح زیر است: ([+](#))

In software engineering, a fluent interface (as first coined by Eric Evans and Martin Fowler) is a way of implementing an object oriented API in a way that aims to provide for more readable code.

به صورت خلاصه هدف آن فراهم آوردن روشی است که بتوان متدها را زنجیر وار فراخوانی کرد و به این ترتیب خوانایی کد نوشته شده را بالا برد. پیاده سازی آن هم شامل دو نکته است:
الف) نوع متد تعریف شده باید مساوی با نام کلاس جاری باشد.
ب) در این حالت خروجی متدهای ما کلمه کلیدی this خواهند بود.

برای مثال:

```
using System;

namespace FluentInt
{
    public class FluentApiTest
    {
        private int _val;

        public FluentApiTest Number(int val)
        {
            _val = val;
            return this;
        }

        public FluentApiTest Abs()
        {
            _val = Math.Abs(_val);
            return this;
        }

        public bool IsEqualTo(int val)
        {
            return val == _val;
        }
    }
}
```

مثالی هم از استفادهی آن به صورت زیر می‌تواند باشد:

```
if (new FluentApiTest().Number(-10).Abs().IsEqualTo(10))
{
    Console.WriteLine("Abs(-10)==10");
}
```

که در آن توانستیم تمام متدها را زنجیر وار و با خوانایی خوبی شبیه به نوشتن جملات انگلیسی در کنار هم قرار دهیم. خوب! این مطلبی است که همه جا پیدا می‌کنید و مطلب جدیدی هم نیست. اما موردی را که سخت می‌شود یافت این است که طراحی کلاس فوق ایراد دارد. برای مثال شما می‌توانید ترکیب‌های زیر را هم تشکیل دهید و کار می‌کند؛ یا به عبارتی برنامه کامپایل می‌شود و این خوب نیست:

```
if(new FluentApiTest().Abs().Number(-10).IsEqualTo(10)) ...
if (new FluentApiTest().Abs().IsEqualTo(10)) ...
```

می‌شود در کدهای برنامه یک سری throw new exception را هم قرار داد که ... هی! اول باید اون رو فراخوانی کنی بعد این رو! ولی ... این روش هم صحیح نیست. از ابتدای کار نباید بتوان متد بی‌ربطی را در طول این زنجیره مشاهده کرد. اگر قرار نیست استفاده گردد، نباید هم در intellisense ظاهر شود و پس از آن هم نباید قابل کامپایل باشد.

بنابراین صورت مساله به این ترتیب اصلاح می‌شود:

می‌خواهیم پس از نوشتن FluentApiTest و قرار دادن یک نقطه، در intellisense فقط Number ظاهر شود و نه هیچ متد دیگری. پس از ذکر متد Number فقط متد Abs یا مواردی شبیه به آن مانند Sqrt ظاهر شوند. پس از انتخاب مثلا Abs آنگاه متد IsEqualTo توسط Intellisense قابل دسترسی باشد. در روش اول فوق، به صورت دوستانه همه چیز در دسترس است و هر ترکیب قابل کامپایلی را می‌شود با متدها ساخت که این مورد نظر ما نیست. اینبار پیاده سازی اولیه به شرح زیر تغییر خواهد کرد:

```
using System;

namespace FluentInt
{
    public class FluentApiTest
    {
        public MathMethods<FluentApiTest> Number(int val)
        {
            return new MathMethods<FluentApiTest>(this, val);
        }
    }

    public class MathMethods<TParent>
    {
        private int _val;
        private readonly TParent _parent;

        public MathMethods(TParent parent, int val)
        {
            _val = val;
            _parent = parent;
        }

        public Restrictions<MathMethods<TParent>> Abs()
        {
            _val = Math.Abs(_val);
            return new Restrictions<MathMethods<TParent>>(this, _val);
        }
    }

    public class Restrictions<TParent>
    {
        private readonly int _val;
        private readonly TParent _parent;

        public Restrictions(TParent parent, int val)
        {
            _val = val;
            _parent = parent;
        }

        public bool IsEqualTo(int val)
        {
            return _val == val;
        }
    }
}
```

در اینجا هم به همان کاربرد اولیه می‌رسیم:

```
if (new FluentApiTest().Number(-10).Abs().IsEqualTo(10))
{
    Console.WriteLine("Abs(-10)==10");
}
```

با این تفاوت که intellisense هر بار فقط یک متد مرتبط در طول زنجیره را نمایش می‌دهد و تمام متدها در همان ابتدای کار قابل انتخاب نیستند.

در پیاده سازی کلاس MathMethods از Generics استفاده شده به این جهت که بتوان نوع متد Number را بر همین اساس تعیین کرد تا متدهای کلاس MathMethods در Intellisense (یا به قولی در طول زنجیره مورد نظر) ظاهر شوند. کلاس Restrictions نیز به همین ترتیب معرفی شده است و از آن جهت تعریف نوع متد Abs استفاده کردیم. هر کلاس جدید در طول زنجیره، توسط سازنده خود به وهله‌ای از کلاس قبلی به همراه مقادیر پاس شده دسترسی خواهد داشت. به این ترتیب زنجیره‌ای را تشکیل داده‌ایم که سازمان یافته است و نمی‌توان در آن متدی را بی‌جهت پیش یا پس از دیگری صدا زد و همچنین دیگر نیازی به بررسی نحوه‌ی فراخوانی‌های یک مصرف کننده نیز نخواهد بود زیرا برنامه کامپایل نمی‌شود.

نظرات خوانندگان

نویسنده: Saber Soleymani
تاریخ: ۱۵:۰۰:۳۲ ۱۳۹۰/۰۳/۰۴

مقاله خوبی بود. اما درست است که استفاده از فراخوانی زنجیره‌ای با این روش ساده‌تر و ایمن‌تر می‌شود، اما خوانایی کد را (در مقایسه با روش اول) پایین‌تر می‌آورد. در کل روش جالبی بود.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۶:۲۱:۱۹ ۱۳۹۰/۰۳/۰۴

بله روش دوم ساده نیست اما نتیجه نهایی آن برای کسی که قرار است از API شما استفاده کند یکی است و به همان اندازه ساده. در کل طراحی API خوب کار مشکلی است. برای نمونه ما از LINQ لذت می‌بریم (به عنوان استفاده کننده نهایی) ولی واقعا پیاده سازی اون مشکل بوده و پشت صحنه ساده‌ای نداره.

نویسنده: Alidoosti
تاریخ: ۱۴:۲۴:۲۳ ۱۳۹۰/۰۳/۰۵

Constructor کلاس Restrictions به صورت (MathMethods parent, int val) Public Restriction نیز درست است؟؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۰۲:۱۸:۵۴ ۱۳۹۰/۰۳/۰۶

خیر؛ یک پارامتر جنریک به عنوان ورودی یک پارامتر جنریک قابل تعریف نیست.

پ.ن.

بلاگر در ارسال یک سری کاراکترها حساسیت دارد حتی در کامنت‌ها. همان کاراکترهای غیرمجاز در XML که باید به صورت escape شده معرفی شوند و گرنه خیلی ساده یا آن‌ها را نمایش نمی‌دهد یا حذف می‌کند (مشکلی که به نظر با تعریف جنریک‌ها داشتید و کاراکترها حذف شده بود؛ علتش این مبحث است).

نویسنده: امیرحسین
تاریخ: ۳:۴۵ ۱۳۹۱/۰۶/۰۶

سلام

به نظر من این امکانات فقط برای پروژه‌های مانند LINQ خوبه و واقعا در محیط‌های واقعی قابل پیاده سازی نیست. چون این کار خودش نیاز به تحلیل جدا داره ... و پیاده سازی اون هم وقت گیره. مگر در مواردی که قرار لایه بندی برنامه در بالاترین سطح و کیفیت قرار داشته باشه ، که باز هم بعید می‌دونم در این حد نیاز باشه.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۹:۱۱ ۱۳۹۱/۰۶/۰۶

- نمونه پیاده سازی شده اون رو در پروژه نسبتا بزرگ [fluent nhibernate](#) می‌تونید مشاهده کنید.
- پروژه بزرگ دیگری که از این روش استفاده می‌کنه [ASP.NET MVC Extensions](#) شرکت telerik است (برای طراحی API نهایی قابل استفاده از آن).
- همچنین اکثر افزونه‌ها و کتابخانه‌های کمکی طراحی شده برای ASP.NET MVC از روش Fluent interfaces استفاده می‌کنند. مثلا [fluent security](#) ، [fluent validation](#) و غیره.
- اخیرا هم اعضای تیم Entity framework، قسمتی از کار تنظیم نگاشت‌ها را توسط روشی به نام [Fluent API](#) طراحی کرده‌اند(در

(EF Code first).

نویسنده: حسام
تاریخ: ۱۰:۳۴ ۱۳۹۱/۰۶/۰۶

در این روش ضرورت استفاده از generic ها چیست ؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۰:۳۷ ۱۳۹۱/۰۶/۰۶

لطفا در مطلب فوق از قسمت «بنابراین صورت مساله به این ترتیب اصلاح می‌شود» را مطالعه کنید. هدف مقید کردن استفاده کننده از API به انتخاب متدهایی خاص است و نه هر متد ممکن در طول یک زنجیره.

بکارگیری بیش از حد If و خصوصا Switch برخلاف اصول طراحی شیء‌گرا است! تا این حد که یک کمپین ضد IF هم وجود دارد!

البته سایت فوق بیشتر جنبه تبلیغی برای سمینارهای گروه مذکور را دارد تا اینکه جنبه‌ی آموزشی/خود آموزی داشته باشد.

یک مثال کاربردی:

فرض کنید دارید یک سیستم گزارشگیری را طراحی می‌کنید. به جایی می‌رسید که نیاز است با Aggregate functions سروکار داشته باشید؛ مثلا جمع مقادیر یک ستون را نمایش دهید یا معدل امتیازهای نمایش داده شده را محاسبه کنید و امثال آن. طراحی متداول آن به صورت زیر خواهد بود:

```
using System.Collections.Generic;
using System.Linq;

namespace CircularDependencies
{
    public enum AggregateFunc
    {
        Sum,
```

```

        Avg
    }

    public class AggregateFuncCalculator
    {
        public decimal Calculate(IList<decimal> list, AggregateFunc func)
        {
            switch (func)
            {
                case AggregateFunc.Sum:
                    return getSum(list);
                case AggregateFunc.Avg:
                    return getAvg(list);
                default:
                    return 0m;
            }
        }

        private decimal getAvg(IList<decimal> list)
        {
            if (list == null || !list.Any()) return 0;
            return list.Sum() / list.Count;
        }

        private decimal getSum(IList<decimal> list)
        {
            if (list == null || !list.Any()) return 0;
            return list.Sum();
        }
    }
}

```

در کلاس AggregateFuncCalculator یک متد Calculate داریم که توسط آن قرار است روی list دریافتی یک سری عملیات انجام شود. عملیات پشتیبانی شده هم توسط یک enum معرفی شده؛ برای مثال اینجا فقط جمع و میانگین پشتیبانی می‌شوند. و مشکل طراحی این کلاس، همان switch است که برخلاف اصول طراحی شیء‌گرا می‌باشد. یکی از اصول طراحی شیء‌گرا بر این مبنا است که:

یک کلاس باید جهت تغییر، بسته اما جهت توسعه، باز باشد.

یعنی چی؟
داستان طراحی Aggregate functions که فقط به جمع و میانگین خلاصه نمی‌شود. امروز می‌گویید واریانس چگونه؟ فردا خواهند گفت حداقل و حداکثر چگونه؟ پس فردا ...

به عبارتی این کلاس جهت تغییر بسته نیست و هر روز باید بر اساس نیازهای جدید دستکاری شود.

چکار باید کرد؟

آیا می‌توانید در کلاس AggregateFuncCalculator یک الگوی تکراری را تشخیص دهید؟ الگوی تکراری موجود، محاسبات بر روی یک لیست است. پس می‌شود بر اساس آن یک اینترفیس عمومی را تعریف کرد:

```
public interface IAggregateFunc
{
    decimal Calculate(IList<decimal> list);
}
```

اکنون هر کدام از پیاده‌سازی‌های موجود در کلاس AggregateFuncCalculator را به یک کلاس جدا منتقل خواهیم کرد تا یک اصل دیگر طراحی شیء‌گرا نیز محقق شود: هر کلاس باید تنها یک کار را انجام دهد.

```
public class Sum : IAggregateFunc
{
    public decimal Calculate(IList<decimal> list)
    {
        if (list == null || !list.Any()) return 0;
        return list.Sum();
    }
}

public class Avg : IAggregateFunc
{
    public decimal Calculate(IList<decimal> list)
    {
        if (list == null || !list.Any()) return 0;
        return list.Sum() / list.Count;
    }
}
```

تا اینجا 2 هدف مهم حاصل شده است:

- کم کم کلاس AggregateFuncCalculator دارد خلوت می‌شود. قرار است هر کلاس یک کار را بیشتر انجام ندهد.
- برنامه از بسته بودن جهت توسعه هم خارج شده است (یکی دیگر از اصول طراحی شیء‌گرا). اگر تعاریف توابع محاسباتی را تماماً در یک کلاس قرار دهیم صاحب اول و آخر آن کتابخانه خودمان خواهیم بود. این کلاس بسته است جهت تغییر. اما با معرفی IAggregateFunc، من امروز 2 تابع را تعریف کرده‌ام، شما فردا توابع خاص خودتان را تعریف کنید. باز هم برنامه کار خواهد کرد. نیازی نیست تا من هر روز یک نگارش جدید از کتابخانه را ارائه دهم که در آن فقط یک تابع دیگر اضافه شده است.

اکنون یکی از چندین و چند روش بازنویسی کلاس AggregateFuncCalculator به صورت زیر می‌تواند باشد

```
public class AggregateFuncCalculator
{
    public decimal Calculate(IList<decimal> list, IAggregateFunc func)
    {
        return func.Calculate(list);
    }
}
```

بله! دیگر سوئیچی در کار نیست. این کلاس تنها یک کار را انجام می‌دهد. همچنین دیگر نیازی به تغییر هم ندارد (محاسبات از آن خارج شده) و باز است جهت توسعه (شما نگارش‌های دلخواه IAggregateFunc دیگر خود را توسعه داده و استفاده کنید).

نظرات خوانندگان

نویسنده: Meysam Javadi
تاریخ: ۱۰:۱۷:۲۹ ۱۳۹۰/۰۶/۰۴

http://en.wikipedia.org/wiki/Strategy_pattern استادانه به مثال رسوندید.

نویسنده: جلال
تاریخ: ۰۱:۱۲:۵۴ ۱۳۹۰/۰۶/۰۶

به این روش، Dependency Injection گفته میشه که برای حالت های پیشرفتش فریم ورک هم طراحی شده! مثل Ninject یا اون یکی مال خود مایکروسافت به اسم Unity

لیست کاملش <http://www.hanselman.com/blog/ListOfNETDependencyInjectionContainersIOC.aspx>

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۰۸:۱۵:۳۵ ۱۳۹۰/۰۶/۰۶

توصیه می‌کنم مطالب زیر رو مطالعه کنید:

[dependency-injection](#)

[ioc-inversion-of-control](#)

بعد تفاوت این‌ها مثلا با الگوی استراتژی بهتر مشخص می‌شود.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۰۹:۰۴:۴۱ ۱۳۹۰/۰۶/۰۶

توضیحات تکمیلی:

سؤال : آیا refactoring صورت گرفته در مطلب فوق از نوع تزریق وابستگی‌ها (dependency injection) بود؟

پاسخ: خیر.

پیاده سازی الگوی تزریق وابستگی‌ها زمانی معنا پیدا می‌کند که شما حداقل 2 کلاس داشته باشید (مطلب فوق با یک کلاس شروع شد)، همچنین این دو کلاس ارجاعی به یکدیگر داشته باشند و اصطلاحا به هم گره خورده باشند.

سؤال : چگونه در یک پروژه بزرگ می‌توان نیاز به پیاده سازی الگوی تزریق وابستگی‌ها را تشخیص داد؟

پاسخ:

آیا نسخه‌ی ultimate ویژوال استودیو 2010 بر روی سیستم شما نصب است؟

اگر بله: (نصب است)

برای نمونه به مطلب [Discovering Circular References](#) مراجعه کنید.

اگر خیر: (نصب نیست)

در این حالت از ابزار رایگانی به نام [NET Architecture Checker](#) می‌توانید استفاده کنید. همان نمودارهای نسخه‌ی ultimate ویژوال استودیو را برای شما ترسیم خواهد کرد.

سؤال : آیا می‌توان از کتابخانه‌های تزریق وابستگی‌ها و فریم ورک‌های مرتبط، جهت مدیریت ساده‌تر قسمت آخر مطلب فوق یعنی

تامین پیاده سازی‌های اینترفیس‌هایی که قرار است در زمان اجرا استفاده شوند، کمک گرفت؟

پاسخ: بله.

این مورد یکی از کاربردهای متداول این ابزارها است (برای مثال ساخت برنامه‌های افزونه پذیر و همچنین ساده‌تر کردن Object composition و وهله سازی‌های مرتبط) و ... این مورد را نباید با اصل refactoring صورت گرفته در مثال جاری اشتباه گرفت.

من شباهتی بین مطلب این مقاله و Dependency Injection نمی بینم.
مطلب بالا دقیقاً پیاده سازی الگوی طراحی Strategy هست. جایی که رفتارها (عملیات محاسبه Aggregate) از رفتار کننده (محاسبه گر، ماشین حساب) جدا شده و در کلاسهای خودشان که یک اینترفیس مشترک را پیاده سازی می کنند، تعریف می شوند.

یکی از ضروریات دنیای برنامه نویسی امروز، داشتن یک الگوی مناسب می‌باشد. یکی از الگوهای مناسب برای وب فرم‌ها، استفاده از الگوی MVP است.

اگر در خلال پیاده سازی، گاهی اوقات نیاز به handle کردن رخدادها را داشته باشید بدین منظور به روش زیر عمل می‌کنیم: (توجه: شیء مورد نظر ما در این پست RadGrid از کنترل‌های Telerik در نظر گرفته شده است).

```
// ASPX page
<telerik:RadGrid ID="RadGrid1" runat="server"></telerik:RadGrid>
// Asp.Net Code Behind
protected void Page_Load(object sender, EventArgs e)
{
    GridPresenter presenter = new GridPresenter(this);
}
// view interface
public interface IGridView
{
    Telerik.Web.UI.RadGrid myGrid { get; }
}
// presenter
protected readonly IGridView _view;
public GridPresenter(IGridView view)
{
    _view = view;
    _view.myGrid.UpdateCommand += new Telerik.Web.UI.GridCommandEventHandler(onUpdateCommand);
    _view.myGrid.InsertCommand += new Telerik.Web.UI.GridCommandEventHandler(onInsertCommand);
    _view.myGrid.EditCommand += new Telerik.Web.UI.GridCommandEventHandler(onEditCommand);
}
private void onUpdateCommand(object sender, Telerik.Web.UI.GridCommandEventArgs e)
{
    // Code for updating
}
private void onInsertCommand(object sender, Telerik.Web.UI.GridCommandEventArgs e)
{
    // Code for inserting
}
private void onEditCommand(object sender, Telerik.Web.UI.GridCommandEventArgs e)
{
    // Code for editcommand
}
```

نظرات خوانندگان

نویسنده: حسین مرادی نیا
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۳/۲۹ ۰:۴۹

خوبه
اما من به قسمت رو متوجه نشدم. ببینید ما می‌گیم (MVP) (Model View Presenter).
خب حالا سوال اینجاست که در بخش Asp.net Code Behind از چه کدی استفاده می‌کنیم؟
یعنی کدهای View و Presenter چه موقع فراخوانی میشوند؟
از کجا اجرا میشود و به کجا ختم میشود؟
مدل ما کجاست؟
و ...

نویسنده: امیر هاشم زاده
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۳/۲۹ ۱۱:۱

ابتدا وب فرم مورد نظر اینترفیس IGridView را پیاده سازی می‌کند و سپس در Code behind در Page_Load یک وهله از presenter با پارامتر this ایجاد می‌کنید، در نتیجه کلیه رخدادهای presenter مدیریت می‌شوند.
نکته در این است که چون هر بارگذاری صفحه نیاز به متصل کردن رخدادهای به شیء هستیم مجبوریم در Page_Load یک وهله از presenter ایجاد کنیم.
در این پست هدف پیاده سازی مدل نبوده است، ولی شما می‌توانید مدل خود را با توجه به الگوی MVP طراحی کنید و از آن در presenter استفاده کنید.

نویسنده: حسین مرادی نیا
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۳/۲۹ ۱۴:۲۶

مرسی
مشکل قطعه کد زیر بود که باعث شده بود که نحوه استفاده رو متوجه نشم!

```
GridPresenter presenter = new GridPresenter(this);
```

در مورد Model هم شما درست می‌گید. هدف این پست استفاده از Model نبود.

نویسنده: جلال
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۲۲ ۱۲:۴۱

سلام،
با این قضیه ارجاع مستقیم به یک کنترل خاص در IView می‌تونم کنار بیام، ولی با ارجاع به اون در CPresenter نه!
دلیل خاصی داشته؟ آخه معمولاً برای رخدادهای رو در IView معرفی می‌کنن و در CPresenter استفاده می‌کنند.

البته در [این مقاله](#)، کلاً منکر استفاده از EventHandlerها در IView میشه و ترجیح میده فقط تابع Presenter رو از Code Behind فراخوانی کنه!

نویسنده: امیر هاشم زاده
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۸/۱۶ ۱۸:۴۸

یکی از دلایل استفاده از این روش، تمیز نگه داشتن ویو (با توسعه برنامه پارامترهای لازم برای 4 عمل اصلی اضافه می‌شد

که نگهداری پارامترهای رخداد گردانها پیچیده و دشوار می شد) بود، زمانی که داشتم این پیاده سازی رو در پروژه انجام می دادم به این نتیجه رسیده بودم بهتر است کلیه عملیات های افزودن، حذف، ویرایش و حذف شیء تلریک گرید و یو رو در presenter انجام بدم چون قرار بود یک سری عملیات منطقی بر روی 4 عمل اصلی انجام بدم.

امروزه اهمیت یادگیری JavaScript بر هیچ کس پوشیده نیست ، APIهای جدید HTML 5 و امکانات جدید وب مثل Geo Location بر یادگیری JavaScript به تمیز کد نوشتن جهت سهولت نگهداری آگاه بود. همانطور که در کدهای سمت سرور مثل C# و یا PHP نیاز به استفاده از الگوهای طراحی (Design Patterns) است در JavaScript هم اوضاع به همین منوال است. الگوی طراحی یک راه حل قابل استفاده مجدد است که برای حل مشکلات متداول در طراحی نرم افزار به کار می‌رود.

چرا به الگویهای طراحی JavaScript نیازمندیم ؟

می خواهیم کدهایی با قابلیت استفاده‌ی مجدد بنویسیم ، استفاده از عملکردهای مشابه در سطح صفحات یک Web application یا چند Web Application.

می خواهیم کدهایی با قابلیت نگهداری بنویسیم ، هر چه قدر در فاز توسعه کدهای با کیفیت بنویسیم در فاز نگهداری از آن بهره می‌بریم. باید کدهایی بنویسیم که قابل Debug و خواندن توسط دیگر افراد تیم باشند.

کدهای ما نباید با توابع و متغیرهای دیگر پلاگین‌ها تداخل نامگذاری داشته باشند. در برنامه‌های امروزی بسیار مرسوم است که از پلاگین‌های Third party استفاده شود. می‌خواهیم با رعایت Encapsulation and modularization در کدهایمان از این تداخل جلوگیری کنیم.

معمولا کدهای JavaScript که توسط اکثر ما نوشته می‌شود یک سری تابع پشت سرهم هست ، بدون هیچ کپسوله سازی :

```
function getDate() {
    var now = new Date();
    var utc = now.getTime() + (now.getTimezoneOffset() * 60000);
    var est;
    est = new Date(utc + (3600000 * -4));
    return dateFormat(est, "dddd, mmmm dS, yyyy, h:MM:ss TT") + " EST";
}
function initiate_geolocationToTextbox() {
    navigator.geolocation.getCurrentPosition(handle_geolocation_queryToTextBox);
}
function handle_geolocation_queryToTextBox(position) {
    var longitude = position.coords.longitude;
    var latitude = position.coords.latitude;
    $("#IncidentLocation").val(latitude + " " + longitude);
}
```

به این روش کدنویسی Function Spaghetti Code گفته می‌شود که معایبی دارد :
توابع و متغیرها به Global scope برنامه افزوده می‌شوند.
کد Modular نیست.

احتمال رخ دادن Conflict در اسامی متغیرها و توابع بالا می‌رود.
نگهداری کد به مرور زمان سخت می‌شود.

با شبیه سازی یک مثال مشکلات احتمالی را بررسی می‌کنیم :

```
// file1.js
function saveState(obj) {
    // write code here to saveState of some object
    alert('file1 saveState');
}
// file2.js (remote team or some third party scripts)
function saveState(obj, obj2) {
    // further code...
    alert('file2 saveState');
}
```

همانطور که می‌بینید در این مثال در 2 فایل متفاوت در برنامه مان از 2 تابع با اسامی یکسان و امضای متفاوت استفاده کرده ایم .
اگر فایل‌ها را اینگونه در برنامه آدرس دهی کنیم :

```
<script src="file1.js" type="text/javascript"></script>  
<script src="file2.js" type="text/javascript"></script>
```

متد saveState در فایلی که دیرتر آدرس داده شده (file2.js) ، متد saveState در file1.js را Override می‌کند ، در نتیجه عملکردی که از متد saveState در فایل اول انتظار داریم اتفاق نمی‌افتد.
در پست بعدی به راه حل این مشکلات و کپسوله سازی خواهیم پرداخت.
برای مطالعه‌ی بیشتر کتاب (Learning JavaScript Design Patterns) را از دست ندهید.

نظرات خوانندگان

نویسنده: NargesM

تاریخ: ۱۳۹۱/۰۳/۳۱ ۶:۸

سلام.. ممنون

در [قسمت قبلی](#) درباره علت نیاز به الگوهای طراحی در JavaScript و Function Spaghetti code صحبت شد. در این قسمت Closure در JavaScript مورد بررسی قرار می‌گیرد.

در JavaScript می‌توان توابع تو در تو نوشت ([nested functions](#)) ، زمانی که یک تابع درون تابع دیگر تعریف می‌شود تابع درونی به تمام متغیرها و توابع تابع بیرونی (Parent) دسترسی دارد.

[Douglas Crockford](#)

برای تعریف Closure می‌گوید :

an inner function always has access to the vars and parameters of its outer function, even after the outer

function has returned

یک تابع درونی (nested) همیشه به متغیرها و پارامترها تابع بیرونی دسترسی دارد ، حتی اگر تابع بیرونی مقدار برگردانده باشد.

تابع زیر را در نظر بگیرید :

```
// The getDate() function returns a nested function which refers the 'date' variable defined
// by outer function getDate()
function getDate() {
    var date = new Date();    // This variable stays around even after function returns

    // nested function
    return function () {
        return date.getMilliseconds();
    }
}
```

اکنون اگر به صورت زیر تابع getDate فراخوانی شود مشاهده می‌شود که تابع درونی (با کامنت nested function مشخص شده است) به شیء date دسترسی دارد.

```
// Once getDate() is executed the variable date should be out of scope and it is, but since
// the inner function
// referenes date, this value is available to the inner function.
var dt = getDate();

alert(dt());
alert(dt());
```

خروجی هر 2 alert یک مقدار خواهد بود.

اگر از فردی که به تازگی رو به JavaScript آورده است خواسته شود تابعی بنویسد که میلی ثانیه‌ی زمان جاری را برگرداند احتمالا همچین کدی تحویل می‌دهد :

```
function myNonClosure() {
    var date = new Date();
    return date.getMilliseconds();
}
```

در کد بالا پس از اجرای myNonClosure متغیر date از بین خواهد رفت ، این مسئله در دنیای JavaScript طبیعی هست.
این مثال را در نظر بگیرید :

```
var MyDate = function () {
    var date = new Date();
    var getMilliseconds = function () {
        return date.getMilliseconds();
    }
}

var dt = new MyDate();

alert(dt.getMilliseconds()); // This will throw error as getMilliseconds is not accessible.
```

در صورت اجرای مثال بالا خطایی با این مضمون دریافت خواهد شد که getMilliseconds دستیابی پذیر نیست. (کپسوله شده)
برای اینکه آن را دستیابی پذیر کنیم کد را به این صورت تغییر می‌دهیم :

```
// This is closure
var MyDate = function () {
    var date = new Date(); // variable stays around even after function returns
    var getMilliseconds = function () {
        return date.getMilliseconds();
    };
    return {
        getMs : getMilliseconds
    }
}
```

آنچه در تابع بالا انجام شده کپسوله سازی همه‌ی منطق کار (منطق کار در اینجا برگرداندن میلی ثانیه زمان جاری می‌باشد) در یک فضای نام به نام MyDate می‌باشد. همچنین فقط متدهای عمومی در اختیار استفاده کننده این تابع قرار داده شده است. برای استفاده می‌توان بدین صورت عمل کرد :

```
var dt = new MyDate();
alert(dt.getMs()); // This should work.
```

در کد بالا برای توابع و متغیرهای درونی یک container ایجاد کردیم که باعث جلوگیری از تداخل در نام متغیرها با دیگر کدها خواهد شد . (برای مشاهده‌ی تداخل‌ها به [قسمت قبلی](#) توجه کنید).
اگر بخواهیم Closure را تشبیه کنیم ، Closure شبیه به کلاس‌ها در #C یا Java هست.
Closure یک حوزه (scope) برای متغیرها و توابع درونی خودش ایجاد می‌کند.
jQuery بهترین مثال کاربردی برای Closure می‌باشد :

```
(function($) {
    // $() is available here
})(jQuery);
```

در ادامه این مفاهیم بیشتر توضیح داده می‌شوند ، اکنون می‌خواهیم مشکلی که در قسمت قبلی مطرح کردیم به کمک Closure حل کنیم :

در آن مثال گفته شد که اگر :

```
// file1.js
function saveState(obj) {
    // write code here to saveState of some object
    alert('file1 saveState');
}
// file2.js (remote team or some third party scripts)
function saveState(obj, obj2) {
```

```
// further code...
alert('file2 saveState');
}
```

اگر تابعی به نام saveState در 2 فایل مختلف داشته باشیم و این 2 فایل را بدین صورت در برنامه آدرس دهیم :

```
<script src="file1.js" type="text/javascript"></script>
<script src="file2.js" type="text/javascript"></script>
```

تابع saveState در فایل دوم تابع saveState فایل اول را override می‌کند. یک از توابع بالا را به صورت زیر باز نویسی می‌کنیم و منطق کار را کپسوله می‌کنیم :

```
function App() {
  var save = function (o) {
    // write code to save state here..
    // you have acces to 'o' here...
    alert(o);
  };

  return {
    saveState: save
  };
}
```

بدون نگرانی تداخل saveState با بقیه saveState‌ها در هر پلاگین یا فایل دیگری می‌توان از saveState می‌توان اینگونه استفاده کرد :

```
var app = new App();
app.saveState({ name: "rajesh"});
```

برای اطلاعات بیشتر در مورد Closure ها [این لینک](#) را بررسی کنید.

نظرات خوانندگان

نویسنده: MBE

تاریخ: ۲۰:۳۱ ۱۳۹۱/۰۴/۰۴

ممنون عالی بود . اما این بحث واقعا جای کار داره . من که منتظر مقالات بیشتری در مورد Closure هستم .

نویسنده: شاهین کیاست

تاریخ: ۲۱:۳۱ ۱۳۹۱/۰۴/۰۴

خواهش می‌کنم. در ادامه درباره الگوهای Prototype و Module مطلب می‌نویسم و سعی می‌کنم با یک مثال بحث را بیشتر باز کنم.

نویسنده: صالح

تاریخ: ۲۳:۴۸ ۱۳۹۱/۰۴/۰۴

نکته بسیار خوب و کاربردی در جاوا اسکریپت بود. ممنون

نویسنده: پوران

تاریخ: ۱۵:۵۵ ۱۳۹۲/۱۱/۱۹

واقعا مرسی ... عالی بود ...

عنوان: نحوه استفاده صحیح از لوسین در ASP.NET
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۹:۳۵ ۱۳۹۱/۰۴/۲۹
آدرس: www.dotnettips.info
برچسب‌ها: ASP.Net, Design patterns, Lucene.NET

بر مبنای پیاده سازی متداولی که در n هزار سایت اینترنتی می‌توان یافت، نحوه کار با جستجوگر لوسین حدوداً به این شکل است:

```
var directory = FSDirectory.Open(new DirectoryInfo(Environment.CurrentDirectory + "\\LuceneIndex"));
using (var searcher = new IndexSearcher(directory, readOnly: true))
{
    //do something ...

    searcher.Close();
    directory.Close();
}
```

و ... اینکار به این شکل غلط است!

مطابق [مستندات رسمی](#) لوسین، این کتابخانه thread-safe است. به این معنا که در آن واحد چندین و چند کاربر می‌توانند از یک وهله از شیء‌های Reader و Searcher استفاده کنند و نباید به ازای هر جستجو، یکبار این اشیاء را ایجاد و تخریب کرد. البته در اینجا تنها یک Writer در آن واحد می‌تواند مشغول به کار باشد. مشکلاتی که به همراه باز و بسته کردن بیش از حد IndexSearcher وجود دارد، مصرف بالای حافظه است (به ازای هر کاربر مراجعه کننده، یکبار باید ایندکس‌ها در حافظه بارگذاری شوند) و همچنین تاخیر اولیه این بارگذاری و کندی آن‌را نیز باید مدنظر داشت.

نتیجه گیری:

برای کار با جستجوگر لوسین نیاز است از الگوی [Singleton](#) استفاده شود و تنها یک وهله از این اشیاء بین تردهای مختلف به اشتراک گذاشته شود.

نظرات خوانندگان

نویسنده: حسین غلامی
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۰/۱۱ ۱:۲۹

آقای نصیری میشه نمونه ای رو با استفاده از این الگو ، مثال بزنید؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۰/۱۱ ۱۰:۹

مراجعه کنید به مثال [Auto Complete](#) .

ایجاد یک Pattern در پروژتون میتونه نظم، سرعت و زیبایی خاصی به کدتون بده. با وجود framework‌های و Pattern‌هایی مسه MVC و MVVM برنامه نویسان را وادار کنه که همه Action‌های یک پروژه رو به سمت کلاینت ببرن. تو یک فرصت دیگه در مورد فریمورک Knockout حتما تایپیک میزارم. امروز میخوام یک Pattern با استفاده از یک Interface و codefirst model براتون بزارم.

گام اول: ایجاد که class property

```
Public Class Employee
    Public Property ID As Integer
    Public Property Fname As String
    Public Property Bdate As DateTime
End Class
```

گام دوم: ایجاد بانک با استفاده از CodeFirst

```
Imports System.Data.Entity
Public Class EmployeeDbContext : Inherits DbContext
    Public Property Employees As DbSet(Of Employee)
End Class
```

گام سوم: ایجاد repository با استفاده از interface

```
Interface IRepository
    ReadOnly Property All As List(Of Employee)
    Function Find(id As Integer) As Employee
    Sub InsertOrUpdate(p As Employee)
    Sub Delete(id As Integer)
    Sub Save()
End Interface
```

گام چهارم: تعریف کلاس برای implement کردن از iInterface

```
Public Class EmployeeClass : Implements IRepository
    Private DB As New EmployeeDbContext
    Public ReadOnly Property All As List(Of Employee) Implements IRepository.All
        Get
            Return DB.Employees.ToList()
        End Get
    End Property

    Public Sub Delete(id As Integer) Implements IRepository.Delete
        Dim query = DB.Employees.Single(Function(q) q.ID = id)
        DB.Employees.Remove(query)
    End Sub

    Public Function Find(id As Integer) As Employee Implements IRepository.Find
        Return DB.Employees.Where(Function(q) q.ID = id)
    End Function

    Public Sub InsertOrUpdate(p As Employee) Implements IRepository.InsertOrUpdate
        If p.ID = Nothing Then
            DB.Employees.Add(p)
        Else
            DB.Entry(p).State = Data.EntityState.Modified
        End If
    End Sub

    Public Sub Save() Implements IRepository.Save
        DB.SaveChanges()
    End Sub
```



```
End Class
```

برای استفاده تو پروژه براحتی میتونید یک instance از classتون ایجاد کنید و ..

```
Dim cls As New EmployeeClass
```

```
Public Sub BindGrid()  
    GridView1.DataSource = cls.All  
    GridView1.DataBind()  
End Sub
```

موفق باشید

نظرات خوانندگان

نویسنده: علیرضا صالحی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۱۹ ۱۲:۱۳

برای مواردی که خروجی یک لیست (تعدادی آیتم) باشد از Property استفاده نمی‌شود. مثلاً برای All باید از Method استفاده کنید. [Properties vs. Methods](#)
بهتر است برای خروجی متدهایی مانند All نیز به جای لیست از IEnumerable یا IQueryable استفاده کنید.
متدهای Update و Insert نیز به طور جداگانه تعریف شوند. (قرار است هر متد تنها یک وظیفه داشته باشد)

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۱۹ ۱۲:۲۱

- در مورد آرایه بحث شده در MSDN. ضمن اینکه استفاده از متد عموماً برای حالتیکه عملیات قابل توجهی در بدنه آن قرار است صورت گیرد، [توصیه می‌شود](#). البته در اینجا چون عملیات دریافت اطلاعات از بانک اطلاعاتی می‌تواند سنگین در نظر گرفته شود، استفاده از متد ارجحیت دارد. خواص نمایانگر اطلاعاتی سبک و با دسترسی سریع هستند.
- خروجی لیست بهتر است. (^) + اگر ReSharper جدید را نصب کنید استفاده از IEnumerable را [نیز توصیه نمی‌کند](#)؛ چون ممکن است چندین بار رفت و برگشت به بانک اطلاعاتی در این بین صورت گیرد.
- مشکلی ندارد. خود EF Code first چنین متدی را دارد. (^) بحث کلاس تک وظیفه‌ای متفاوت است با متدی که نهایتاً قرار است اطلاعات یک رکورد را در بانک اطلاعاتی تغییر دهد (اگر نبود ثبتش کند؛ اگر بود فقط همان رکورد مشخص را به روز رسانی کند).

نویسنده: ناشناس
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۱۹ ۱۲:۳۷

با سلام
دلیل استفاده از Interface EmployeeRepository چیه؟
دقیقاً دلیل استفاده Interface اینجا چیه؟
با تشکر از مطلب خوبتون.

نویسنده: ناشناس
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۱۹ ۱۲:۴۵

اینجا شاید استفاده از IQueryable بهتر باشه.
شاید کاربر بخواهد قبل از نمایش اطلاعات اونو فیلتر کنه یا اینکه بهتره دو متد Find داشته باشی یکی با خروجی یک آیتم و دیگری با خروجی چندین آیتم.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۱۹ ۱۲:۴۸

خیر (^). طراحی یک لایه سرویس که خروجی IQueryable دارد نشی دار در نظر گرفته شده و توصیه نمی‌شود. اصطلاحاً [leaky abstraction](#) هم به آن گفته می‌شود؛ چون طراح نتوانسته حد و مرز سیستم خودش را مشخص کند و همچنین نتوانسته سازوکار درونی آنرا به خوبی کپسوله سازی و مخفی نماید.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۱۹ ۱۲:۵۰

به دو دلیل:
- استفاده از امکان تزریق وابستگی‌ها

- امکان نوشتن ساده‌تر آزمون‌های واحد با فراهم شدن زیر ساخت mocking اشیاء

نویسنده: ناشناس
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۱۹ ۱۳:۲

در [همین پست](#) خود شما تعداد زیاد رکوردها رو مثال زدید و این پیاده سازی از این موضوع رنج میبره. و در مورد IQueryable قبول دارم و گفتم که بهتر است از دو یا چند متد find استفاده کنید.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۱۹ ۱۳:۲۵

منظور از آن مطلب این بود که از ابزاری که در اختیار دارید درست استفاده کنید. اگر قرار است دو یا چند جستجو را انجام دهید، اینکارها بله باید با IQueryable داخل یک متد انجام شود، اما خروجی متد فقط باید لیست حاصل باشد؛ نه IQueryable ایی که انتهای آن باز است و سبب نشی لایه سرویس شما در لایه‌های دیگر خواهد شد.

نویسنده: میثم ثوامری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۱۹ ۱۹:۵۴

برای برنامه نویسا پیدا کردن یک property راحت‌تر در ضمن از property برای تزریق یا بازیابی اطلاعات از یک object استفاده میکنند.

IQueryable در واقع توسعه یافته IEnumerable. تفاوت عمدشون در LINQ operators که در IQueryable استفاده میشه. اگر هم بخوایم دلیل پیشنهادی داده باشیم اونم اینه که مدیریت حافظه در IQueryable رعایت شده در حالی که Listها کامپایلرو مجاب به اجنام دستور تا انتها میکنند.

نویسنده: میثم ثوامری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۱۹ ۱۹:۵۹

مهندس با نظر دوستمون موافقم
IQueryable بهترین انتخاب برای remote data source که میشه به database یا webservice اشاره کرد. بطور کل اگر شما از ORM مسه linqtosql استفاده میکنید
IQueryable : کوئری شمارو به دستورات sql در database server تبدیل میکنه
IEnumerable: همه رکوردهای شما قبل از اینکه بسمت دیتابیس برن بصورت object در memory نگهداری میشن.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۱۹ ۲۰:۱۱

IQueryable فقط یک expression است. هنوز اجرا نشده. (expose آن از طریق وب سرویس اشتباه است و به مشکلات serialization برخواهید خورد.)

زمانیکه ToList, First و امثال آن روی این عبارت فراخوانی شود تبدیل به SQL شده و سپس بر روی بانک اطلاعاتی اجرا می‌شود. به این deferred execution یا اجرای به تعویق افتاده گفته می‌شود.

اگر این عبارت را در اختیار لایه‌های دیگر قرار دهید، یعنی انتهای کار را باز گذاشته‌اید و حد و حدود سیستم شما مشخص نیست. شما اگر IQueryable بازگشت دهید، در لایه‌ای دیگر می‌شود یک join روی آن نوشت و اطلاعات چندین جدول دیگر را استخراج کرد؛ درحالیکه نام متد شما GetUsers بوده. بنابراین بهتر است به صورت صریح اطلاعات را به شکل List بازگشت دهید، تا انتهای کار باز نمانده و طراحی شما نشی نداشته باشد.

نویسنده: محمد عامریان
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۸/۱۸ ۱۷:۶

با سلام من یک معماری طراحی کردم به شکل زیر
ابتدا یک اینترفیس به شکل زیر دارم

```
using System;
using System.Collections;
using System.Linq;

namespace Framework.Model
{
    public interface IContext
    {
        T Get<T>(Func<T, bool> prediction) where T : class;
        IEnumerable<T> List<T>(Func<T, bool> prediction) where T : class;
        void Insert<T>(T entity) where T : class;
        int Save();
    }
}
```

بعد یک کلاس ارزش مشتق شده

```
using System;
using System.Collections;
using System.Collections.Generic;
using System.Data;
using System.Data.Entity;
using System.Linq;
using System.Text;

namespace Framework.Model
{
    public class Context : IContext
    {
        private readonly DbContext _dbContext;

        public Context(DbContext context)
        {
            _dbContext = context;
        }

        public T Get<T>(Func<T, bool> prediction) where T : class
        {
            var dbSet = _dbContext.Set<T>();
            if (dbSet != null)
                return dbSet.Single(prediction);

            throw new Exception();
        }

        public void Insert<T>(T entity) where T : class
        {
            var dbSet = _dbContext.Set<T>();
            if (dbSet != null)
            {
                _dbContext.Entry(entity).State = EntityState.Added;
            }
        }

        public int Save()
        {
            return _dbContext.SaveChanges();
        }

        IEnumerable IContext.List<T>(Func<T, bool> prediction)
        {
            var dbSet = _dbContext.Set<T>();
            if (dbSet != null)
                return dbSet.Where(prediction).ToList();

            throw new Exception();
        }
    }
}
```

سپس یک کلاس context دارم که مستقیماً از dbContext مشتق شده

```
using System.Data.Entity;
using DataModel;

namespace Model
{
    public class EFContext : DbContext
    {
        public EFContext(string db): base(db)
        {
        }

        public DbSet<Product> Products { get; set; }
    }
}
```

و سپس کلاس دارم که اوامده پیاده سازی کرده context که خودم ساختمو

```
using System;
using System.Collections.Generic;
using System.Data.Entity;
using System.Linq;
using System.Text;

namespace Model
{
    public class Context : Framework.Model.Context
    {
        public Context(string db): base(new EFContext(db))
        {
        }
    }
}
```

در پروژه دیگری اوامدم یک کلاس context جدید ساختم

```
using System;
using System.Collections.Generic;
using System.Linq;
using System.Text;

namespace Biz
{
    public class Context : Model.Context
    {
        public Context(string db) : base(db)
        {
        }
    }
}
```

و در کنترلر هم به این شکل ارزش استفاده کردم

```
using System.Web.Mvc;
using Framework.Model;

namespace ProductionRepository.Controllers
{
    public class BaseController : Controller
    {
        public IContext DataContext { get; set; }

        public BaseController()
        {
            DataContext = new
Biz.Context(System.Configuration.ConfigurationManager.ConnectionStrings["Database"].ConnectionString);
        }
    }
}
```

```
using System.Web.Mvc;
using DataModel;
using System.Collections.Generic;

namespace ProductionRepository.Controllers
{
    public class ProductController : BaseController
    {
        public ActionResult Index()
        {
            var x = DataContext.List<Product>(s => s.Name != null);
            return View(x);
        }
    }
}
```

و این هم تست

```
using NUnit.Framework;
using System;
using System.Collections.Generic;
using System.Linq;
using System.Text;
using System.Threading.Tasks;
using System.Web.Mvc;

namespace TestUnit
{
    [TestFixture]
    public class Test
    {
        [Test]
        public void IndexShouldListProduct()
        {
            var repo = new Moq.Mock<Framework.Model.IContext>();
            var products = new List<DataModel.Product>();
            products.Add(new DataModel.Product { Id = 1, Name = "asdasdasd" });
            products.Add(new DataModel.Product { Id = 2, Name = "adaqwe" });
            products.Add(new DataModel.Product { Id = 4, Name = "qewqw" });
            products.Add(new DataModel.Product { Id = 5, Name = "qwe" });
            repo.Setup(x => x.List<DataModel.Product>(p => p.Name !=
null)).Returns(products.AsEnumerable());
            var controller = new ProductionRepository.Controllers.ProductController();
            controller.DataContext = repo.Object;
            var result = controller.Index() as ViewResult;
            var model = result.Model as List<DataModel.Product>;
            Assert.AreEqual(4, model.Count);
            Assert.AreEqual("", result.ViewName);
        }
    }
}
```

نظرتون چیه آقای نصیری

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۷:۱۳ ۱۳۹۱/۰۸/۱۸

موارد 1 و 2 عنوان شده در این مطلب رو تکرار کرده: ([^](#))

نویسنده: مجید پارسا
تاریخ: ۱۲:۹ ۱۳۹۳/۰۷/۱۲

با سلام؛ سوالی که وجود داره اینه که با استفاده از repository pattern چطور میتونیم join بزنیم. با توجه به نظرات قبلی توصیه شده است که از خروجی IQueryable نباید برای لایه داده استفاده شود. در این صورت در هنگام نوشتن دستورات join ابتدا تمامی رکوردهای جداول مورد نظر توسط الگوی repository به حافظه load می‌شود، با توجه به ماهیت linq to object بودن کوئری مورد نظر (join) اجرای برنامه به لحاظ زمانی و مصرف حافظه از

کارایی خوبی برخوردار نخواهد بود.

در این حالت یا می‌بایست از خیر کارایی بالاتر گذشت یا از خروجی IQueryable استفاده کرد که در تضاد با پیشنهاد دوستان گرامی می‌باشد.

آیا در این حالت منطقی است join‌های پر استفاده را با خروجی IEnumerable در repository مربوط به خودش نوشت یا راهکار دیگری وجود دارد؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۷/۱۲ ۱۲:۱۹

- الگوی مخزن عمومی (Generic repository pattern)، لایه داده برنامه نیست. زمانیکه از یک ORM استفاده می‌کنید، لایه داده برنامه همان ORM است.

- الگوی مخزن عمومی، عمده‌ی کارش مخفی کردن ساز و کار ORM مورد استفاده از لایه سرویس برنامه است (^).

- اگر از الگوی عمومی مخزن استفاده می‌کنید، سطح دسترسی آن را internal تعریف کنید تا محدود شود به لایه سرویس برنامه. داخل لایه سرویس برنامه به هر نحوی که علاقمندید از آن استفاده کنید. نهایتاً این لایه سرویس است که خروجی IList یا IEnumerable نهایی را در اختیار مصرف کننده قرار می‌دهد.

نویسنده: مجید پارسا
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۷/۱۲ ۱۶:۸

با تشکر، از آنجا که من اولین بار است که به شکل حرفه‌ای برنامه نویسی سه لایه را تجربه می‌کنم با توجه به توضیحات شما این طور متوجه شدم که پیاده سازی کلاس‌های Repository در لایه سرویس صورت گیرد اگر اشتباه نکنم.

در صورت امکان بیشتر موضوع رو باز کنید (منظورم آماتوری تره)
نمونه برنامه‌های سه لایه موجود در اینترنت پیدا کردم در حد CRUD ساده و با استفاده از الگوی مخزن عمومی بوده. مانند مثال‌های سایت asp.net در صورت معرفی نمونه کاملتر و واقعی‌تر ممنون میشوم.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۷/۱۲ ۱۷:۲۹

مراجعه کنید به [مسیر راه EF Code first](#)، انتهای مطلب، قسمت لایه بندی پروژه‌های EF Code first

دانستن اینکه چگونه یک نرم افزار با قابلیت نگهداری بالا بنویسیم مهم است ، برای اکثر سیستم‌های سازمانی زمانی که در فاز نگهداری صرف می‌شود بیشتر از زمان فاز توسعه می‌باشد. به عنوان مثال تصور کنید در حال توسعه یک سیستم مالی هستید ، این سیستم احتمالا بین شش ماه تا یک زمان برای توسعه نیاز دارد و بقیه‌ی دوره‌ی پنج ساله صرف نگهداری سیستم خواهد شد. در فاز نگهداری زمان صرف رفع باگ ، افزودن امکانات جدید و یا تغییر عملکرد ویژگی‌های فعلی می‌شود. مهم است که این تغییرات راحت و سریع صورت پذیرد.

اطمینان از اینکه کدها قابلیت نگهداری دارند به توسعه دهندگان احتمالی که در آینده به پروژه اضافه می‌شوند کمک می‌کند سریع کدهای فعلی را درک کنند و مشغول کار شوند. روش‌های زیادی برای افزایش قابلیت نگهداری کدها وجود دارد ، مانند نوشتن آزمون‌های واحد ، شکستن قسمت‌های بزرگ سیستم به قسمت‌های کوچک‌تر و ... در این مورد که ما از یکی از زبان‌های شی گرا مانند #C استفاده می‌کنیم در حالت معمول کلاس‌ها باید با مسئولیت‌های مستقل و منحصر به فرد طراحی شوند به جای آنکه تمام مسئولیت‌ها از قبیل پردازش ورودی‌های کاربر ، رندر کردن HTML و حتی Query زدن به دیتابیس را به یک کلاس سپرد (مثلا Controller در MVC) باید برای هر مقصود کلاسی مجزا طراحی کرد. با این روش نتیجه اینگونه خواهد بود که می‌توان هر قسمت از عملکرد را بدون نیاز به تغییر بقیه‌ی قسمت‌های Codebase تغییر داد.

در این مطلب قصد داریم به کمک تزریق وابستگی (Dependency Injection) قسمت‌های مستقلتری توسعه دهیم. تکنیک تزریق وابستگی را نمی‌توان در یک مطلب وبلاگ و حتی یک فصل کامل از یک کتاب کامل تشریح کرد ، اگر جستجو کنید کتاب‌ها و آموزش‌های ویدیویی زیادی هستند که فقط روی این تکنیک بحث و آموزش دارند. برای بیان مفهوم DI مثالی از یک سیستم ساده‌ی "چاپ اسناد" ارائه می‌کنیم ، این سیستم ممکن است کارهای متفاوتی انجام دهد :

این سیستم ابتدا باید یک سند را تحویل بگیرد ، سپس باید آن را به فرمت قابل چاپ در آورد و در انتها باید عمل اصلی چاپ را انجام دهد. برای اینکه سیستم ما ساختار خوبی داشته باشد می‌توان هر وظیفه را به کلاسی مجزا سپرد :

کلاس Document : این کلاس اطلاعات سندی که قرار است چاپ شود را نگه می‌دارد.
 کلاس DocumentRepository : این کلاس وظیفه‌ی بازایی سند از فایل سیستم (یا هر منبع دیگری) را دارد.
 کلاس DocumentFormatter : یک وهله از سند را جهت چاپ آماده می‌کند.
 کلاس Printer : مسئولیت ارتباط با سخت افزار Printer را دارد.
 کلاس DocumentPrinter : مسئولیت سازماندهی اجزا سیستم را بر عهده دارد.
 در این مطلب پیاده سازی بدنه‌ی کلاس‌های بالا اهمیتی ندارد :

```
public class DocumentPrinter
{
    public void PrintDocument(string documentName)
    {
        var repository = new DocumentRepository();
        var formatter = new DocumentFormatter();
        var printer = new Printer();
        var document = repository
            .GetDocumentByName(documentName);
        var formattedDocument = formatter.Format(document);
        printer.Print(formattedDocument);
    }
}
```

همانطور که مشاهده می‌کنید در بدنه‌ی کلاس DocumentPrinter ابتدا وابستگی‌ها نمونه سازی شده اند ، سپس یک سند بر اساس نام دریافت شده و سند پس از آماده شدن به فرمت چاپ به چاپگر ارسال شده است. کلاس DocumentPrinter به تنهایی قادر به چاپ سند نیست و برای انجام این کار نیاز به نمونه سازی همه‌ی وابستگی‌ها دارد . استفاده از این API اینگونه خواهد بود :

```
var documentPrinter = new DocumentPrinter();
documentPrinter.PrintDocument(@"c:\doc.doc");
```


در حال حاضر کلاس `DocumentPrinter` از DI استفاده نمی‌کند این کلاس `Loosely coupled` نیست. به طور مثال لازم است که API سیستم به گونه ای تغییر پیدا کند که سند به جای فایل سیستم از دیتابیس بازیابی شود ، باید کلاس جدیدی به نام `DatabaseDocumentRepository` تعریف شود و به جای `DocumentRepository` اصلی در بدنه‌ی `DocumentPrinter` استفاده شود ، در نتیجه با تغییر با تغییر دادن یک قسمت از برنامه مجبور به تغییر در قسمت دیگر شده ایم.(`tightly coupled` است یعنی به دیگر قسمت‌ها چفت شده است).

DI به ما کمک می‌کند که این چفت شدگی (`coupling`) را از بین ببریم.

استفاده از `constructor injection`:

اولین قدم برای از بین بردن این چفت شدگی `Refactor` کردن کلاس `DocumentPrinter` هست ، پس از این `Refactoring` وظیفه‌ی وهله سازی مستقیم اشیاء از این کلاس گرفته می‌شود و نیازمندی‌های این کلاس از طریق سازنده به این کلاس تزریق می‌شود و فیلدهای کلاس نگهداری می‌شود . به کد زیر توجه کنید :

```
public class DocumentPrinter
{
    private DocumentRepository _repository;
    private DocumentFormatter _formatter;
    private Printer _printer;
    public DocumentPrinter(
        DocumentRepository repository,
        DocumentFormatter formatter,
        Printer printer)
    {
        _repository = repository;
        _formatter = formatter;
        _printer = printer;
    }
    public void PrintDocument(string documentName)
    {
        var document = _repository.GetDocumentByName(documentName);
        var formattedDocument = _formatter.Format(document);
        _printer.Print(formattedDocument);
    }
}
```

اکنون برای استفاده از این کلاس باید نیازمندی هایش را قبل از ارسال به سازنده نمونه سازی کرد :

```
var repository = new DocumentRepository();
var formatter = new DocumentFormatter();
var printer = new Printer();
var documentPrinter = new DocumentPrinter(repository, formatter, printer);
documentPrinter.PrintDocument(@"c:\doc.doc");
```

بله هنوز طراحی خوبی نیست اما این یک مثال ساده از DI می‌باشد. هنوز مشکلاتی در این طراحی هست ، به طور مثال کلاس `DocumentPrinter` به یک پیاده سازی مشخص از وابستگی هایش چفت شده است. (هنوز برای استفاده از `DatabaseDocumentRepository` باید `DocumentPrinter` را تغییر داد) پس این طراحی هنوز انعطاف پذیر نیست و نمی‌توان به سادگی برای آن آزمون واحد نوشت.

برای حل این مشکلات از `Interface` ها کمک می‌گیریم. اگر به مثال قبلی بازگردیم نگرانی هر دو کلاس `DocumentRepository` و `DatabaseDocumentRepository` دریافت سند می‌باشد ، تنها پیاده سازی تفاوت دارد ، پس می‌توان یک `Interface` تعریف کرد

```
public interface IDocumentRepository
{
    Document GetDocumentByName(string documentName);
}
```

حال ما 2 کلاس داریم که هر دو یک `Interface` را پیاده سازی کرده اند می‌توان این کار را برای بقیه‌ی وابستگی‌های کلاس `DocumentPrinter` نیز انجام داد ، حالا باید `DocumentPrinter` را به گونه ای `Refactor` کنیم که وابستگی‌ها را بر اساس `Interface` دریافت کند :

```
public class DocumentPrinter
{
    private IDocumentRepository _repository;
```

```
private IDocumentFormatter _formatter;
private IPrinter _printer;
public DocumentPrinter(
    IDocumentRepository repository,
    IDocumentFormatter formatter,
    IPrinter printer)
{
    _repository = repository;
    _formatter = formatter;
    _printer = printer;
}
public void PrintDocument(string documentName)
{
    var document = _repository.GetDocumentByName(documentName);
    var formattedDocument = _formatter.Format(document);
    _printer.Print(formattedDocument);
}
}
```

حالا به سادگی می‌توان پیاده سازی‌های متفاوتی را از وابستگی‌های DocumentPrinter انجام داد و به آن تزریق کرد. همچنین اکنون نوشتن آزمون واحد هم ممکن شده است ، می‌توان یک پیاده سازی جعلی از هر کدام از Interface ها انجام داد و جهت اهداف Unit testing از آن استفاده کرد. به طور مثال می‌توان یک پیاده سازی جعلی از IPrinter انجام داد و بدون نیاز به ارسال صفحه به پرینتر عملکرد سیستم را تست کرد.

با وجودی که موفق شدیم چفت شدگی میان DocumentPrinter و وابستگی هایش را از بین ببریم اما اکنون استفاده از آن پیچیده شده است ، هر بار که قصد نمونه سازی شیء را داریم باید به یاد آوریم کدام پیاده سازی از Interface مورد نیاز است ؟ این پروسه را می‌توان به کمک یک DI Container اتوماسیون کرد.

DI Container یک Factory هوشمند است ، مانند بقیه‌ی کلاس‌های Factory وظیفه‌ی نمونه سازی اشیاء را بر عهده دارد. هوشمندی آن در اینجا هست که می‌داند چطور وابستگی‌ها را نمونه سازی کند . DI Container های زیادی برای NET وجود دارند یکی از محبوب‌ترین آنها StructureMap می‌باشد که [قبلا در سایت درباره آن صحبت شده است](#) .

برای مثال جاری پس از افزودن StructureMap به پروژه کافی است در ابتدای شروع برنامه به آن بگوییم برای هر Interface کدام شیء را و هله سازی کند :

```
ObjectFactory.Configure(cfg =>
{
    cfg.For<IDocumentRepository>().Use<FilesystemDocumentRepository>();
    cfg.For<IDocumentFormatter>().Use<DocumentFormatter>();
    cfg.For<IPrinter>().Use<Printer>();
});
```

نظرات خوانندگان

نویسنده: بهروز راد
تاریخ: ۹:۴۶ ۱۳۹۱/۰۶/۰۲

برادر، بسیار خوب و روان توضیح دادی. از محدود مقالات فارسی بود که از خواندنش لذت بردم.
موفق باشی.

نویسنده: محسن
تاریخ: ۱۰:۴۶ ۱۳۹۱/۰۶/۰۲

خیلی جالب بود. بخصوص قسمت DI Container.

نویسنده: مجتبی حسینی
تاریخ: ۲۲:۵۸ ۱۳۹۱/۰۶/۰۲

بسیار شیوا و رسا بود.
تاکید بر این نکته نیز خالی از لطف نیست که با توجه به مطلب خط آخر به جای مثلاً:

```
IDocumentFormatter documentformatter = new DocumentFormatter();
```

باید نوشت:

```
IDocumentFormatter documentformatter = ObjectFactory.GetInstance<IDocumentFormatter>();
```

نویسنده: Alex
تاریخ: ۱۴:۵۴ ۱۳۹۱/۰۶/۰۳

واقع ساده و روان توضیحش دادین. البته Spring.net هم یکی از موارد خوبی هستش که میشه برای DI استفاده کرد.

نویسنده: حسین مرادی نیا
تاریخ: ۲۰:۱۶ ۱۳۹۱/۰۶/۰۳

مرسی. واقعا عالیه
موفق باشید

نویسنده: ایلیا اکبری فرد
تاریخ: ۱۹:۳۵ ۱۳۹۱/۰۶/۱۳

عالی بود. عالی. در صورت به مقالاتی که در این زمینه هست بیشتر پردازین.

نویسنده: مسعود رضانی
تاریخ: ۱۶:۳۳ ۱۳۹۱/۰۸/۲۰

با سلام و خسته نباشی

بابت مطلب خوبتون تشکر میکنم.

با سلام و عرض خسته نباشید
آیا در همه جای پروژه باید از این روش استفاده کرد. منظورم استفاده از یک DI Container است. آیا anti - pattern ای در این مورد هم وجود دارد؟ مثلاً من یک پروژه‌ی ماژوالار بزرگ دارم آیا فقط در قسمت اتصال کلاس‌ها به لایه‌ی UI یا همون MVC از DI Container استفاده کنم یا هیچ جای پروژه ام new () نداشته باشم و همیشه از DI Container اسم کلاس رو بگیرم؟ با توجه به بزرگی پروژه ام آیا Performance از دست نمیدم؟

عنوان: روش نامگذاری Smurf ای!

نویسنده: وحید نصیری

تاریخ: ۱۱/۰۶/۱۳۹۱

آدرس: www.dotnettips.info

برچسب‌ها: C#, Design patterns, Naming

اگر به یک سری از کتابخانه‌ها دقت کنید، تمام کلاس‌های آن‌ها دارای یک پیشوند تکراری هستند؛ مثلاً **Smurf** **XMLDataRow**، **Smurf** **XmlElement** و الی آخر در مورد تمام کلاس‌های موجود در پروژه. به این رویه «[Smurf Naming Convention](#)» گفته می‌شود! در این نوع کتابخانه‌ها زمانیکه کاربری بر روی دکمه‌ای کلیک می‌کند، **Smurf** **AccountView** اطلاعات **Smurf** **AccountDTO** را به **Smurf** **AccountController** منتقل می‌کند. در ادامه از خاصیت **Smurf** **ID** دریافتی، مقدار **Smurf** **OrderHistory** دریافت شده و به **Smurf** **HistoryReportingView** جهت نمایش ارسال خواهد شد. اگر استثنای **Smurf** **ErrorEvent** رخ دهد، توسط **Smurf** **ErrorLogger** در فایل به نام **log/ smurf / smurf log.log** ثبت خواهد شد.

کلمه **Smurf** هم از شخصیتی کارتونی به همین نام اخذ شده است که در زبان مخصوص آن‌ها اکثر افعال و نام‌ها از کلمه **Smurf** مشتق می‌شود! برای مثال در مورد ماهیگیری کردن در یک رودخانه عنوان می‌کنند «**We're going smurfing on the River Smurf**» **today**.

خوب، چکار باید کرد؟ روش صحیح معرفی نام یک شرکت در حین طراحی و نامگذاری کلاس‌های یک کتابخانه چیست؟ در مطلب بسیار جامع و عالی «[اصول و قراردادهای نام‌گذاری در دات‌نت](#)» عنوان شده است که اساس نام‌گذاری فضاهای نام باید از قاعده زیر پیروی کند:

```
<Company>.<Technology|Product|Project>[.<Feature>][.<SubNamespace>]
```

مثلاً میکروسافت یکبار فضای نام **Microsoft.Reporting.WebForms** را تعریف کرده است و ... همین! دیگر به ابتدای هر کلاسی در این کتابخانه، پیشوند **Microsoft** یا **MS** و امثال آن اضافه نشده است تا بر روی اعصاب و روان استفاده کننده تاثیر منفی داشته باشد.

نظرات خوانندگان

نویسنده: رحمت اله رضایی
تاریخ: ۱۸:۳۸ ۱۳۹۱/۰۶/۱۱

مشکل اینجاست که در پروژه ای، کلاسهای هم اسم کلاسهای دات نت داشته باشیم. همیشه باید فضای نام را در ابتدای کلاسها نوشت.
مثلا فرض کنید کنترلرهای TextBox و Button و ... را در یک پروژه وب فرم یا ویندوز فرم سفارشی کرده باشیم. در این حالت چکار باید بکنیم؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۹:۲۰ ۱۳۹۱/۰۶/۱۱

- برنامه [FxCop](#) می‌تونه اسمبلی‌های شما رو آنالیز کنه و دقیقا گزارش بده که چه مواردی هم نام کلاس‌های پایه دات نت هستند و بهتر است تغییر نام پیدا کنند. بنابراین به این صورت می‌تونید خیلی سریع حجم بالایی از کدها رو بررسی و رفع اشکال کنید.
- به علاوه زمانیکه طراح شما هستید، محدودیتی در نامگذاری نهایی وجود ندارد. مثلا نام کلاس مشتق شده را NumericTextBox قرار دهید و مواردی مانند این که بیانگر عملکرد سفارشی و ویژه کلاس مشتق شده جدید هستند:

```
public class RequiredTextBox : TextBox
```

این الگو چیز جدیدی نیست و قبلاً تو سری مطالب «[مروری بر کاربردهای Func و Action](#)» دربارش مطلب نوشته شده و... البته با توجه به جدید بودن این الگو اسم واحدی براش مشخص نشده ولی تو این [مطلب](#) «الگوی Delegate Dictionary» معرفی شده که بنظرم از بقیه بهتره. به طور خلاصه این الگو میگه اگه قراره براساس شرایط (ورودی) خاصی کار خاصی انجام بشه بجای استفاده از [IF](#) و Switch از Dictionary و [Func](#) یا [Action](#) استفاده کنیم.

برای مثال فرض کنید مدلی به شکل زیر داریم

```
public class Person
{
    public int Id { get; set; }
    public Gender Gender { get; set; }
    public string FirstName { get; set; }
    public string LastName { get; set; }
}
```

قراره براساس جنسیت (شرایط) شخص اعتبارسنجی متفاوتی (کار خاص) رو انجام بدیدم. مثلاً در اینجا قراره چک کنیم اگه شخص مرد بود اسم زنونه انتخاب نکرده باشه و...
 خب روش معمول به این شکل میتونه باشه

```
switch (person.Gender)
{
    case Gender.Male:
        if (IsMale(person.FirstName))
        {
            //Invalid
        }
        break;
    case Gender.Female:
        if (IsFemale(person.FirstName))
        {
            //Invalid
        }
        break;
}
```

خب این روش خوب جواب میده ولی باید در حد توان استفاده از IF و Switch رو کم کرد. مثلاً تو همین مثال ما [اصل Open/Closed](#) رو نقض کردیم فکر کنید قرار باشه اعتبارسنجی دیگه ای از همین دست به این کد (کلاس) اضافه بشه باید تغییرش بدیم پس این کد (کلاس) برای تغییر بسته نیست. در اینجا موارد «الگوی Delegate Dictionary» به کار ما میاد. ما میایم توابع مورد نظرمون رو داخل یک Dictionary ذخیره میکنیم.

```
var genderFuncs = new Dictionary<Gender, Func<string, bool>>
{
    {Gender.Male, (x) => IsMale(x)},
    {Gender.Female, (x) => IsFemale(x)}
};
```

فرض کنید پیاده سازی توابع به شکل زیر باشه

```
public static bool IsMale(string name)
{
    //check...
    return true;
}
public static bool IsFemale(string name)
```

```
{
    //check...
    if (name == "Farzad")
    {
        return false;
    }
    return true;
}
```

نحوه استفاده

```
var dummyPerson = new List<Person>
{
    new Person
    {Id = 1, Gender = Gender.Male, FirstName = "Mohammad", LastName = "Saheb"},
    new Person
    {Id = 2, Gender = Gender.Female, FirstName = "Farzad", LastName = "Mojidi"}
};

foreach (var person in dummyPerson)
{
    bool isValid = genderFuncs[person.Gender].Invoke(person.FirstName);
}
```

با همین روش میشه قسمت آخر [مقاله](#) ی خوب آقای کیاست رو هم [Refactor](#) کرد.

```
var query = context.Students.AsQueryable();
if (searchByName)
{
    query = query.FindStudentsByName(name);
}
if (orderByAge)
{
    query = query.OrderByAge();
}
if (paging)
{
    query = query.SkipAndTake(skip, take);
}
return query.ToList();
```

توابع رو داخل یک دیکشنری ذخیره میکنیم

```
var searchTypeFuncs = new Dictionary<SearchType, Func<IQueryable<Student>, string,
IQueryable<Student>>>
{
    {SearchType.FirstName, (x, y) => x.FindStudentsByName(y)},
    {SearchType.LastName, (x, y) => x.FindStudentsByLastName(y)}
};
```

نحوه استفاده

```
public static IList<Student> SearchStudents(IQueryable<Student> students, SearchType type, string
keyword)
{
    var result = searchTypeFuncs[type].Invoke(students, keyword);
    return result.ToList();
}
```


طراحی یک معماری خوب و مناسب یکی از عوامل مهم تولید یک برنامه کاربردی موفق می باشد. بنابراین انتخاب یک ساختار مناسب به منظور تولید برنامه کاربردی بسیار مهم و تا حدودی نیز سخت است. در اینجا یاد خواهیم گرفت که چگونه یک طراحی مناسب را انتخاب نماییم. همچنین روش های مختلف تولید برنامه های کاربردی را که مطمئناً شما هم از برخی از این روشها استفاده نمودید را بررسی می نماییم و مزایا و معایب آن را نیز به چالش می کشیم.

ضد الگو (Antipattern) - رابط کاربری هوشمند (Smart UI)

با استفاده از Visual Studio یا به اختصار VS ، می توانید برنامه های کاربردی را به راحتی تولید نمایید. طراحی رابط کاربری به آسانی عمل کشیدن و رها کردن (Drag & Drop) کنترل ها بر روی رابط کاربری قابل انجام است. همچنین در پشت رابط کاربری (Code Behind) تمامی عملیات مربوط به مدیریت رویدادها، دسترسی به داده ها، منطق تجاری و سایر نیازهای برنامه کاربردی، کد نویسی خواهند شد. مشکل این نوع کدنویسی بدین شرح است که تمامی نیازهای برنامه در پشت رابط کاربری قرار می گیرند و موجب تولید کدهای تکراری، غیر قابل تست، پیچیدگی کدنویسی و کاهش قابلیت استفاده مجدد از کد می گردد.

به این روش کد نویسی Smart UI می گویند که موجب تسهیل تولید برنامه های کاربردی می گردد. اما یکی از مشکلات عمده ای این روش، کاهش قابلیت نگهداری و پشتیبانی و عمر کوتاه برنامه های کاربردی می باشد که در برنامه های بزرگ به خوبی این مشکلات را حس خواهید کرد.

از آنجایی که تمامی برنامه نویسان مبتدی و تازه کار، از جمله من و شما در روزهای اول برنامه نویسی، به همین روش کدنویسی می کردیم، لزومی به ارائه مثال در رابطه با این نوع کدنویسی نمی بینم.

تفکیک و جدا سازی اجزای برنامه کاربردی (Separating Your Concern)

راه حل رفع مشکل Smart UI ، لایه بندی یا تفکیک اجزای برنامه از یکدیگر می باشد. لایه بندی برنامه می تواند به شکل های مختلفی صورت بگیرد. این کار می تواند توسط تفکیک کدها از طریق فضای نام (Namespace) ، پوشه بندی فایل های حاوی کد و یا جداسازی کدها در پروژه های متفاوت انجام شود. در شکل زیر نمونه ای از معماری لایه بندی را برای یک برنامه کاربردی بزرگ می بینید.

به منظور پیاده سازی یک برنامه کاربردی لایه بندی شده و تفکیک اجزای برنامه از یکدیگر، مثالی را پیاده سازی خواهیم کرد. ممکن است در این مثال با مسائل جدید و شیوه‌های پیاده سازی جدیدی مواجه شوید که این نوع پیاده سازی برای شما قابل درک نباشد. اگر کمی صبر پیشه نمایید و این مجموعه‌ی آموزشی را پیگیری کنید، تمامی مسائل نامانوس با جزئیات بیان خواهند شد و درک آن برای شما ساده خواهد گشت. قبل از شروع این موضوع را هم به عرض برسانم که علت اصلی این نوع پیاده سازی، انعطاف پذیری بالای برنامه کاربردی، پشتیبانی و نگهداری آسان، قابلیت تست پذیری با استفاده از ابزارهای تست، پیاده سازی پروژه بصورت تیمی و تقسیم بخشهای مختلف برنامه بین اعضای تیم و سایر مزایای فوق العاده آن می‌باشد.

1- Visual Studio را باز کنید و یک Solution خالی با نام SoCPatterns.Layered ایجاد نمایید.

• جهت ایجاد Solution خالی، پس از انتخاب New Project، از سمت چپ گزینه Other Project Types و سپس Visual Studio Solutions را انتخاب نمایید. از سمت راست گزینه Blank Solution را انتخاب کنید.

2- بر روی Solution کلیک راست نموده و از گزینه Add > New Project یک پروژه Class Library با نام SoCPatterns.Layered.Repository ایجاد کنید.

3- با استفاده از روش فوق سه پروژه Class Library دیگر با نامهای زیر را به Solution اضافه کنید:

SoCPatterns.Layered.Model

SoCPatterns.Layered.Service

SoCPatterns.Layered.Presentation

4- با توجه به نیاز خود یک پروژه دیگر را باید به Solution اضافه نمایید. نوع و نام پروژه در زیر لیست شده است که شما باید با توجه به نیاز خود یکی از پروژههای موجود در لیست را به Solution اضافه کنید.

(Windows Forms Application (SoCPatterns.Layered.WinUI

(WPF Application (SoCPatterns.Layered.WpfUI

(ASP.NET Empty Web Application (SoCPatterns.Layered.WebUI

(ASP.NET MVC 4 Web Application (SoCPatterns.Layered.MvcUI

5- بر روی پروژه SoCPatterns.Layered.Repository کلیک راست نمایید و با انتخاب گزینه Add Reference به پروژهی SoCPatterns.Layered.Model ارجاع دهید.

6- بر روی پروژه SoCPatterns.Layered.Service کلیک راست نمایید و با انتخاب گزینه Add Reference به پروژههای SoCPatterns.Layered.Repository و SoCPatterns.Layered.Model ارجاع دهید.

7- بر روی پروژه SoCPatterns.Layered.Presentation کلیک راست نمایید و با انتخاب گزینه Add Reference به پروژههای SoCPatterns.Layered.Service و SoCPatterns.Layered.Model ارجاع دهید.

8- بر روی پروژهی UI خود به عنوان مثال SoCPatterns.Layered.WebUI کلیک راست نمایید و با انتخاب گزینه Add Reference به پروژههای SoCPatterns.Layered.Model ، SoCPatterns.Layered.Repository ، SoCPatterns.Layered.Service و SoCPatterns.Layered.Presentation ارجاع دهید.

9- بر روی پروژهی UI خود به عنوان مثال SoCPatterns.Layered.WebUI کلیک راست نمایید و با انتخاب گزینه Set as StartUp Project پروژهی اجرایی را مشخص کنید.

10- بر روی Solution کلیک راست نمایید و با انتخاب گزینه Add > New Solution Folder پوشههای زیر را اضافه نموده و پروژههای مرتبط را با عمل Drag & Drop در داخل پوشهی مورد نظر قرار دهید.

UI .1

SoCPatterns.Layered.WebUI §

Presentation Layer .2

SoCPatterns.Layered.Presentation §

Service Layer .3

SoCPatterns.Layered.Service §

Domain Layer .4

SoCPatterns.Layered.Model §

Data Layer .5

SoCPatterns.Layered.Repository §

توجه داشته باشید که پوشه بندی برای مرتب سازی لایه ها و دسترسی راحت تر به آنها می باشد.

پیاده سازی ساختار لایه بندی برنامه به صورت کامل انجام شد. حال به پیاده سازی کدهای مربوط به هر یک از لایه ها و بخش ها می پردازیم و از لایه Domain شروع خواهیم کرد.

نظرات خوانندگان

نویسنده: آرمان فرقانی
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۲۸ ۲۰:۲

مباحثی از این دست بسیار مفید و ضروری است و به شدت استقبال می‌کنم از شروع این سری مقالات. البته پیش‌تر هم مطالبی از این دست در سایت ارائه شده است که امیدوارم این سری مقالات بتونه تا حدی پراکندگی مطالب مربوطه را از بین ببرد. فقط لطف بفرمایید در این سری مقالات مرز بندی مشخصی برای برخی مفاهیم در نظر داشته باشید. به عنوان مثال گاهی در یک مقاله مفهوم Repository معادل مفهوم لایه سرویس در مقاله دیگر است. یا Domain Model مرز مشخصی با View Model داشته باشد. همچنین بحث‌های خوبی مهندس نصیری عزیز در مورد عدم نیاز به ایجاد Repository در مفهوم متداول در هنگام استفاده از EF داشتند که در رفرنس‌های معتبر دیگری هم مشاهده می‌شود. لطفاً در این مورد نیز بحث بیشتری با مرز بندی مشخص داشته باشید.

نویسنده: حسن
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۲۸ ۲۲:۵

آیا صرفاً تعریف چند ماژول مختلف برنامه را لایه بندی می‌کند و ضمانتی است بر لایه بندی صحیح، یا اینکه استفاده از الگوهای MVC و MVVM می‌توانند ضمانتی باشند بر جدا سازی حداقل لایه نمایشی برنامه از لایه‌های دیگر، حتی اگر تمام اجزای یک برنامه داخل یک اسمبلی اصلی قرار گرفته باشند؟

نویسنده: میثم خوشبخت
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۲۹ ۰۵:۳

این سری مقالات جمع بندی کامل معماری لایه بندی نرم افزار است. پس از پایان مقالات یک پروژه کامل رو با معماری منتخب پیاده سازی میکنم تا تمامی شک و شبهات برطرف بشه. در مورد مرز بندی لایه‌ها هم صحبت می‌کنم و مفهوم هر کدام را دقیقاً توضیح میدم.

نویسنده: میثم خوشبخت
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۲۹ ۰۵:۵۹

اگر مقاله فوق رو با دقت بخونید متوجه میشوید که MVC و MVVM در لایه UI پیاده سازی میشن. البته در MVC لایه Model رو به Domain Model و Repository در برخی مواقع لایه Controller رو در لایه Presentation قرار میدن. در MVVM نیز لایه Model در Domain Model و Repository و لایه View Model نیز در لایه Presentation قرار میگیره. همچنین View Model‌ها نیز در لایه Service قرار میگیرن.

در مورد ماژول بندی هم اگر در مقاله خونده باشید میتونید لایه‌ها رو از طریق پوشه‌ها، فضای نام و یا پروژه‌ها از هم جدا کنید

نویسنده: حسن
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۲۹ ۱۰:۱۴

شما در مطلبتون با ضدالگو شروع کردید و عنوان کردید که روش code behind یک سری مشکلاتی رو داره. سؤال من هم این بود که آیا صرفاً تعریف چند ماژول جدید می‌تواند ضمانتی باشد بر رفع مشکل code behind یا اینکه با این ماژول‌ها هم نهایتاً همان مشکل قبل پابرجا است یا می‌تواند پابرجا باشد.

ضمن اینکه تعریف شما از لایه دقیقاً چی هست؟ به نظر فقط تعریف یک اسمبلی در اینجا لایه نام گرفته.

نویسنده: آرمان فرقانی
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۲۹ ۱۱:۵۸

صحبت شما کاملاً صحیح است و صرفاً با ماژولار کردن به معماری چند لایه نمی‌رسیم. اما نویسنده مقاله نیز چنین نگفته و در پایان مقاله بحث پایان ساختار چند لایه است و نه پایان پروژه. این قسمت اول این سری مقالات است و قطعاً در هنگام پیاده سازی کدهای هر لایه مباحثی مطرح خواهد شد تا تضمین مفهوم مورد نظر شما باشد.

نویسنده: میثم خوشبخت

تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۲۹ ۱۲:۳۸

با تشکر از دوست عزیزم جناب آقای آرمان فرقانی با توضیحی که دادند. یکی از دلایل این شیوه کد نویسی امکان تست نویسی برای هر یک از لایه‌ها و همچنین استقلال لایه‌ها از هم دیگه هست که هر لایه بتونه بدون وجود لایه‌ی دیگه تست بشه. ماژولار کردنه ممکنه مشکل Smart UI رو حل کنه و ممکنه حل نکنه. بستگی به شیوه کد نویسی داره.

نویسنده: بهروز

تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۲۹ ۱۳:۱۱

وقتی نظرات زیر مطلب شما رو می‌خونم می‌فهمم که نیاز به این سری آموزشی که دارید ارائه میدید چقدر زیاد احساس میشه فقط می‌خواستم بگم بر سر این مبحثی که دارید ارائه می‌دید اختلاف بین علما زیاد است! (حتی در عمل و در شرکت‌های نرم افزاری که تا به حال دیدم چه برسد در سطح آموزش...) امیدوارم این حساسیت رو در نظر بگیرید و همه ما پس از مطالعه این سری آموزشی به فهم مشترک و یکسانی در مورد مفاهیم موجود برسیم فکر می‌کنم وجود یک پروژه برای دست یافتن به این هدف هم ضروری باشد باز هم تشکر

نویسنده: میثم خوشبخت

تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۲۹ ۱۳:۵۹

من هم وقتی کار بر روی این معماری رو شروع کردم با مشکلات زیادی روبرو بودم و خیلی از مسائل برای من هم نامانوس و غیر قابل هضم بود. ولی بعد از اینکه چند پروژه نرم افزاری رو با این معماری پیاده سازی کردم فهم بیشتری نسبت به اون پیدا کردم و خیلی از مشکلات موجود رو با دقت بالا و با در نظر گرفتن تمامی الگوها رفع کردم. امیدوارم این حس مشترک بوجود بیاد. ولی دلیل اصلی ایجاد تکنولوژی‌ها و معماری‌های جدید اختلاف نظر بین علماست. این اختلاف نظر در اکثر مواقع میتونه مفید باشه. ممنون دوست عزیز

نویسنده: مسعود مشهدی

تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۰۴ ۱۸:۳۳

با سلام

بابت مطالبتون سپاسگذارم

همون طور که خودتون گفتید نظرات و شیوه‌های متفاوتی در نوع لایه بندی‌ها وجود داره.

در مقام مقایسه لایه بندی زیر چه وجه اشتراک و تفاوتی با لایه بندی شما داره.

Application.Web

Application.Manager

Application.DAL

Application.DTO

Application.Core

با تشکر

نویسنده: محمود راستین
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۵/۲۵ ۳:۳۰

با سلام

ممنون بابت به اشتراک گذاری این مطلب.

میخواستم بدونم چرا ما باید Presentation Layer رو ایجاد کنیم ؟ شما در Presentation Layer اومدید MVP Pattern رو پیاده سازی کردید ، مثلا اگر من از MVC استفاده کنم مگه هر دوی اونها (یعنی MVP و MVC) یک presentation pattern نیستند. پس چرا باید از هر دو استفاده کنیم ؟

فرمودید برای آزمون واحد راحتتر هستیم وقتی Presentation Layer رو ایجاد کنیم ، مگر MVC این قابلیت رو نداره ؟

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۵/۲۵ ۸:۳۶

این قسمت اول بود و یک طرح کلی غیر وابسته به فناوری خاصی. در قسمت سوم آن به مثال وب فرمها می‌رسید.

نویسنده: محمود راستین
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۵/۲۵ ۱۴:۴۷

من قسمت سوم رو هم خوندم. اونجا هم به MVC اشاره ای نشده. اگر در Web Form از الگوی MVP استفاده بشه منطقی به نظر میرسه ولی سوال من این بود وقتی از MVC استفاده کنیم باز هم باید از MVP استفاده کنیم ؟ آیا این منطقیه ؟

عنوان: معماری لایه بندی نرم افزار #2

نویسنده: میثم خوشبخت

تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۳۰ ۱:۴۵

آدرس: www.dotnettips.info

برچسب‌ها: ASP.Net, C#, Design patterns, MVC, WPF, SoC, Separation of Concerns, Domain Driven Design, DDD, SOLID Principals, N-Layer Architecture

Business Layer یا Domain Model

پیاده سازی را از منطق تجاری یا Business Logic آغاز می‌کنیم. در روش کد نویسی Smart UI ، منطق تجاری در Code Behind قرار می‌گرفت اما در روش لایه بندی، منطق تجاری و روابط بین داده‌ها در Domain Model طراحی و پیاده سازی می‌شوند. در مطالب بعدی راجع به Domain Model و الگوهای پیاده سازی آن بیشتر صحبت خواهیم کرد اما بصورت خلاصه این لایه یک مدل مفهومی از سیستم می‌باشد که شامل تمامی موجودیت‌ها و روابط بین آنهاست.

الگوی Domain Model جهت سازماندهی پیچیدگی‌های موجود در منطق تجاری و روابط بین موجودیت‌ها طراحی شده است.

شکل زیر مدلی را نشان می‌دهد که می‌خواهیم آن را پیاده سازی نماییم. کلاس Product موجودیتی برای ارائه محصولات یک فروشگاه می‌باشد. کلاس Price جهت تشخیص قیمت محصول، میزان سود و تخفیف محصول و همچنین استراتژی‌های تخفیف با توجه به منطق تجاری سیستم می‌باشد. در این استراتژی همکاران تجاری از مشتریان عادی تفکیک شده اند.

Domain Model را در پروژه SoCPatterns.Layered.Model پیاده سازی می‌کنیم. بنابراین به این پروژه یک Interface به نام IDiscountStrategy را با کد زیر اضافه نمایید:

```
public interface IDiscountStrategy
{
    decimal ApplyExtraDiscountsTo(decimal originalSalePrice);
}
```

علت این نوع نامگذاری Interface فوق، انطباق آن با الگوی Strategy Design Pattern می‌باشد که در مطالب بعدی در مورد این الگو بیشتر صحبت خواهیم کرد. استفاده از این الگو نیز به این دلیل بود که این الگو مختص الگوریتم‌هایی است که در زمان اجرا قابل انتخاب و تغییر خواهند بود.

توجه داشته باشید که معمولا نام Design Pattern انتخاب شده برای پیاده سازی کلاس را بصورت پسوند در انتهای نام کلاس ذکر می کنند تا با یک نگاه، برنامه نویس بتواند الگوی مورد نظر را تشخیص دهد و مجبور به بررسی کد نباشد. البته به دلیل تشابه برخی از الگوها، امکان تشخیص الگو، در پاره ای از موارد وجود ندارد و یا به سختی امکان پذیر است.

الگوی Strategy یک الگوریتم را قادر می سازد تا در داخل یک کلاس کپسوله شود و در زمان اجرا به منظور تغییر رفتار شی، بین رفتارهای مختلف سوئیچ شود.

حال باید دو کلاس به منظور پیاده سازی روال تخفیف ایجاد کنیم. ابتدا کلاسی با نام TradeDiscountStrategy را با کد زیر به پروژه SoCPatterns.Layered.Model اضافه کنید:

```
public class TradeDiscountStrategy : IDiscountStrategy
{
    public decimal ApplyExtraDiscountsTo(decimal originalSalePrice)
    {
        return originalSalePrice * 0.95M;
    }
}
```

سپس با توجه به الگوی Null Object کلاسی با نام NullDiscountStrategy را با کد زیر به پروژه SoCPatterns.Layered.Model اضافه کنید:

```
public class NullDiscountStrategy : IDiscountStrategy
{
    public decimal ApplyExtraDiscountsTo(decimal originalSalePrice)
    {
        return originalSalePrice;
    }
}
```

از الگوی Null Object زمانی استفاده می شود که نمی خواهید و یا در برخی مواقع نمی توانید یک نمونه (Instance) معتبر را برای یک کلاس ایجاد نمایید و همچنین مایل نیستید که مقدار Null را برای یک نمونه از کلاس برگردانید. در مباحث بعدی با جزئیات بیشتری در مورد الگوها صحبت خواهیم کرد.

با توجه به استراتژی های تخفیف کلاس Price را ایجاد کنید. کلاسی با نام Price را با کد زیر به پروژه SoCPatterns.Layered.Model اضافه کنید:

```
public class Price
{
    private IDiscountStrategy _discountStrategy = new NullDiscountStrategy();
    private decimal _rrp;
    private decimal _sellingPrice;
    public Price(decimal rrp, decimal sellingPrice)
    {
        _rrp = rrp;
        _sellingPrice = sellingPrice;
    }
    public void SetDiscountStrategyTo(IDiscountStrategy discountStrategy)
    {
        _discountStrategy = discountStrategy;
    }
    public decimal SellingPrice
    {
        get { return _discountStrategy.ApplyExtraDiscountsTo(_sellingPrice); }
    }
}
```

```

    }
    public decimal Rrp
    {
        get { return _rrp; }
    }
    public decimal Discount
    {
        get {
            if (Rrp > SellingPrice)
                return (Rrp - SellingPrice);
            else
                return 0;
        }
    }
    public decimal Savings
    {
        get{
            if (Rrp > SellingPrice)
                return 1 - (SellingPrice / Rrp);
            else
                return 0;
        }
    }
}

```

کلاس Price از نوعی Dependency Injection به نام Setter Injection در متد SetDiscountStrategyTo استفاده نموده است که استراتژی تخفیف را برای کالا مشخص می‌نماید. نوع دیگری از Dependency Injection با نام Constructor Injection وجود دارد که در مباحث بعدی در مورد آن بیشتر صحبت خواهیم کرد.

جهت تکمیل لایه Model ، کلاس Product را با کد زیر به پروژه SoCPatterns.Layered.Model اضافه کنید:

```

public class Product
{
    public int Id {get; set;}
    public string Name { get; set; }
    public Price Price { get; set; }
}

```

موجودیت‌های تجاری ایجاد شدند اما باید روشی اتخاذ نمایید تا لایه Model نسبت به منبع داده ای بصورت مستقل عمل نماید. به سرویسی نیاز دارید که به کلاینت‌ها اجازه بدهد تا با لایه مدل در ارتباط باشند و محصولات مورد نظر خود را با توجه به تخفیف اعمال شده برای رابط کاربری برگردانند. برای اینکه کلاینت‌ها قادر باشند تا نوع تخفیف را مشخص نمایند، باید یک نوع شمارشی ایجاد کنید که به عنوان پارامتر ورودی متد سرویس استفاده شود. بنابراین نوع شمارشی CustomerType را با کد زیر به پروژه SoCPatterns.Layered.Model اضافه کنید:

```

public enum CustomerType
{
    Standard = 0,
    Trade = 1
}

```

برای اینکه تشخیص دهیم کدام یک از استراتژی‌های تخفیف باید بر روی قیمت محصول اعمال گردد، نیاز داریم کلاسی را ایجاد کنیم تا با توجه به CustomerType تخفیف مورد نظر را اعمال نماید. کلاسی با نام DiscountFactory را با کد زیر ایجاد نمایید:

```

public static class DiscountFactory
{

```

```

public static IDiscountStrategy GetDiscountStrategyFor
(CustomerType customerType)
{
    switch (customerType)
    {
        case CustomerType.Trade:
            return new TradeDiscountStrategy();
        default:
            return new NullDiscountStrategy();
    }
}

```

در طراحی کلاس فوق از الگوی Factory استفاده شده است. این الگو یک کلاس را قادر می‌سازد تا با توجه به شرایط، یک شی معتبر را از یک کلاس ایجاد نماید. همانند الگوهای قبلی، در مورد این الگو نیز در مباحث بعدی بیشتر صحبت خواهیم کرد.

لایه‌ی سرویس با برقراری ارتباط با منبع داده‌ای، داده‌های مورد نیاز خود را بر می‌گرداند. برای این منظور از الگوی Repository استفاده می‌کنیم. از آنجایی که لایه Model باید مستقل از منبع داده‌ای عمل کند و نیازی به شناسایی نوع منبع داده‌ای ندارد، جهت پیاده‌سازی الگوی Repository از Interface استفاده می‌شود. یک Interface به نام IProductRepository را با کد زیر به پروژه SoCPatterns.Layered.Model اضافه کنید:

```

public interface IProductRepository
{
    IList<Product> FindAll();
}

```

الگوی Repository به عنوان یک مجموعه‌ی در حافظه (In-Memory Collection) یا انباره‌ای از موجودیت‌های تجاری عمل می‌کند که نسبت به زیر بنای ساختاری منبع داده‌ای کاملاً مستقل می‌باشد.

کلاس سرویس باید بتواند استراتژی تخفیف را بر روی مجموعه‌ای از محصولات اعمال نماید. برای این منظور باید یک Collection سفارشی ایجاد نماییم. اما من ترجیح می‌دهم از Extension Methods برای اعمال تخفیف بر روی محصولات استفاده کنم. بنابراین کلاسی به نام ProductListExtensionMethods را با کد زیر به پروژه SoCPatterns.Layered.Model اضافه کنید:

```

public static class ProductListExtensionMethods
{
    public static void Apply(this IList<Product> products,
                            IDiscountStrategy discountStrategy)
    {
        foreach (Product p in products)
        {
            p.Price.SetDiscountStrategyTo(discountStrategy);
        }
    }
}

```

الگوی Separated Interface تضمین می‌کند که کلاینت از پیاده‌سازی واقعی کاملاً نامطلع می‌باشد و می‌تواند برنامه نویسی را به سمت Abstraction و Dependency Inversion به جای پیاده‌سازی واقعی سوق دهد.

حال باید کلاس Service را ایجاد کنیم تا از طریق این کلاس، کلاینت با لایه Model در ارتباط باشد. کلاسی به نام ProductService را با کد زیر به پروژه SoCPatterns.Layered.Model اضافه کنید:

```
public class ProductService
{
    private IProductRepository _productRepository;
    public ProductService(IProductRepository productRepository)
    {
        _productRepository = productRepository;
    }
    public IList<Product> GetAllProductsFor(CustomerType customerType)
    {
        IDiscountStrategy discountStrategy =
            DiscountFactory.GetDiscountStrategyFor(customerType);
        IList<Product> products = _productRepository.FindAll();
        products.Apply(discountStrategy);
        return products;
    }
}
```

در اینجا کدنویسی منطق تجاری در Domain Model به پایان رسیده است. همانطور که گفته شد، لایه‌ی Business یا همان Domain Model به هیچ منبع داده‌ای خاصی وابسته نیست و به جای پیاده‌سازی کدهای منبع داده‌ای، از Interface ها به منظور برقراری ارتباط با پایگاه داده استفاده شده است. پیاده‌سازی کدهای منبع داده‌ای را به لایه‌ی Repository واگذار نمودیم که در بخش‌های بعدی نحوه پیاده‌سازی آن را مشاهده خواهید کرد. این امر موجب می‌شود تا لایه Model درگیر پیچیدگی‌ها و کد نویسی‌های منبع داده‌ای نشود و بتواند به صورت مستقل و فارغ از بخش‌های مختلف برنامه تست شود. لایه بعدی که می‌خواهیم کد نویسی آن را آغاز کنیم، لایه‌ی Service می‌باشد.

در کد نویسی‌های فوق از الگوهای طراحی (Design Patterns) متعددی استفاده شده است که به صورت مختصر در مورد آنها صحبت کردم. اصلاً جای نگرانی نیست، چون در مباحث بعدی به صورت مفصل در مورد آنها صحبت خواهیم کرد. در ضمن، ممکن است روال یادگیری و آموزش بسیار نامفهوم باشد که برای فهم بیشتر موضوع، باید کدها را بصورت کامل تست نموده و مثالهایی را پیاده‌سازی نمایید.

نظرات خوانندگان

نویسنده: سینا کردی
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۳۰ ۴:۱۰

سلام
ممنون از شما این بخش هم کامل و زیبا بود
ولی کمی فشرده بود
لطفا اگر ممکن هست در مورد معماری ها و الگوها و بهترین های آنها کمی توضیح دهید یا منبعی معرفی کنید تا این الگوها و معماری
برای ما بیشتر مفهوم بشه
من در این زمینه تازه کارم و از شما میخوام که من رو راهنمایی کنید که چه مقدماتی در این زمینه ها نیاز دارم
باز هم ممنون.

نویسنده: علی
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۳۰ ۹:۱۲

در همین سایت مباحث [الگوهای طراحی](#) و [Refactoring](#) مفید هستند.

و یا الگوهای طراحی Agile رو هم [در اینجا](#) می تونید پیگیری کنید.

نویسنده: میثم خوشبخت
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۳۰ ۱۱:۳۸

فشرده گی این مباحث بخاطر این بود که میخواستم فعلا یک نمونه پروژه رو آموزش بدم تا یک شمای کلی از کاری که می خواهیم
انجام بدیم رو ببینید. در مباحث بعدی این مباحث رو بازتر می کنم. خود من برای مطالعه و جمع بندی این مباحث منابع زیادی رو
مطالعه کردم. واقعا برای بعضی مباحث همیشه به یک منبع اکتفا کرد.

نویسنده: محسن د.
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۳۰ ۱۷:۱

بسیار عالی

آیا فراخوانی مستقیم تابع SetDiscountStrategyTo کلاس Price در تابع الحاقی Apply از نظر کپسوله سازی مورد اشکال نیست
؟ بهتر نیست که برای خود کلاس Product یک تابع پیاده سازی کنیم که در درون خودش تابع Price.SetDiscountStrategyTo را
فراخوانی کند و به این شکل کلاس های بیرونی رو از تغییرات درونی کلاس Product مستقل کنیم ؟

نویسنده: میثم خوشبخت
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۳۰ ۱۸:۱

دوست عزیزم. متد Apply یک Extension Method برای `ICollection<Product>` است. اگر این متد تعریف نمی شد شما باید در کلاس
سرویس حلقه foreach رو قرار می دادید. البته با این حال در قسمت هایی از طراحی کلاسها که الگوهای طراحی را زیر سوال
نمی برد و تست پذیری را دچار مشکل نمی کند، طراحی سلیقه ای است. مقاله من هم آیهی نازل شده نیست که دستخوش تغییرات
نشود. شما می توانید با سلیقه و دید فنی خود تغییرات مورد نظر رو اعمال کنید. ولی اگر نظر من را بخواهید این طراحی مناسب تر
است.

نویسنده: رضا عرب
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۰۹ ۱۴:۴۵

خسته نباشید، واقعا ممنونم آقای خوشبخت، لطفا به نگارش این دست مطالب مرتبط با طراحی ادامه دهید، زمینه بکریه که کمتر عملی به آن پرداخته شده و این نوع نگارش شما فراتر از یک معرفیه که واقعا جای تشکر داره.

نویسنده: f.tahan36
تاریخ: ۱۷:۱۰ ۱۳۹۲/۰۲/۲۹

با سلام

تفاوت factory با design factory در چیست؟ (با مثال کد)

و virtual کردن یک تابع معمولی با virtual کردن تابع سازنده چه تفاوتی دارد؟

با تشکر

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۰:۴۰ ۱۳۹۲/۰۲/۳۰

از همون رندهایی هستی که تمرین کلاسیت رو آوردی اینجا؟! :

Service Layer

نقش لایه‌ی سرویس این است که به عنوان یک مدخل ورودی به برنامه کاربردی عمل کند. در برخی مواقع این لایه را به عنوان لایه‌ی Facade نیز می‌شناسند. این لایه، داده‌ها را در قالب یک نوع داده‌ای قوی (Strongly Typed) به نام View Model، برای لایه‌ی Presentation فراهم می‌کند. کلاس View Model یک Strongly Typed محسوب می‌شود که نماهای خاصی از داده‌ها را که متفاوت از دید یا نمای تجاری آن است، بصورت بهینه ارائه می‌نماید. در مورد الگوی View Model در مباحث بعدی بیشتر صحبت خواهیم کرد.

الگوی Facade یک Interface ساده را به منظور کنترل دسترسی به مجموعه‌ای از Interface‌ها و زیر سیستم‌های پیچیده ارائه می‌کند. در مباحث بعدی در مورد آن بیشتر صحبت خواهیم کرد.

کلاسی با نام ProductViewModel را با کد زیر به پروژه SoCPatterns.Layered.Service اضافه کنید:

```
public class ProductViewModel
{
    Public int ProductId {get; set;}
    public string Name { get; set; }
    public string Rrp { get; set; }
    public string SellingPrice { get; set; }
    public string Discount { get; set; }
    public string Savings { get; set; }
}
```

برای اینکه کلاینت با لایه‌ی سرویس در تعامل باشد باید از الگوی Request/Response Message استفاده کنیم. بخش Request توسط کلاینت تغذیه می‌شود و پارامترهای مورد نیاز را فراهم می‌کند. کلاسی با نام ProductListRequest را با کد زیر به پروژه SoCPatterns.Layered.Service اضافه کنید:

```
using SoCPatterns.Layered.Model;
namespace SoCPatterns.Layered.Service
{
    public class ProductListRequest
    {
        public CustomerType CustomerType { get; set; }
    }
}
```

در شی Response نیز بررسی می‌کنیم که درخواست به درستی انجام شده باشد، داده‌های مورد نیاز را برای کلاینت فراهم می‌کنیم و همچنین در صورت عدم اجرای صحیح درخواست، پیام مناسب را به کلاینت ارسال می‌نماییم. کلاسی با نام ProductListResponse را با کد زیر به پروژه SoCPatterns.Layered.Service اضافه کنید:

```
public class ProductListResponse
{
    public bool Success { get; set; }
}
```

```

    public string Message { get; set; }
    public IList<ProductViewModel> Products { get; set; }
}

```

به منظور تبدیل موجودیت Product به ProductViewModel، به دو متد نیاز داریم، یکی برای تبدیل یک Product و دیگری برای تبدیل لیستی از Product. شما می‌توانید این دو متد را به کلاس Product موجود در Domain Model اضافه نمایید، اما این متدها نیاز واقعی منطق تجاری نمی‌باشند. بنابراین بهترین انتخاب، استفاده از Extension Method ها می‌باشد که باید برای کلاس Product و در لایه‌ی سرویس ایجاد نمایید. کلاسی با نام ProductMapperExtensionMethods را با کد زیر به پروژه SoCPatterns.Layered.Service اضافه کنید:

```

public static class ProductMapperExtensionMethods
{
    public static ProductViewModel ConvertToProductViewModel(this Model.Product product)
    {
        ProductViewModel productViewModel = new ProductViewModel();
        productViewModel.ProductId = product.Id;
        productViewModel.Name = product.Name;
        productViewModel.RRP = String.Format("{0:C}", product.Price.RRP);
        productViewModel.SellingPrice = String.Format("{0:C}", product.Price.SellingPrice);
        if (product.Price.Discount > 0)
            productViewModel.Discount = String.Format("{0:C}", product.Price.Discount);
        if (product.Price.Savings < 1 && product.Price.Savings > 0)
            productViewModel.Savings = product.Price.Savings.ToString("#%");
        return productViewModel;
    }
    public static IList<ProductViewModel> ConvertToProductListViewModel(
        this IList<Model.Product> products)
    {
        IList<ProductViewModel> productViewModels = new List<ProductViewModel>();
        foreach (Model.Product p in products)
        {
            productViewModels.Add(p.ConvertToProductViewModel());
        }
        return productViewModels;
    }
}

```

حال کلاس ProductService را جهت تعامل با کلاس سرویس موجود در Domain Model و به منظور برگرداندن لیستی از محصولات و تبدیل آن به لیستی از ProductViewModel، ایجاد می‌نماییم. کلاسی با نام ProductService را با کد زیر به پروژه SoCPatterns.Layered.Service اضافه کنید:

```

public class ProductService
{
    private Model.ProductService _productService;
    public ProductService(Model.ProductService ProductService)
    {
        _productService = ProductService;
    }
    public ProductListResponse GetAllProductsFor(
        ProductListRequest productListRequest)
    {
        ProductListResponse productListResponse = new ProductListResponse();
        try
        {
            IList<Model.Product> productEntities =
                _productService.GetAllProductsFor(productListRequest.CustomerType);
            productListResponse.Products = productEntities.ConvertToProductListViewModel();
            productListResponse.Success = true;
        }
        catch (Exception ex)
        {
            // Log the exception...
            productListResponse.Success = false;
            // Return a friendly error message
        }
    }
}

```



```


        productListResponse.Message = ex.Message;
    }
    return productListResponse;
}

```

کلاس Service تمامی خطاها را دریافت نموده و پس از مدیریت خطا، پیغامی مناسب را به کلاینت ارسال می‌کند. همچنین این لایه محل مناسبی برای Log کردن خطاها می‌باشد. در اینجا کد نویسی لایه سرویس به پایان رسید و در ادامه به کدنویسی Data Layer می‌پردازیم.

Data Layer

برای ذخیره سازی محصولات، یک بانک اطلاعاتی با نام Shop01 ایجاد کنید که شامل جدولی به نام Product با ساختار زیر باشد:

Product			
	Column Name	Data Type	Allow Nulls
	ProductId	int	☐
	ProductName	nvarchar(50)	☐
	Rrp	smallmoney	☐
	SellingPrice	smallmoney	☐
			☐

برای اینکه کدهای بانک اطلاعاتی را سریعتر تولید کنیم از روش Linq to SQL در Data Layer استفاده می‌کنیم. برای این منظور یک Data Context برای Linq to SQL به این لایه اضافه می‌کنیم. بر روی پروژه SoCPatterns.Layered.Repository کلیک راست نمایید و گزینه Add > New Item را انتخاب کنید. در پنجره ظاهر شده و از سمت چپ گزینه Data و سپس از سمت راست گزینه Linq to SQL Classes را انتخاب نموده و نام آن را Shop.dbml تعیین نمایید.

از طریق پنجره Server Explorer به پایگاه داده مورد نظر متصل شوید و با عمل Drag & Drop جدول Product را به بخش Design کشیده و رها نمایید.

اگر به یاد داشته باشید، در لایه Model برای برقراری ارتباط با پایگاه داده از یک Interface به نام `IProductRepository` استفاده نمودیم. حال باید این Interface را پیاده سازی نماییم. کلاسی با نام `ProductRepository` را با کد زیر به پروژه `SoCPatterns.Layered.Repository` اضافه کنید:

```
using System;
using System.Collections.Generic;
using System.Linq;
using System.Text;
using SoCPatterns.Layered.Model;

namespace SoCPatterns.Layered.Repository
{
    public class ProductRepository : IProductRepository
    {
        public IList<Model.Product> FindAll()
        {
            var products = from p in new ShopDataContext().Products
                           select new Model.Product
                           {
                               Id = p.ProductId,
                               Name = p.ProductName,
                               Price = new Model.Price(p.Rrp, p.SellingPrice)
                           };
            return products.ToList();
        }
    }
}
```

در متد `FindAll`، با استفاده از دستورات `LinQ to SQL`، لیست تمامی محصولات را برگرداندیم. کدنویسی لایه `Data` هم به پایان رسید و در ادامه به کدنویسی لایه `Presentation` و `UI` می‌پردازیم.

به منظور جداسازی منطق نمایش (Presentation) از رابط کاربری (User Interface) ، از الگوی Model View Presenter یا همان MVP استفاده می‌کنیم که در مباحث بعدی با جزئیات بیشتری در مورد آن صحبت خواهیم کرد. یک Interface با نام IProductListView را با کد زیر به پروژه SoCPatterns.Layered.Presentation اضافه کنید:

```
using SoCPatterns.Layered.Service;

public interface IProductListView
{
    void Display(IList<ProductViewModel> Products);
    Model.CustomerType CustomerType { get; }
    string ErrorMessage { set; }
}
```

این Interface توسط Web Form های ASP.NET و یا Win Form ها باید پیاده سازی شوند. کار با Interface ها موجب می‌شود تا تست View ها به راحتی انجام شوند. کلاسی با نام ProductListPresenter را با کد زیر به پروژه SoCPatterns.Layered.Presentation اضافه کنید:

```
using SoCPatterns.Layered.Service;

namespace SoCPatterns.Layered.Presentation
{
    public class ProductListPresenter
    {
        private IProductListView _productListView;
        private Service.ProductService _productService;
        public ProductListPresenter(IProductListView ProductListView,
            Service.ProductService ProductService)
        {
            _productService = ProductService;
            _productListView = ProductListView;
        }
        public void Display()
        {
            ProductListRequest productListRequest = new ProductListRequest();
            productListRequest.CustomerType = _productListView.CustomerType;
            ProductListResponse productResponse =
                _productService.GetAllProductsFor(productListRequest);
            if (productResponse.Success)
            {
                _productListView.Display(productResponse.Products);
            }
            else
            {
                _productListView.ErrorMessage = productResponse.Message;
            }
        }
    }
}
```

کلاس Presenter وظیفه‌ی واکنشی داده‌ها، مدیریت رویدادها و بروزرسانی UI را دارد. در اینجا کدنویسی لایه‌ی Presentation به پایان رسیده است. از مزایای وجود لایه‌ی Presentation این است که تست نویسی مربوط به نمایش داده‌ها و تعامل بین کاربر و سیستم به سهولت انجام می‌شود بدون آنکه نگران دشواری Unit Test نویسی Web Form ها باشید. حال می‌توانید کد نویسی مربوط به UI را انجام دهید که در ادامه به کد نویسی در Win Forms و Web Forms خواهیم پرداخت.

نظرات خوانندگان

نویسنده: محسن
تاریخ: ۱۸:۲۹ ۱۳۹۲/۰۱/۰۲

ممنون از زحمات شما.

چند سؤال و نظر:

- با تعریف الگوی مخزن به چه مزیتی دست پیدا کردید؟ برای مثال آیا هدف این است که کدهای پیاده سازی آن، با توجه به وجود اینترفیس تعریف شده، شاید روزی با مثلاً NHibernate تعویض شود؟ در عمل متاسفانه حتی پیاده سازی LINQ اینها هم متفاوت است و من تابحال در عمل ندیدم که ORM یک پروژه بزرگ رو عوض کنند. یعنی تا آخر و تا روزی که پروژه زنده است با همان انتخاب اول سر می‌کنند. یعنی شاید بهتر باشه قسمت مخزن و همچنین سرویس یکی بشن.
- چرا لایه سرویس تعریف شده از یک یا چند اینترفیس مشتق نمی‌شود؟ اینطوری تهیه تست برای اون ساده‌تر میشه. همچنین پیاده سازی‌ها هم وابسته به یک کلاس خاص نمی‌شن چون از اینترفیس دارن استفاده می‌کنند.
- این اشیاء Request و Response هم در عمل به نظر نوعی ViewModel هستند. درسته؟ اگر اینطوره بهتر یک مفهوم کلی دنبال بشه تا سردرگمی‌ها رو کمتر کنه.

یک سری نکته جانبی هم هست که می‌تونه برای تکمیل بحث جالب باشه:

- مثلاً الگوی Context per request بجای نوشتن new ShopDataContext بهتر استفاده بشه تا برنامه در طی یک درخواست در یک تراکنش و اتصال کار کنه.
- در مورد try/catch و استفاده از اون بحث زیاد هست. خیلی‌ها توصیه می‌کنن که یا اصلاً استفاده نکنید یا استفاده از اون‌ها رو به بالاترین لایه برنامه موکول کنید تا این وسط کرش یک قسمت و بروز استثناء در اون، از ادامه انتشار صدمه به قسمت‌های بعدی جلوگیری کنه.

نویسنده: میثم خوشبخت
تاریخ: ۲۳:۳۵ ۱۳۹۲/۰۱/۰۲

محسن عزیز. از شما ممنونم که به نکته‌های ظریفی اشاره کردید.

در سری مقالات اولیه فقط دارم یک دید کلی به کسایی میدم که تازه دارن با این مفاهیم آشنا میشن. این پروژه اولیه دستخوش تغییرات زیادی میشه. در واقع محصول نهایی این مجموعه مقالات بر پایه همین نوع لایه بندی ولی بادید و طراحی مناسب‌تر خواهد بود.

در مورد ORM هم من با چند Application سروکار داشتم که در روال توسعه بخش‌های جدید رو بنا به دلایلی با ORM یا DB متفاوتی توسعه داده اند. غیر از این موضوع، حتی بخشهایی از مدل، سرویس و یا مخزن رو در پروژه‌های دیگری استفاده کرده اند. همچنین برخی از نکات مربوط به تفکیک لایه‌ها به منظور تست پذیری راحت‌تر رو هم در نظر بگیرید.

در مورد اشیاء Request و Response هم باید خدمتان عرض کنم که برای درخواست و پاسخ به درخواست استفاده می‌شوند که چون پروژه ای که مثال زدم کوچک بوده ممکنه کاملاً درکش نکرده باشید. ما کلاسهای Request و Response متعددی در پروژه داریم که ممکنه خیلی از اونها فقط از یک View Model استفاده کنن ولی پارامترهای ارسالی یا دریافتی آنها متفاوت باشد.

در مورد try...catch هم من با شما کاملاً موافقم. به دلیل هزینه ای که دارد باید در آخرین سطح قرار بگیرد. در این مورد ما میتونیم اونو به Presentation و یا در MVC به Controller منتقل کنیم.

در مورد DbContext هم هنوز الگویی رو معرفی نکردم. در واقع هنوز وارد جزئیات لایه‌ی Data نشدم. در مورد اون اگه اجازه بدی بعداً صحبت میکنم.

نویسنده: ایلیا
تاریخ: ۰۰:۴۳ ۱۳۹۲/۰۱/۰۳

آقای خوشبخت خداقوت.

مرسی از مطالب خوبتون.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۰۳ ۰:۴۸

لطفا برای اینکه نظرات حالت فنی تر و غنای بیشتری پیدا کنند، از ارسال پیام های تشکر خودداری کنید. برای ابراز احساسات و همچنین تشکر، لطفا از گزینه رای دادن به هر مطلب که ذیل آن قرار دارد استفاده کنید. این مطلب تا این لحظه 76 بار دیده شده، اما فقط 4 رای دارد. لطفا برای ابراز تشکر، امتیاز بدهید. ممنون.

نویسنده: محسن
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۰۳ ۱:۰۰

- من در عمل تفاوتی بین لایه مخزن و سرویس شما مشاهده نمی کنم. یعنی لایه مخزن داره GetAll می کنه، بعد لایه سرویس هم داره همون رو به یک شکل دیگری بر می گردونه. این تکرار کد نیست؟ این دو یکی نیستند؟

عموما در منابع لایه مخزن رو به صورت روکشی برای دستورات مثلا EF یا LINQ to SQL معرفی می کنند. فرضشون هم این است که این روش ما رو از تماس مستقیم با ORM برحذر می داره (شاید فکر می کنند ایدز می گیرند اگر مستقیم کار کنند!). ولی عرض کردم این روکش در واقعیت فقط شاید با EF یا L2S قابل تعویض باشه نه با ORM های دیگر با روش های مختلف و بیشتر یک تصور واهی هست که جنبه عملی نداره. بیشتر تئوری هست بدون پایه تجربه دنیای واقعی. ضمن اینکه این روکش باعث میشه نتونید از خیلی از امکانات ORM مورد استفاده درست استفاده کنید. مثلا ترکیب کوئری ها یا روش های به تاخیر افتاده و امثال این.

- پس در عمل شما Request ViewModel و Response ViewModel تعریف کردید.

نویسنده: شاهین کیاست
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۰۳ ۱۲:۲۷

سپاس از سری مطالبی که منتشر می کنید.

- پیشنهادی که من دارم اینه که لایه Repository حذف شود ، همانطور که در مطالب قبلی ذکر شده DbSet در Entity Framework همان پیاده سازی الگوی مخزن هست و ایجاد Repository جدید روی آن یک Abstraction اضافه هست. در نتیجه اگر Repository حذف شود همه ی منطق ها مانند GetBlaBla به Service منتقل می شود.

- یک پیشنهاد دیگر اینکه استفاده از کلمه New در Presentation Layer را به حداقل رساند و همه جا نیاز مندی ها را به صورت وابستگی به کلاس های استفاده کننده تزریق شود تا در زمان نوشتن تست ها همه ی اجزاء قابل تعویض با Mock objects باشند.

نویسنده: افشین
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۰۶ ۱۱:۱۵

لطفا دمو یا سورس برنامه رو هم قرار بدید که یادگیری و آموزش سریعتر انجام بشه.

ممنون

نویسنده: صابر فتح الهی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۱۰ ۰:۱۱

با سلام از کار بزرگی که دارین می کنین سپاس
یک سوال؟
جای الگوی Unit Of Work در این پروژه کجا میشه؟

در این [پست](#) جناب آقای مهندس نصیری در لایه سرویس الگوی واحد کار را پیاده کرده اند، با توجه به وجود الگوی Repository

در پروژه شما ممنون میشم شرح بیشتری بدین که جایگاه پیاده سازی الگو واحد کار با توجه به مزایایی که دارد در کدام لایه است؟

نویسنده: رام
تاریخ: ۵:۲۹ ۱۳۹۲/۰۱/۱۶

محسن جان، چیزی که من از این الگو در مورد واکنشی و نمایش داده‌ها برداشت میکنم اینه:

کلاس‌های لایه مخزن با دریافت دستور از لایه سرویس آبجکت مدل مربوطه را پر میکنند و به بالا (لایه سرویس) پاس میدهند.

بعد

در لایه سرویس نمونه‌ی مدل مربوطه به ویومدل متناظر باهاش تبدیل میشه و به لایه بالاتر فرستاده میشه

بنابراین

کار در "لایه مخزن" روی "مدل‌ها" انجام میگیره

و

کار در "لایه سرویس" روی "ویومدل‌ها" انجام میشه

نتیجه: لایه سرویس هدف دیگری را نسبت به لایه مخزن دنبال میکند و این هدف آنقدر بزرگ و مهم هست که برایش یه لایه مجزا در نظر گرفته بشه

نویسنده: رام
تاریخ: ۵:۴۹ ۱۳۹۲/۰۱/۱۶

شاهین جان، من با حذف لایه مخزن مخالف هستم. زیرا:

ما لایه ای به نام "لایه مخزن" را میسازیم تا در نهایت کلیه متدهایی که برای حرف زدن با داده هامون را نیاز داریم داشته باشیم. حالا این اطلاعات ممکنه از پایگاه داده یا جاهای دیگه جمع آوری بشوند (و الزاما توسط EF قابل دسترسی و ارائه نباشند)

همچنین گاهی نیاز هست که بر مبنای چند متد که EF به ما میرسونه (مثلا چند SP) یک متد کلی‌تر را تعریف کنیم (چند فراخوانی را در یک متد مثلا متد X در لایه مخزن انجام دهیم) و در لایه بالاتر آن متد را صدا بزنیم (بجای نوشتن و تکرار پاپی همه کدهای نوشت شده در متد X)

علاوه بر این در لایه مخزن میشه چند ORM را هم کنار هم دید (نه فقط EF) که همونطور که آقای خوشبخت در کامنت‌ها نوشتند گاهی نیاز میشه.

بنابراین:

من وجود لایه مخزن را ضروری میدونم.

(فراموش نکنیم که هدف از این آموزش تعریف یک الگوی معماری مناسب برای پروژه‌های بزرگ هست و الا بدون خیلی از اینها هم میشه برنامه ساخت. همونطور که اکثرا بدون این ساختارها و خیلی ساده‌تر میسازند)

نویسنده: محسن
تاریخ: ۹:۳ ۱۳۹۲/۰۱/۱۶

- بحث آقای شاهین و من در مورد مثال عینی بود که زده شد. در مورد کار با ORM که کدهاش دقیقا ارائه شده. این روش قابل نقد و رد است.

شما الان اومدی یک بحث انتزاعی کلی رو شروع کردید. بله. اگر ORM رو کنار بگذارید مثلاً می‌رسید به ADO.NET (یک نمونه که خیلی‌ها در این سایت حداقل یکبار باهاش کار کردن). این افراد پیش از اینکه این مباحث مطرح باشن برای خودشون لایه DAL داشتند و تمام جزئیات ADO.NET رو کپسوله کرده بودن در اون. حالا با اومدن ORM‌ها این لایه DAL کنار رفته چون خود ORM هست که کپسوله کننده ADO.NET است. همین‌ها هم یک لایه دیگه داشتند به نام BLL که از لایه DAL استفاده می‌کرد برای پیاده سازی منطق تجاری برنامه. این لایه الان اسمش شده لایه سرویس.

یعنی تمام مواردی رو که عنوان کردید در مورد ADO.NET صدق می‌کنه. یکی اسمش رو می‌ذاره شما اسمش رو گذاشتید Repository. ولی این مباحث ربطی به یک ORM تمام عیار که کپسوله کننده ADO.NET است ندارد.

- ترکیب چند SP در لایه مخزن انجام نمیشه. چیزی رو که عنوان کردید یعنی پیاده سازی منطق تجاری و این مورد باید در لایه سرویس باشه. اگر از ADO.NET استفاده میشه، می‌تونیم با استفاده از DAL جزئیات دسترسی به SP رو مخفی و ساده‌تر کنیم با کدی یک دست‌تر در تمام برنامه. اگر از EF استفاده می‌کنیم، باز همین ساده سازی در طی فراخوانی فقط یک متد انجام شده. بنابراین بهتر است وضعیت و سطح لایه‌ای رو که داریم باهاش کار می‌کنیم خوب بررسی و درک کنیم.

- می‌تونید در عمل در بین پروژه‌های سورس باز و معتبر موجود فقط یک نمونه رو به من ارائه بدید که در اون از 2 مورد ORM مختلف همزمان استفاده شده باشه؟ این مورد یعنی سؤ مدیریت. یعنی پراکندگی و انجام کاری بسیار مشکل مثلاً یک نمونه: ORM لایه‌ای دارند به نام سطح اول کش که مثلاً در EF اسمش هست Trackig API. این لایه فقط در حین کار با Context همون ORM کار می‌کنه. اگر دو مورد رو با هم مخلوط کنید، قابل استفاده نیست، ترکیب پذیر نیستند. از این دست باز هم هست مثلاً در مورد نحوه تولید پروکسی‌هایی که برای lazy loading تولید می‌کنند و خیلی از مسایل دیگری از این دست. ضمن اینکه مدیریت چند Context فقط در یک لایه خودش یعنی نقض اصل تک مسئولیتی کلاس‌ها.

نویسنده: محسن
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۱۶ ۹:۱۵

سعی نکنید انتزاعی بحث کنید. چون در این حالت این حرف می‌تونه درست باشه یا حتی نباشه. اگر از ADO.NET استفاده می‌کنید، درسته. اگر از EF استفاده می‌کنید غلط هست. لازم هست منطق کار با ADO.NET رو یک سطح کپسوله کنیم. چون از تکرار کد جلوگیری می‌کنه و نهایتاً به یک کد یک دست خواهیم رسید. لازم نیست اعمال یک ORM رو در لایه‌ای به نام مخزن کپسوله کنیم، چون خودش کپسوله سازی ADO.NET رو به بهترین نحوی انجام داده. برای نمونه در همین مثال عینی بالا به هیچ مزیتی نرسیدیم. فقط یک تکرار کد است. فقط بازی با کدها است.

نویسنده: رام
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۱۶ ۱۶:۴۶

من منظور شما را خوب متوجه میشم ولی حرفام یه بحث انتزاعی نیست چون پروژه عملی زیر دستم دارم که توی اون هم با پر کردن View Model کار میکنم.

مشکل از اینجا شروع میشه که شما فکر میکنید همیشه مدل ای که در EF ساختید را باید بدون تغییر در ساختارش به پوسته برنامه برسونید و از پوسته هم دقیقاً نمونه ای از همون را بگیرید و به لایه‌های پایین بفرستید ولی یکی از مهمترین کارهای View Model اینه که این قانون را از این سفتی و سختی در بیاره چون خیلی مواقع هست که شما در پوسته برنامه به شکل دیگه ای از داده‌ها (متفاوت با اونچه در Model تعریف کردید و EF باهاش کار میکنه) نیاز دارید. مثلاً فیلد تاریخ از نوع DateTime در Model و نوع String در پوسته و یا حتی اضافه و کم کردن فیلدهای یک Model و ایجاد ساختارهای متفاوتی از اون برای عملیات‌های Select, Update و Delete. لذا لایه سرویس قرار نیست فقط همون کار لایه مخزن را تکرار کنه (به قول شما GetAll). بلکه در زمان لزوم تغییرات لازم که نام بردم را هم رووش اعمال میکنه (که به نظر من آقای خوشبخت هم به خوبی از کلمه Convert در لایه سرویس استفاده کردند).

اما بحث اینکه ما در لایه مخزن روی EF یک سطح کپسوله میسازیم جای گفتگو داره هرچند من در اون مورد هم با وجد لایه مخزن بیشتر موافقم تا گفتگوی مستقیم لایه سرویس با چیزی مثل EF

نتیجه: فرقی نمیکنه شما از Asp.Net استفاده میکنید یا هر ORM مورد نظرتون. کلاس‌های مدل باید در ارتباط با لایه بالاتر خودشون به ویو مدل تبدیل بشند و در این الگو این کار در لایه سرویس انجام میشه.

نویسنده:

محسن

تاریخ:

۱۷:۱۰ ۱۳۹۲/۰۱/۱۶

- پیاده سازی الگوی مخزن در عمل (بر اساس بحث فعلی که در مورد کار با ORM ها است) به صورت کپسوله سازی ORM در همه جا مطرح میشه و اینکار اساسا اشتباه هست. چون هم شما رو محروم می‌کنه از قابلیت‌های پیشرفته ORM و هم ارزش افزوده‌ای رو به همراه نداره. دست آخر می‌بینید در لایه مخزن GetAll دارید در لایه سرویس هم GetAll دارید. این مساله هیچ مزیتی نداره. یک زمانی در ADO.NET برای GetAll کردن باید کلی کد شبیه به کدهای یک ORM نوشته می‌شد. خود ORM الان اومده این‌ها رو کپسوله کرده و لایه‌ای هست روی اون. اینکه ما مجددا یک پوستره روی این بکشیم حاصلی نداره بجز تکرار کد. عده‌ای عنوان می‌کنند که حاصل اینکار امکان تعویض ORM رو ممکن می‌کنه ولی این‌ها هم بعد از یک مدت تجربه با ORM‌های مختلف به این نتیجه می‌رسند که ای بابا! حتی پیاده سازی LINQ این ORM‌ها یکی نیست چه برسه به قابلیت‌های پیشرفته‌ای که در یکی هست در دوتای دیگر نیست (واقع بینی، بجای بحث تئوری محض).

- اینکه این تبدیلات (پر کردن ViewModel از روی مدل) هم می‌تونه و بهتره که (نه الزاما) در لایه سرویس انجام بشه، نتیجه مناسبی هست.

نویسنده:

مجتبی آزاد

تاریخ:

۱۴:۳ ۱۳۹۴/۰۴/۱۰

بعد از پیاده سازی UOW و لایه‌بندی نرم‌افزار به این شکل که در مطلب فعلی توضیح داده شد، فرض کنید دو ویومدل زیر را داریم:

```
public class PersonFormViewModel
{
    public long Id { get; set; }
    public long RequestId { get; set; }
    [DisplayName("نام کاربری"), Required(ErrorMessage = "نام کاربری الزامی می‌باشد")]
    public string Username { get; set; }
    public bool Accepted { get; set; }
    [DisplayName("مدل")]
    public string DeviceModel { get; set; }
    public DateTime? ExpireDate { get; set; }
    public RequestViewModel RequestViewModel { get; set; }
}
```

```
public class RequestViewModel
{
    public long Id { get; set; }
    public string Username { get; set; }
    [DisplayName("توضیحات")]
    [DataType(DataType.MultilineText)]
    public string Description { get; set; }
    public DateTime CreateDate { get; set; }
    public Nullable<long> DeviceId { get; set; }
    public Nullable<long> ParentId { get; set; }
    public long RequestTypeId { get; set; }
    public bool IsFinalized { get; set; }
    public virtual PersonFormViewModel PersonFormViewModel { get; set; }
}
```

سناریو به این شکل است که ما فرمی داریم برای ایجاد یک درخواست (RequestViewModel) که با ایجاد آن در واقع اطلاعات شخص (PersonFormViewModel) را نیز دریافت می‌کنیم.

برای افزودن RequestViewModel به دیتابیس این دو روش قابل پیاده‌سازی است:
روش اول:

تنها RequestViewModel را از طریق RequestService اضافه می‌کنیم و به دلیل وجود PersonFormViewModel داخل RequestViewModel اطلاعات شخص به خودی خود داخل entity مربوطه اضافه می‌شود:

```
_requestService.Add(requestViewModel);
```



```
_uow.SaveChanges();
```

روش دوم:

ابتدا RequestViewModel را از طریق سرویس مربوطه اضافه می‌کنیم و بعد به طور جداگانه PersonViewModel را از طریق سرویس PersonFormService اضافه می‌کنیم:

```
var addedRequest = _requestService.Add(requestViewModel );  
var personViewModel = requestViewModel .PersonFormViewModel;  
_personFormService.Add(personViewModel);  
_uow.SaveChanges();
```

در حال حاضر روش درست کدام است؟

نویسنده:

میثم خوشبخت

تاریخ:

۱۹:۲۴ ۱۳۹۴/۰۴/۱۳

اگر مشخصات شخص به همراه درخواست ثبت می‌شود و مدخل ورودی به سیستم درخواست می‌باشد، همان روش اول اتفاق می‌افتد.

یعنی با ثبت درخواست، شخص نیز به صورت خودکار ثبت خواهد شد.

به این نکته توجه داشته باشید که روش دوم به این دلایل غلط می‌باشند:

- 1- طبق تعریفی که در معماری سرویس گرا شده است، هیچ متدی از سرویس، نباید به متد سرویس دیگری وابسته باشد
- 2- چون ثبت این دو آیتم باید با هم انجام شود، پس بهتر است در یک متد دو موجودیت ثبت شوند
- 3- و همینطور چون باید در یک تراکنش قرار بگیرند و تجربه نشان داده در هر عملیات بهتر است DataContext نمونه سازی گردد پس چندین کار که قرار است در یک مرحله انجام شوند بهتر است در یک متد سرویس انجام گیرند

UI

در نهایت نوبت به طراحی و کدنویسی UI می‌رسد تا بتوانیم محصولات را به کاربر نمایش دهیم. اما قبل از شروع باید موضوعی را یادآوری کنم. اگر به یاد داشته باشید، در کلاس ProductService موجود در لایه Domain، از طریق یکی از روشهای الگوی Dependency Injection به نام Constructor Injection، فیلدی از نوع IProductRepository را مقداردهی نمودیم. حال زمانی که بخواهیم نمونه‌ای را از ProductService ایجاد نماییم، باید به عنوان پارامتر ورودی سازنده، شی ایجاد شده از جنس کلاس ProductRepository موجود در لایه Repository را به آن ارسال نماییم. اما از آنجایی که می‌خواهیم تفکیک پذیری لایه‌ها از بین نرود و UI بسته به نیاز خود، نمونه مورد نیاز را ایجاد نموده و به این کلاس ارسال کند، از ابزارهایی برای این منظور استفاده می‌کنیم. یکی از این ابزارها StructureMap می‌باشد که یک Inversion of Control Container یا به اختصار IoC Container نامیده می‌شود. با Inversion of Control در مباحث بعدی بیشتر آشنا خواهید شد. StructureMap ابزاری است که در زمان اجرا، پارامترهای ورودی سازنده کلاسهایی را که از الگوی Dependency Injection استفاده نموده اند و قطعا پارامتر ورودی آنها از جنس یک Interface می‌باشد را، با ایجاد شی مناسب مقداردهی می‌نماید.

به منظور استفاده از StructureMap در Visual Studio 2012 باید بر روی پروژه UI خود کلیک راست نموده و گزینه‌ی Manage NuGet Packages را انتخاب نمایید. در پنجره ظاهر شده و از سمت چپ گزینه‌ی Online و سپس در کادر جستجوی سمت راست و بالای پنجره واژه‌ی structuremap را جستجو کنید. توجه داشته باشید که باید به اینترنت متصل باشید تا بتوانید Package مورد نظر را نصب نمایید. پس از پایان عمل جستجو، در کادر میانی structuremap ظاهر می‌شود که می‌توانید با انتخاب آن و فشردن کلید Install آن را بر روی پروژه نصب نمایید.

جهت آشنایی بیشتر با NuGet و نصب آن در سایر نسخه‌های Visual Studio می‌توانید به لینک‌های زیر رجوع کنید:

1. [آشنایی](#)

با [NuGet قسمت اول](#)

2. [آشنایی](#)

با [NuGet قسمت دوم](#)

3. [Installing](#)

[NuGet](#)

کلاسی با نام BootStrapper را با کد زیر به پروژه UI خود اضافه کنید:

```
using StructureMap;
using StructureMap.Configuration.DSL;
using SoCPatterns.Layered.Repository;
using SoCPatterns.Layered.Model;

namespace SoCPatterns.Layered.WebUI
{
    public class BootStrapper
    {
        public static void ConfigureStructureMap()
        {
            ObjectFactory.Initialize(x => x.AddRegistry<ProductRegistry>());
        }
    }
}
```

```
public class ProductRegistry : Registry
{
    public ProductRegistry()
    {
        For<IProductRepository>().Use<ProductRepository>();
    }
}
```

ممکن است یک WinUI ایجاد کرده باشید که در این صورت به جای فضای نام SoCPatterns.Layered.WebUI از SoCPatterns.Layered.WinUI استفاده نمایید.

هدف کلاس BootStrapper این است که تمامی وابستگی‌ها را توسط StructureMap در سیستم Register نماید. زمانی که کدهای کلاینت می‌خواهند به یک کلاس از طریق StructureMap دسترسی داشته باشند، StructureMap وابستگی‌های آن کلاس را تشخیص داده و بصورت خودکار پیاده سازی واقعی (Concrete Implementation) آن کلاس را، براساس همان چیزی که ما برایش تعیین کردیم، به کلاس تزریق می‌نماید. متد ConfigureStructureMap باید در همان لحظه ای که Application آغاز به کار می‌کند فراخوانی و اجرا شود. با توجه به نوع UI خود یکی از روالهای زیر را انجام دهید:

در WebUI :

فایل Global.asax را به پروژه اضافه کنید و کد آن را بصورت زیر تغییر دهید:

```
namespace SoCPatterns.Layered.WebUI
{
    public class Global : System.Web.HttpApplication
    {
        protected void Application_Start(object sender, EventArgs e)
        {
            BootStrapper.ConfigureStructureMap();
        }
    }
}
```

در WinUI :

در فایل Program.cs کد زیر را اضافه کنید:

```
namespace SoCPatterns.Layered.WinUI
{
    static class Program
    {
        [STAThread]
        static void Main()
        {
            Application.EnableVisualStyles();
            Application.SetCompatibleTextRenderingDefault(false);
        }
    }
}
```

;(BootStrapper.ConfigureStructureMap

```
Application.Run(new Form1());
    }
}
```

سپس برای طراحی رابط کاربری، با توجه به نوع UI خود یکی از روالهای زیر را انجام دهید:

صفحه Default.aspx را باز نموده و کد زیر را به آن اضافه کنید:

```
<asp:DropDownList AutoPostBack="true" ID="ddlCustomerType" runat="server">
  <asp:ListItem Value="0">Standard</asp:ListItem>
  <asp:ListItem Value="1">Trade</asp:ListItem>
</asp:DropDownList>
<asp:Label ID="lblErrorMessage" runat="server" ></asp:Label>
<asp:Repeater ID="rptProducts" runat="server" >
  <HeaderTemplate>
    <table>
      <tr>
        <td>Name</td>
        <td>RRP</td>
        <td>Selling Price</td>
        <td>Discount</td>
        <td>Savings</td>
      </tr>
      <tr>
        <td colspan="5"><hr /></td>
      </tr>
    </HeaderTemplate>
    <ItemTemplate>
      <tr>
        <td><%= Eval("Name") %></td>
        <td><%= Eval("RRP") %></td>
        <td><%= Eval("SellingPrice") %></td>
        <td><%= Eval("Discount") %></td>
        <td><%= Eval("Savings") %></td>
      </tr>
    </ItemTemplate>
    <FooterTemplate>
      </table>
    </FooterTemplate>
  </asp:Repeater>
```

فایل Form1.Designer.cs را باز نموده و کد آن را بصورت زیر تغییر دهید:

```
#region Windows Form Designer generated code
/// <summary>
/// Required method for Designer support - do not modify
/// the contents of this method with the code editor.
/// </summary>
private void InitializeComponent()
{
    this.cmbCustomerType = new System.Windows.Forms.ComboBox();
    this.dgvProducts = new System.Windows.Forms.DataGridView();
    this.colName = new System.Windows.Forms.DataGridViewTextBoxColumn();
    this.colRrp = new System.Windows.Forms.DataGridViewTextBoxColumn();
    this.colSellingPrice = new System.Windows.Forms.DataGridViewTextBoxColumn();
    this.colDiscount = new System.Windows.Forms.DataGridViewTextBoxColumn();
    this.colSavings = new System.Windows.Forms.DataGridViewTextBoxColumn();
    ((System.ComponentModel.ISupportInitialize)(this.dgvProducts)).BeginInit();
    this.SuspendLayout();
    //
    // cmbCustomerType
    //
    this.cmbCustomerType.DropDownStyle =
System.Windows.Forms.ComboBoxStyle.DropDownList;
    this.cmbCustomerType.FormattingEnabled = true;
    this.cmbCustomerType.Items.AddRange(new object[] {
        "Standard",
        "Trade"});
    this.cmbCustomerType.Location = new System.Drawing.Point(12, 90);
```

```

        this.cmbCustomerType.Name = "cmbCustomerType";
        this.cmbCustomerType.Size = new System.Drawing.Size(121, 21);
        this.cmbCustomerType.TabIndex = 3;
        //
        // dgvProducts
        //
        this.dgvProducts.ColumnHeadersHeightSizeMode =
System.Windows.Forms.DataGridViewColumnHeadersHeightSizeMode.AutoSize;
        this.dgvProducts.Columns.AddRange(new System.Windows.Forms.DataGridViewColumn[] {
            this.colName,
            this.colRrp,
            this.colSellingPrice,
            this.colDiscount,
            this.colSavings});
        this.dgvProducts.Location = new System.Drawing.Point(12, 117);
        this.dgvProducts.Name = "dgvProducts";
        this.dgvProducts.Size = new System.Drawing.Size(561, 206);
        this.dgvProducts.TabIndex = 2;
        //
        // colName
        //
        this.colName.DataPropertyName = "Name";
        this.colName.HeaderText = "Product Name";
        this.colName.Name = "colName";
        this.colName.ReadOnly = true;
        //
        // colRrp
        //
        this.colRrp.DataPropertyName = "Rrp";
        this.colRrp.HeaderText = "RRP";
        this.colRrp.Name = "colRrp";
        this.colRrp.ReadOnly = true;
        //
        // colSellingPrice
        //
        this.colSellingPrice.DataPropertyName = "SellingPrice";
        this.colSellingPrice.HeaderText = "Selling Price";
        this.colSellingPrice.Name = "colSellingPrice";
        this.colSellingPrice.ReadOnly = true;
        //
        // colDiscount
        //
        this.colDiscount.DataPropertyName = "Discount";
        this.colDiscount.HeaderText = "Discount";
        this.colDiscount.Name = "colDiscount";
        //
        // colSavings
        //
        this.colSavings.DataPropertyName = "Savings";
        this.colSavings.HeaderText = "Savings";
        this.colSavings.Name = "colSavings";
        this.colSavings.ReadOnly = true;
        //
        // Form1
        //
        this.AutoScaleDimensions = new System.Drawing.SizeF(6F, 13F);
        this.AutoScaleMode = System.Windows.Forms.AutoScaleMode.Font;
        this.ClientSize = new System.Drawing.Size(589, 338);
        this.Controls.Add(this.cmbCustomerType);
        this.Controls.Add(this.dgvProducts);
        this.Name = "Form1";
        this.Text = "Form1";
        ((System.ComponentModel.ISupportInitialize)(this.dgvProducts)).EndInit();
        this.ResumeLayout(false);
    }
#endregion
private System.Windows.Forms.ComboBox cmbCustomerType;
private System.Windows.Forms.DataGridView dgvProducts;
private System.Windows.Forms.DataGridViewTextBoxColumn colName;
private System.Windows.Forms.DataGridViewTextBoxColumn colRrp;
private System.Windows.Forms.DataGridViewTextBoxColumn colSellingPrice;
private System.Windows.Forms.DataGridViewTextBoxColumn colDiscount;
private System.Windows.Forms.DataGridViewTextBoxColumn colSavings;

```

سپس در Code Behind ، با توجه به نوع UI خود یکی از روالهای زیر را انجام دهید:

وارد کد نویسی صفحه Default.aspx شده و کد آن را بصورت زیر تغییر دهید:

```
using System;
using System.Collections.Generic;
using SoCPatterns.Layered.Model;
using SoCPatterns.Layered.Presentation;
using SoCPatterns.Layered.Service;
using StructureMap;

namespace SoCPatterns.Layered.WebUI
{
    public partial class Default : System.Web.UI.Page, IProductListView
    {
        private ProductListPresenter _productListPresenter;
        protected void Page_Init(object sender, EventArgs e)
        {
            _productListPresenter = new
            ProductListPresenter(this, ObjectFactory.GetInstance<Service.ProductService>());
            this.ddlCustomerType.SelectedIndexChanged +=
                delegate { _productListPresenter.Display(); };
        }
        protected void Page_Load(object sender, EventArgs e)
        {
            if(!Page.IsPostBack)
                _productListPresenter.Display();
        }
        public void Display(IList<ProductViewModel> products)
        {
            rptProducts.DataSource = products;
            rptProducts.DataBind();
        }
        public CustomerType CustomerType
        {
            get { return (CustomerType) int.Parse(ddlCustomerType.SelectedValue); }
        }
        public string ErrorMessage
        {
            set
            {
                lblErrorMessage.Text =
                    String.Format("<p><strong>Error:</strong><br/>{0}</p>", value);
            }
        }
    }
}
```

وارد کدنویسی Form1 شوید و کد آن را بصورت زیر تغییر دهید:

```
using System;
using System.Collections.Generic;
using System.Windows.Forms;
using SoCPatterns.Layered.Model;
using SoCPatterns.Layered.Presentation;
using SoCPatterns.Layered.Service;
using StructureMap;

namespace SoCPatterns.Layered.WinUI
{
    public partial class Form1 : Form, IProductListView
    {
        private ProductListPresenter _productListPresenter;
        public Form1()
        {
            InitializeComponent();
            _productListPresenter =
                new ProductListPresenter(this, ObjectFactory.GetInstance<Service.ProductService>());
            this.cmbCustomerType.SelectedIndexChanged +=
                delegate { _productListPresenter.Display(); };
            dgvProducts.AutoGenerateColumns = false;
        }
    }
}
```

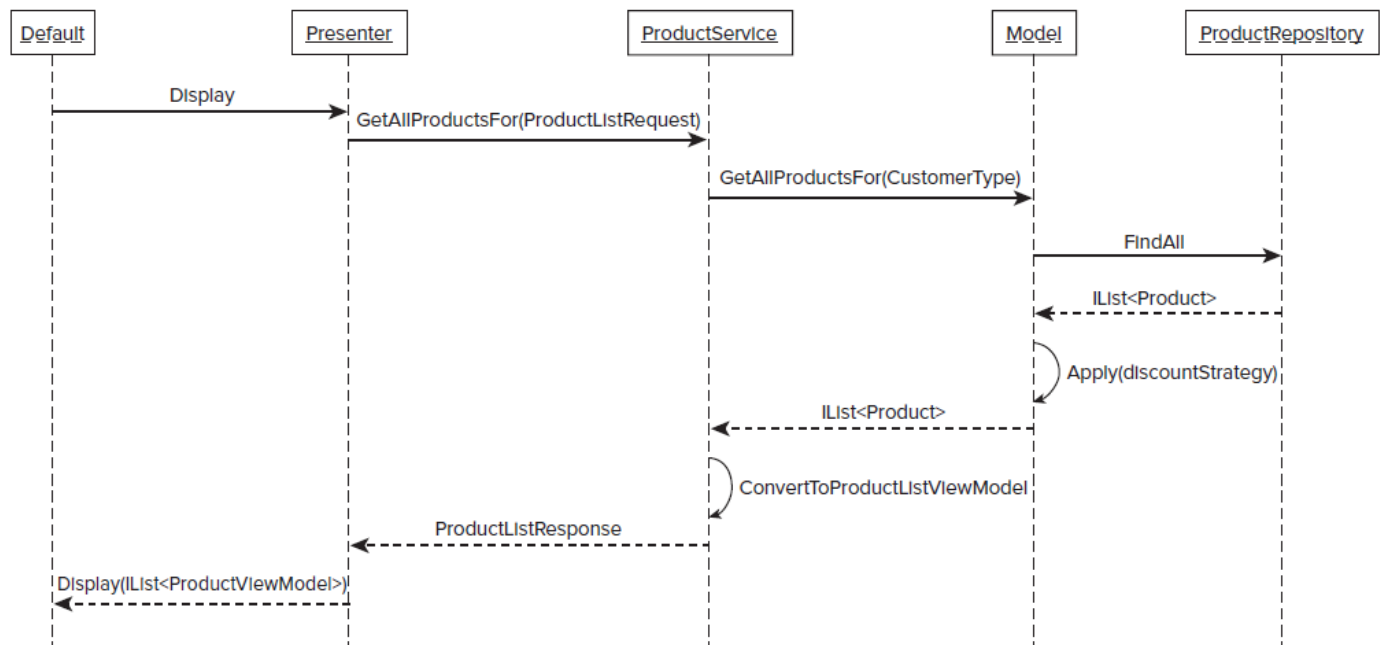
```

        cmbCustomerType.SelectedIndex = 0;
    }
    public void Display(IList<ProductViewModel> products)
    {
        dgvProducts.DataSource = products;
    }
    public CustomerType CustomerType
    {
        get { return (CustomerType)cmbCustomerType.SelectedIndex; }
    }
    public string ErrorMessage
    {
        set
        {
            MessageBox.Show(
                String.Format("Error:{0}{1}", Environment.NewLine, value));
        }
    }
}
}
}

```

با توجه به کد فوق، نمونه ای را از کلاس ProductListPresenter، در لحظه‌ی نمونه سازی اولیه‌ی کلاس UI، ایجاد نمودیم. با استفاده از متد ObjectFactory.GetInstance مربوط به StructureMap، نمونه ای از کلاس ProductService ایجاد شده است و به سازنده‌ی کلاس ProductListPresenter ارسال گردیده است. در مورد Structuremap در مباحث بعدی با جزئیات بیشتری صحبت خواهیم کرد. پیاده سازی معماری لایه بندی در اینجا به پایان رسید.

اما اصلاً نگران نباشید، شما فقط پرواز کوتاه و مختصری را بر فراز کدهای معماری لایه بندی داشته اید که این فقط یک دید کلی را به شما در مورد این معماری داده است. این معماری هنوز جای زیادی برای کار دارد، اما در حال حاضر شما یک Application با پیوند ضعیف (Loosely Coupled) بین لایه‌ها دارید که دارای قابلیت تست پذیری قوی، نگهداری و پشتیبانی آسان و تفکیک پذیری قدرتمند بین اجزای آن می‌باشد. شکل زیر تعامل بین لایه‌ها و وظایف هر یک از آنها را نمایش می‌دهد.

نظرات خوانندگان

نویسنده: حامد

تاریخ: ۱۴:۲۹ ۱۳۹۲/۰۱/۰۳

ممنون از مقاله خوبتون

به نظر شما امکانش هست برای این معماری یک generator بسازیم به طوری که فقط ما تمام جداول دیتابیس و رابطه‌ی آنها را بسازیم و بعد این generator از روی اون تمام لایه‌ها را بر اساس آن بسازه و بعد ما صرفا جاهایی که نیاز به جزییات داره را کامل کنیم

آیا نمونه ای از این برنامه‌ها هست که این معماری یا معماری‌های مشابه را بسازه؟

نویسنده: شاهین کیاست

تاریخ: ۱۵:۳۱ ۱۳۹۲/۰۱/۰۳

اگر با T4 آشنایی داشته باشید بر اساس هر قالبی می‌توانید کد تولید کنید.

نویسنده: حامد

تاریخ: ۱۶:۳۶ ۱۳۹۲/۰۱/۰۳

متأسفانه آشنایی ندارم میشه یه توضیح مختصر بدین و یا منبع معرفی کنید

نویسنده: محسن

تاریخ: ۲۳:۵۹ ۱۳۹۲/۰۱/۰۳

چون اینجا بحث طراحی مطرح شده یک اصل رو در برنامه‌های وب باید رعایت کرد:

هیچ وقت متن خطای حاصل رو به کاربر نمایش ندید (از لحاظ امنیتی). فقط به ذکر عبارت خطایی رخ داده بسنده کنید. خطا رو مثلا توسط ELMAH لاگ کنید برای بررسی بعدی برنامه نویس.

نویسنده: شاهین کیاست

تاریخ: ۱۰:۲۰ ۱۳۹۲/۰۱/۰۴

<http://codepanic.blogspot.com/2012/03/t4-enum.html>

نویسنده: M.Q

تاریخ: ۲۲:۱۵ ۱۳۹۲/۰۱/۰۴

دوست عزیز غیر از ELMAH ابزار دیگری برای لاگ گیری از خطاها وجود دارد که قابل اعتماد باشد؟

همچنین اگر ابزاری جهت لاگ گیری از عملیات کاربران (CRUD => حالا R خیلی مهم نیست) می‌شناسید معرفی نمایید.

با سپاس

نویسنده: محسن

تاریخ: ۰:۳۳ ۱۳۹۲/۰۱/۰۵

متد auditFields مطرح شده در [مطلب ردیابی اطلاعات](#) این سایت برای مقصود شما مناسب است.

نویسنده: صابر فتح الهی
تاریخ: ۱۴:۲۳ ۱۳۹۲/۰۱/۱۲

سلام با تشکر از شما
من نفهمیدم که توی ASP.NET MVC شما چگونه از الگوی MVP استفاده کردین؟
ظاهرا مثال این قسمت هم توی پست وجود نداره، اگر اشتباه می‌کنم لطفا تصحیح بفرمایید.

نویسنده: علی
تاریخ: ۱۶:۳ ۱۳۹۲/۰۱/۱۲

مثال وب فرم هست. page load و post back داره.

نویسنده: شاهین کیاست
تاریخ: ۱۶:۴ ۱۳۹۲/۰۱/۱۲

اگر توجه کنید از الگوی MVP در Web Forms استفاده شده و نه در MVC.

نویسنده: صابر فتح الهی
تاریخ: ۱۸:۳۰ ۱۳۹۲/۰۱/۱۲

آقای کیاست و علی آقا
می‌دونم که پروژه چی هست، یکی از UIهای ما قرار بود MVC باشه خواستم بدونم چطور می‌خوان استفاده کنن، اینجا (در این پست) که می‌دونم ASP.NET Web form هست و در MVC می‌دونم که Page_Load .. وجود نداره سوال من چیز دیگه بود دوستان

نویسنده: شاهین کیاست
تاریخ: ۱۸:۴۴ ۱۳۹۲/۰۱/۱۲

شما گفتید:

سلام با تشکر از شما

من نفهمیدم که توی ASP.NET MVC شما چگونه از الگوی MVP استفاده کردین؟
ظاهرا مثال این قسمت هم توی پست وجود نداره، اگر اشتباه می‌کنم لطفا تصحیح بفرمایید.
با خواندن کامنت شما برداشت کردم شما تصور کردید کدهای پست جاری مربوط به تکنولوژی ASP.NET MVC هست.

به نظر نویسنده هنوز برای MVC و WPF مثال‌ها را ایجاد نکرده و توضیح نداده اند.
اما برای استفاده از این نوع معماری در MVC کار خاصی لازم نیست انجام شود. همانطور که قبلا در مثال‌های آقای نصیری دیده ایم کافی است Service Layer در Controller مدل مناسب را تغذیه کند و برای View فراهم کند.

نویسنده: صابر فتح الهی
تاریخ: ۱۹:۲۶ ۱۳۹۲/۰۱/۱۲

من هم با توجه به مثال آقای نصیری و استفاده از الگوی کار گیج شدم، این معماری یک لایه Repository دارد، من الگوی کار توی این لایه پیاده کردم، با پیاده سازی در این لایه به نظر میاد لایه سرویس کاربردی از دست می‌ده توی پست‌های قبل هم از آقای خوشبخت سوال کردم اما ظاهرا هنوز وقت نکردن پاسخ بدن.

مورد دوم اینکه در این پست الگوی کار شرح داده شده و پیاده سازی شده، و در این پست گفته شده "حین استفاده از EF code first، الگوی واحد کار، همان DbContext است و الگوی مخزن، همان DbSet ها. ضرورتی به ایجاد یک لایه محافظ اضافی بر روی

این‌ها وجود ندارد. " با توجه به این مسائل کلا مسائل قاطی کردم متاسفانه آقای نصیری هم سرشون شلوغ و درگیر [دوره ها](#) است، که بحثی بر سر این معماری بشه.

نویسنده: شاهین کیاست
تاریخ: ۲۰:۴۶ ۱۳۹۲/۰۱/۱۲

روشی که در مثال آقای نصیری گفته شده با روش این سری مقالات کمی متفاوت هست. در آنجا از روکش اضافه برای Repository استفاده نشده همچنین از الگوی واحد کار استفاده شده. به علاوه این سری مقالات ممکن است هنوز تکمیل نشده باشند. به نظر من هر کس با توجه به میزان اطلاعاتی که دارد و درکی که از الگوها دارد با مقایسه‌ی روش‌ها و مقالات می‌تواند تصمیم بگیرد چه معماری به کار بگیرد.

نویسنده: صابر فتح الهی
تاریخ: ۲۱:۳ ۱۳۹۲/۰۱/۱۲

حرف شما کاملا متین هست

من قبلا معماری سه لایه کار می‌کردم، که نمونه اون توی همین سایت [بخش پروژه ها](#) گذاشتم، اما الان با EF , MVC کمی به مشکل بر خوردم و درست نتونستم تا حالا لایه‌های مورد نظر برای خودم در پروژه‌ها تفکیک کنم، این معماری به نظرم جالب اومد، خواستم که الگوی کار هم توی اون به کار ببرم که به مشکل بر خوردم (چون درک درستی از الگوی کار پیدا نکردم یا شایدم کلا دارم اشتباه می‌کنم). البته به قول شما شاید این معماری هنوز تکمیل نشده پروژه اش، در هر صورت از پاسخ‌های شما متشکرم.

نویسنده: شاهین کیاست
تاریخ: ۲۱:۷ ۱۳۹۲/۰۱/۱۲

خواهش می‌کنم.
فقط جهت یادآوری [مثال](#) روش آقای نصیری با پوشش MVC و EF قابل دریافت است.

نویسنده: ابوالفضل روشن ضمیر
تاریخ: ۱:۴۵ ۱۳۹۲/۰۱/۱۷

سلام
با تشکر فروان از شما ...
اگر امکان داره این مثال که در قالی یک پروژه نوشته شده برای دانلود قرار دهید ... تا بهتر بتوانیم برنامه را تجزیه و تحلیل کنیم
.... ممنون

نویسنده: فرشید علی اکبری
تاریخ: ۱۵:۵۳ ۱۳۹۲/۰۱/۱۹

با سلام و تشکر از زحمات کلیه دوستان
با زحمتی که آقای خوشبخت تا اینجا کشیدن فکر کنم در صورتیکه خودمون مقاله مربوطه به این پروژه رو قدم به قدم بخونیم و طراحی کنیم خیلی بهتر متوجه میشیم تا اینکه اونو آماده دانلود کنیم. من با این روش پیش رفتم و برای ایجاد اون با step by step کردن مراحلش حدود 45 دقیقه وقت گذاشتم ولی درصد یادگیری خیلی بالاتر بود تا گرفتن فایل آماده...
درضمن لازمه بگم که بخاطر رفع شک و شبهه در سرعت پردازش وبلا اومدن اطلاعات، من تست این روش رو با تعداد 155 هزار رکورد انجام دادم که کمتر از سه ثانیه برام لود شد... باوجودیکه کامپوننت‌های دات نت بار مختلفی رو هم روی فرمم قرار دادم که بیشتر به اهمیت لود اطلاعاتم در پروژه و فرمهای واقعی پی ببرم.
سئوال اینکه :

به نظر شما ما می‌تونیم روی این لایه‌ها الگوی واحد کار رو هم ایجاد کنیم یا نه؟ اصلا ضرورتی داره ؟

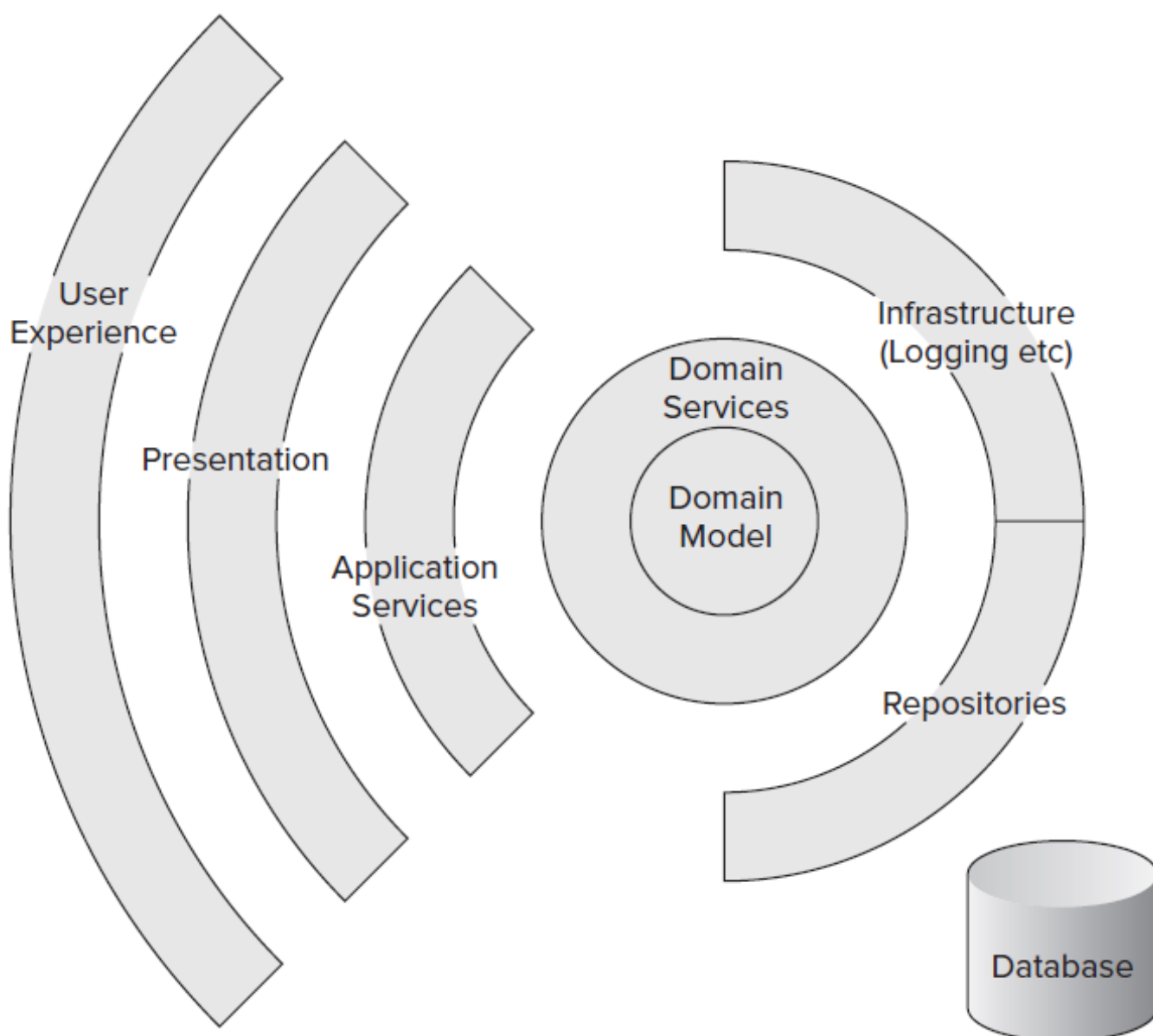
نویسنده: علیرضا کیانی مقدم
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۲۸

با تشکر از نویسنده مقاله و اهتمام ایشان به بررسی دقیق مفاهیم ،
از آنجا که flexible و reusable بودن برنامه‌ها را نمی‌توان نادیده گرفت تا آنجا که این تفکیک پذیری خود به مسئله ای بگرنج تبدیل نشده و تکرر داده‌ها و پاس دادن غیر ضرور آنها را موجب نشود تلاش در این باره مفید خواهد بود .
امروزه توسعه دهنده گان به سمت کم کردن لایه‌های فرسایشی و حذف پیچیدگی‌های غیر ضرور قدم بر می‌دارند. خلق عبارات لامبادا در دات نت و delegate ها نمونه هایی از تلاش بشر برنامه نویس در این باره است .

نویسنده: مسعود 2
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۰۹

سلام

business Rule 1ها و validation-2ها در کجای این معماری اعمال میشوند؟

منظور از DomainService چیست؟

ممکنه منابع بیشتری معرفی نمایید؟
ممنون.

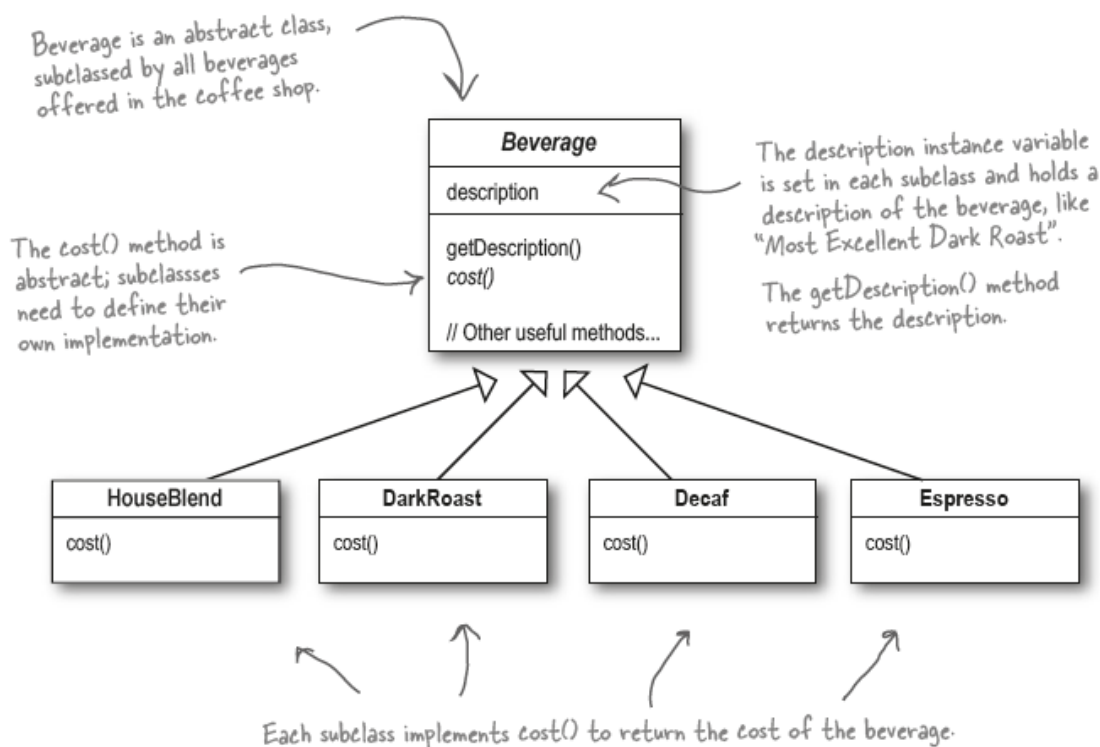
نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۰۹ ۱۶:۲۶

[منبع برای مطالعه بیشتر](#)

نویسنده: محمدرضاتقی پور
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۶/۰۷ ۱۵:۵

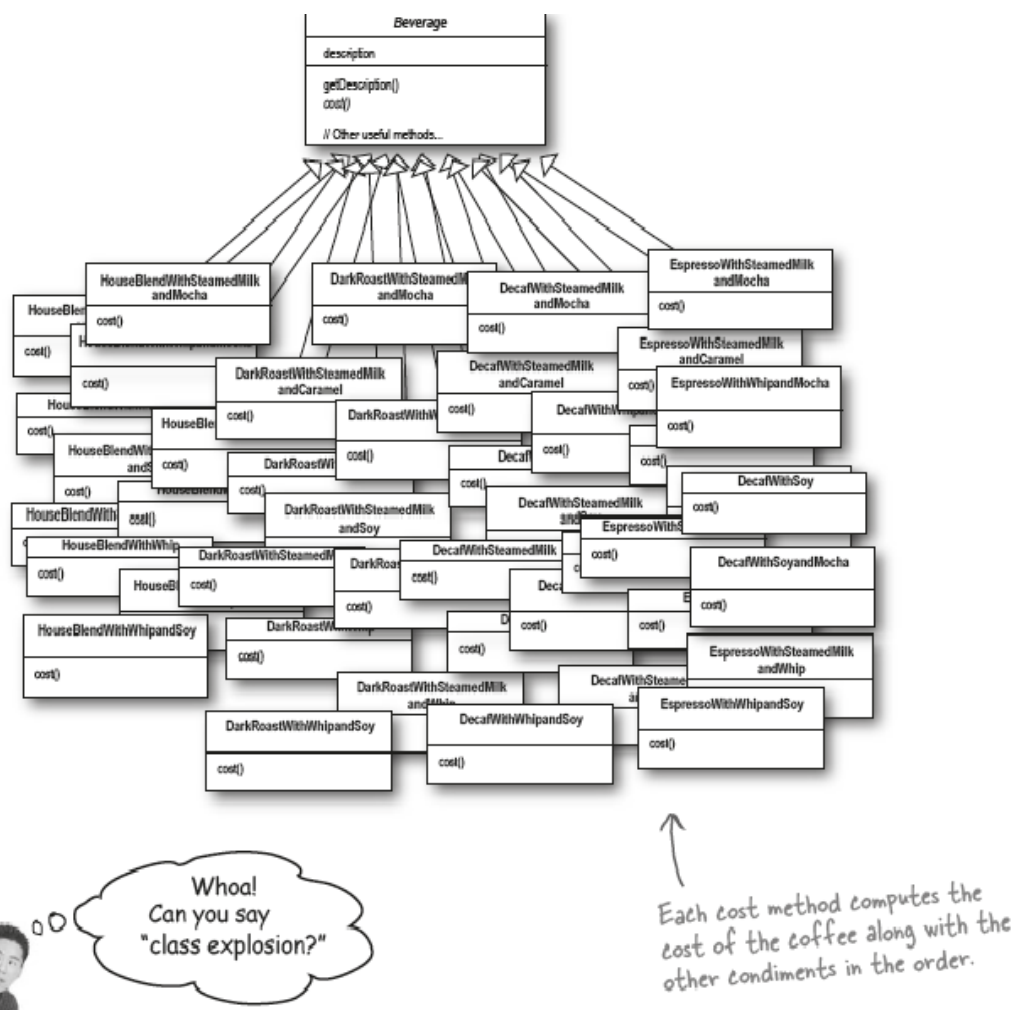
سلام
مرحله آخر که قراره اطلاعات را به کاربر نشون بدیم
اگر پروژه UI از نوع MCV باشه
چه تفاوتی خواهد کرد؟
مرسی

فرض کنید که می‌خواهیم یک برنامه برای یک فروشگاه نوشیدنی (مانند coffee shop) بنویسیم، این فروشگاه در ابتدای کار ممکن است، منوی ساده‌ای جهت ارائه به مشتری داشته باشد. برای مثال ممکن است که فقط 3 یا 4 محصول داشته باشد. بنابراین ممکن است ما برنامه‌ای را که می‌خواهیم برای این مشتری بنویسیم به صورت زیر طراحی کنیم:

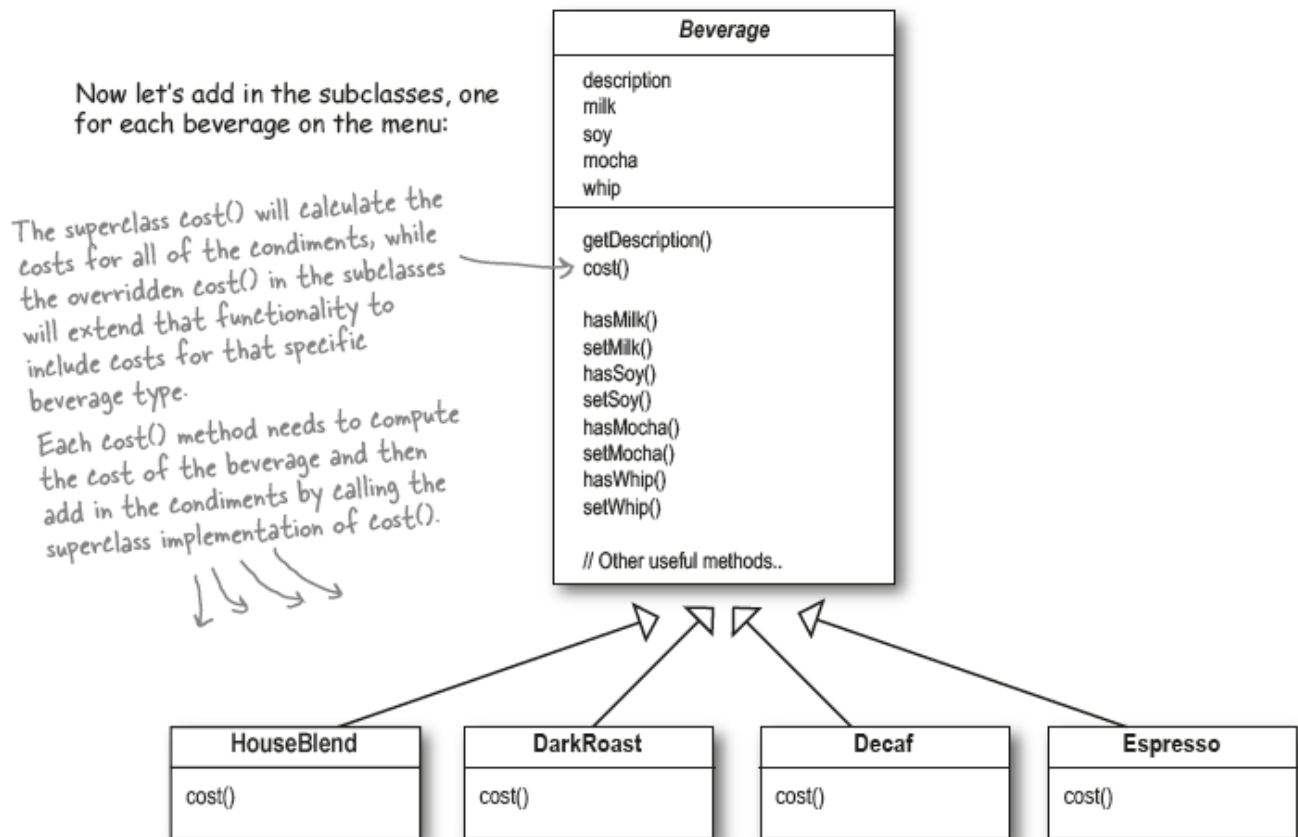

که بسیار طبیعی و درست می‌باشد. اما حالا در نظر بگیرید که این فروشگاه در آینده ممکن است محصولات خود را افزایش بدهد و یا حالتی که ممکن است این محصولات با هم ادغام شوند را در نظر بگیرید. برای مثال ممکن است شما بخواهید که قهوه‌تان را با شیر نوش جان کنید و یا ....

بنابراین تعداد این حالات را در نظر بگیرید که در آینده ممکن است چقدر زیاد بشود:

خوب پس چه کاری ما می‌توانیم برای نگهداری این برنامه انجام بدهیم؟ یکی از راه‌هایی که ممکن است به فکر ما برسد این است که روش بالا روش احمقانه‌ای است. چرا ما باید به همه‌ی این کلاس‌ها نیاز داشته باشیم. ما می‌توانیم که چاشنی‌ها را در کلاس اصلی نگهداری کنیم و کلاس محصولاتمان را از کلاس اصلی به ارث ببریم اجازه دهید تا این کار را با هم انجام بدهیم

خوب با این روش ما n کلاس تشکیل شده در رویکرد اول را فقط به 5 کلاس تبدیل کردیم. خوب این روشی بسیار ایده‌آل به نظر می‌رسد. اما ممکن است در آینده که تعداد چاشنی‌های ما بالا می‌رود و همچنین تعداد محصولاتمان نیز ممکن است بیشتر شود مجبور شویم که تعداد این کلاس‌ها را بیشتر کنیم، و یا فکر کنید که ما می‌خواهیم هریک از چاشنی‌هایمان، یک قیمت را نسبت بدهیم. بنابراین مجبوریم که تمامی این‌ها را در کلاس پایه اضافه کنیم؛ بلکه درست است، ما با کلاس پایه‌ی حجیمی روبرو می‌شویم که بیشتر خواص و یا متدهای آن برای زیر کلاس‌های دیگر مناسب نیستند. خوب آیا روش بهتری برای جلوگیری از این مشکل داریم؟ بلی.

خوب ما به این مسئله به این صورت نگاه می‌کنیم که شروع می‌کنیم با نوشیدنی‌ها و آن‌ها را با چاشنی‌ها در زمان اجرا تزئین (Decorate) می‌کنیم؛ نه کامپایل.

برای مثال اگر مشتری ما یک نوشیدنی DarkRoast با Mocha و Whip خواست، سپس ما :

- 1- یک شی از DarkRoast ایجاد می‌کنیم .
- 2- آن را با یک شی از Mocha تزئین می‌کنیم.
- 3- آن را با یک شی از Whip - تزئین می‌کنیم.
- 4- متد `Cost()` را صدا می‌زنیم و یک Delegation را برای اضافه کردن قیمت چاشنی‌ها در نظر می‌گیریم.

بسیار خوب؛ اما ما عملیات تزئین یک شی را چگونه انجام می‌دهیم و delegation ما چگونه عمل می‌کند .
 یک اشاره : به شیء تزئین کننده، مانند یک Wrappers فکر کنید. اجازه بدهید ببینم که چه طور این کار را انجام می‌دهیم.
 1- یک شی از DarkRoast ایجاد می‌کنیم.

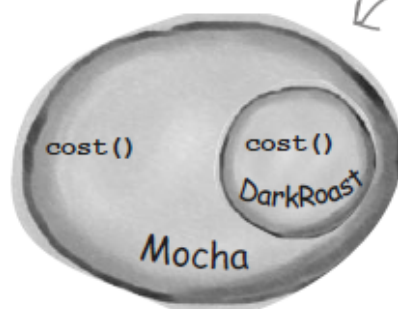
1 We start with our DarkRoast object.

Remember that DarkRoast inherits from Beverage and has a `cost()` method that computes the cost of the drink.

2- آن را با یک شی از Mocha تزئین می‌کنیم.

2 The customer wants Mocha, so we create a Mocha object and wrap it around the DarkRoast.

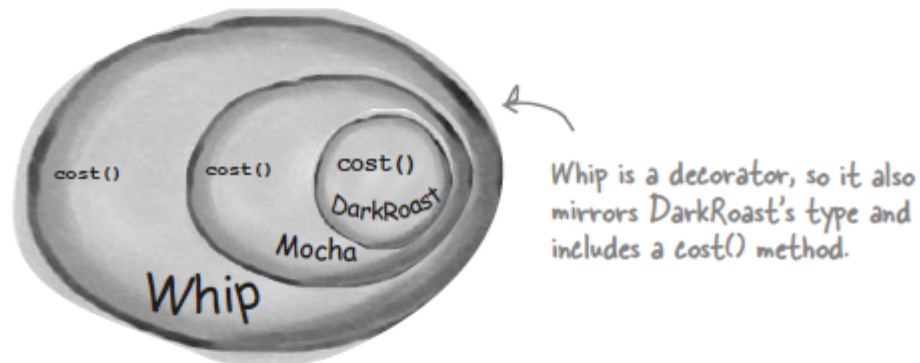
The Mocha object is a decorator. Its type mirrors the object it is decorating, in this case, a Beverage. (By "mirror", we mean it is the same type..)

So, Mocha has a `cost()` method too, and through polymorphism we can treat any Beverage wrapped in Mocha as a Beverage, too (because Mocha is a subtype of Beverage).

3- آن را با یک شی از Whip تزئین می‌کنیم

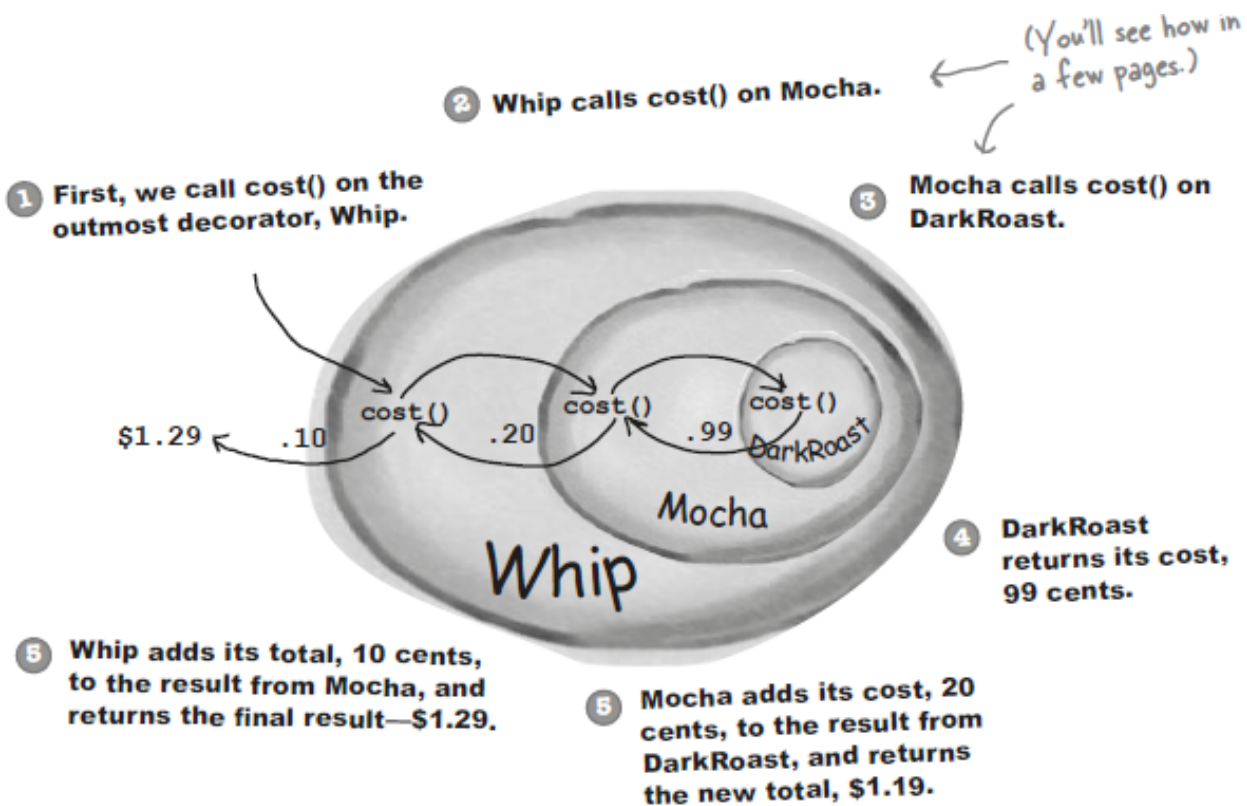

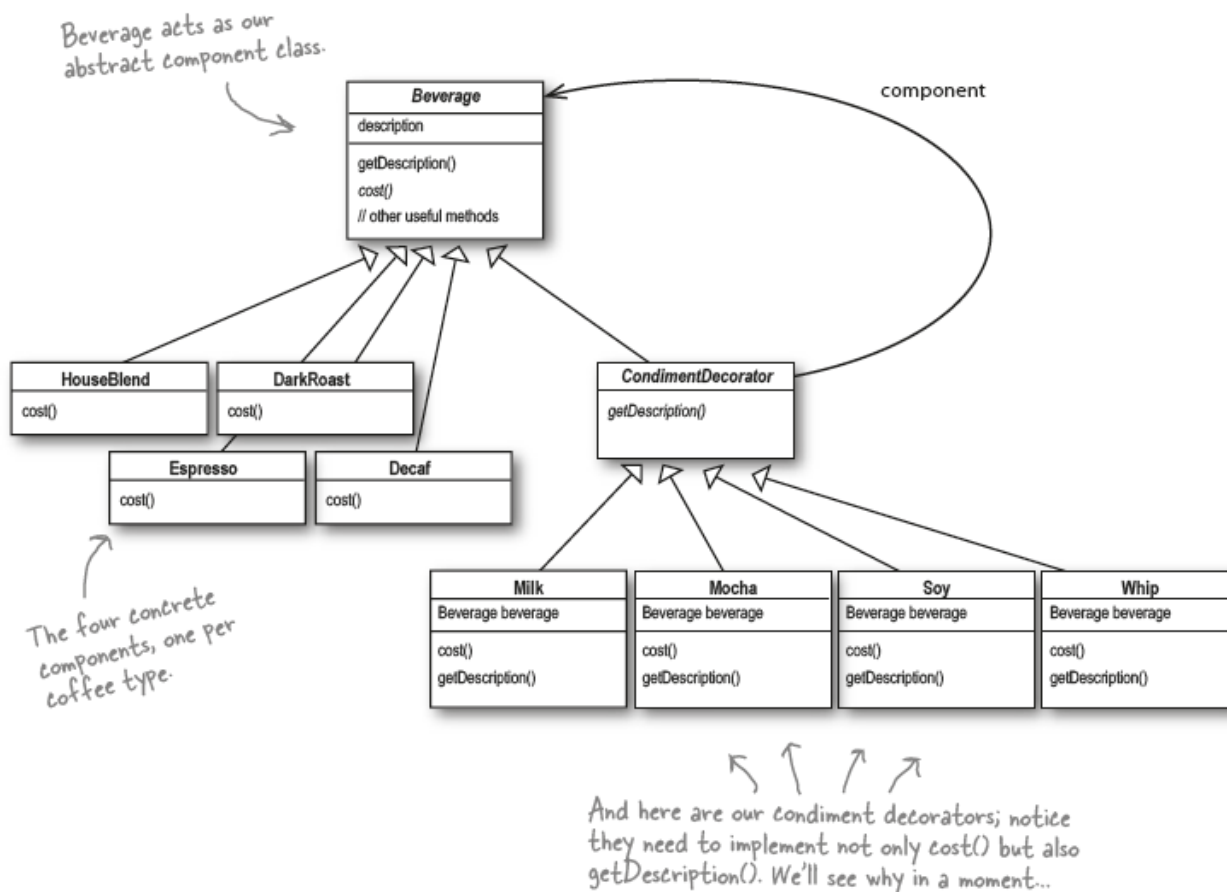
- 3 The customer also wants Whip, so we create a Whip decorator and wrap Mocha with it.

So, a DarkRoast wrapped in Mocha and Whip is still a Beverage and we can do anything with it we can do with a DarkRoast, including call its `cost()` method.

4- حالا زمان محاسبه قیمت محصول برای مشتری فرا رسیده است. ما این کار را با صدا زدن بیرونی‌ترین (Decorator(Whip انجام می‌دهیم و شی whip به کمک Delegate مابقی توابع `cost` را صدا می‌زند.

در آخر شما می‌توانید پیاده سازی این برنامه را به زبان جاوا در زیر مشاهده نمایید.

```

public abstract class Beverage
{
    string description = "unknown beverage";
    public String getDescription(){
        return description;
    }
    public abstract double cost();
}

public abstract class CondimentDecorator extends Beverage {
    public abstract string getDescription();
}

public class Espersso extends Beverage{
    public Espersso()
    {
        description="Espersso";
    }
    public double cost(){
        return 1.99;
    }
}

public class HouseBelend extends Beverage {
    public HouseBelend()
    {
        description="HouseBelend";
    }
    public double cost()
    {
        return .89;
    }
}
    
```

```

public class mocha extends condimateDecorator {
    Beverage beverage;
    public mocha(Beverage beverage)
    {
        this.beverage=beverage;
    }
    public string getDescription(){
        return beverage.getdescription() + "Mocha";
    }
    public double cost(){
        return .20 +beverage.cost
    }
}

// Now Use These classes in Final form
Beverage beverage=new Espersso();
//Customers want a coffe with double milk and whip
beverage=new mocha(beverage);
beverage=new mocha(meverage);
beverage=new whip(beverage);

system.out.println(beverage.getDescription() + "$" +beverage.cost());

```

نظرات خوانندگان

نویسنده: سید ایوب کوکبی
تاریخ: ۹:۵۳ ۱۳۹۲/۰۱/۲۳

به نظرم ترجمه بخشی از کتاب Head First Design Pattern باشه. کتاب خوبیه.

نویسنده: حامد صمدی
تاریخ: ۱۲:۳۹ ۱۳۹۲/۰۱/۲۳

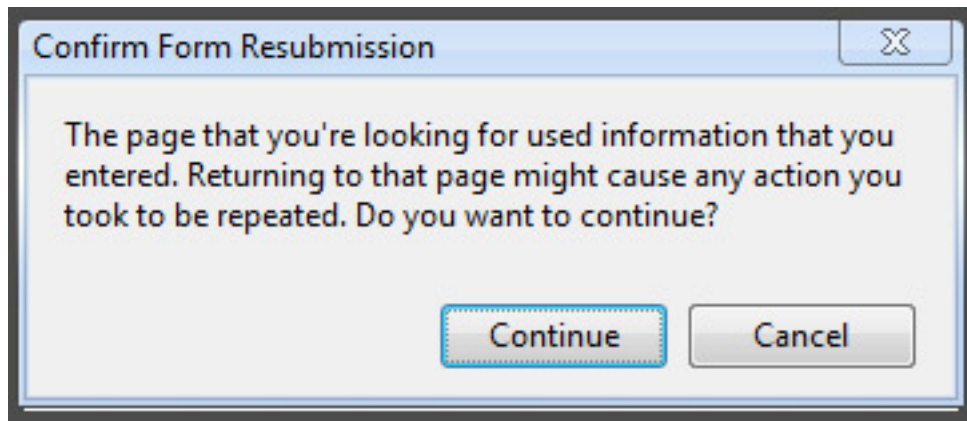
بله آقای کوکبی ترجمه ای از کتاب Head First Design Pattern است

نویسنده: توحید عزیزی
تاریخ: ۱:۱۲ ۱۳۹۲/۰۱/۲۴

ضمن تشکر از مقاله بسیار مفید شما، در مثال آخر مقاله، نوشته شده که مشتری اسپرسو را با دو شات «شیر» و [یک] شات «ویپ» می‌خواهد، اما کد نوشته شده، ۲ شات «موکا» اضافه کرده است.
از دقت خودم در قضایای شکمی، شرمنده ام (:

```
//Customers want a coffe with double milk and whip  
beverage=new mocha(beverage);  
beverage=new mocha(meverage);
```

تا حالا با این پنجره حتما مواجه شدید:

دارید اطلاعات یک فرم داخل صفحه رو به سمت سرور میفرستید و پس از اتمام عملیات، صفحه دوباره نمایش داده میشه. در این حالت اگه دکمه F5 یا دکمه Refresh مرور گر رو بزنید، با این پنجره مواجه میشید که میگه دارید اطلاعات قبلی رو دوباره به سمت سرور میفرستید. بعضی وقت‌ها کاربران به هر دلیل دوباره صفحه رو Refresh میکنند و با این پنجره روبرو میشن بدون اینکه بدونن جریان از چه قراره، دوباره اطلاعات رو به سمت سرور میفرستن و این کار باعث ثبت اطلاعات تکراری میشه. برای جلوگیری از این کار الگویی به نام [Post/Redirect/Get](#) هست که راه حلی رو برای اینکار پیشنهاد میده.

راه حل به این صورت هست که پس از پست شدن فرم به سمت سرور و انجام عملیات، بجای اینکه صفحه، دوباره با استفاده از متد GET به کاربر نشون داده بشه، کاربر Redirect بشه به صفحه. برای توضیح این مسئله به سراغ AccountController که بصورت پیش فرض وقتی یک پروژه ASP.NET MVC رو از نوع Internet ایجاد میکنید، وجود داره.

اکشن Register از نوع GET صفحه ثبت نام کاربر رو نمایش میده.

```
[HttpGet]
[AllowAnonymous]
public ActionResult Register()
{
    return View();
}
```

پس از اینکه کاربر اطلاعات داخل فرم رو پر کرد و به سمت سرور فرستاد و صحت اطلاعات فرستاده معتبر و عمل ثبت موفقیت آمیز بود برای ادامه کار به دو روش میتوان عمل کرد:

۱- کاربر به صفحه دیگری منتقل بشه و در اون صفحه پیام موفقیت آمیز بودن عملیات نشون داده بشه. مثلاً معمولاً پس از انجام عمل ثبت نام، کاربر به صفحه شخصی یا صفحه اصلی سایت منتقل میشه و یا در موقع ویرایش اطلاعات پیش از انجام عمل ویرایش کاربر به صفحه دیگری که لیستی از آیتمها که کاربر یکی از آنها را ویرایش کرده باز گردانده میشه.

```
[HttpPost]
[AllowAnonymous]
[ValidateAntiForgeryToken]
public ActionResult Register(RegisterModel model)
{
    if (ModelState.IsValid)
```

```

{
    // Attempt to register the user
    try
    {
        WebSecurity.CreateUserAndAccount(model.UserName, model.Password);
        WebSecurity.Login(model.UserName, model.Password);
        ViewBag.Message = "Successfully Registered!";

        // PRG has been maintained
        return RedirectToAction("Index", "Home");
    }
    catch (MembershipCreateUserException e)
    {
        ModelState.AddModelError("", ErrorCodeToString(e.StatusCode));
    }
}
// If we got this far, something failed, redisplay form
return View(model);
}

```

۲- نمایش دوباره صفحه ولی با تغییر هدر صفحه به کد 303 . کد 303 به مرورگر اعلام میکند صفحه ریدایرکت شده است

```

[HttpPost]
[AllowAnonymous]
[ValidateAntiForgeryToken]
public ActionResult Register(RegisterModel model)
{
    if (ModelState.IsValid)
    {
        // Attempt to register the user
        try
        {
            WebSecurity.CreateUserAndAccount(model.UserName, model.Password);
            WebSecurity.Login(model.UserName, model.Password);
            ViewBag.Message = "Successfully Registered!";

            // PRG has been maintained
            return RedirectToAction("Register");
        }
        catch (MembershipCreateUserException e)
        {
            ModelState.AddModelError("", ErrorCodeToString(e.StatusCode));
        }
    }
    // If we got this far, something failed, redisplay form
    return View(model);
}

```

در این حالت دوباره صفحه ثبت نام نمایش داده میشود ولی با زدن دکمه رفرش، اطلاعات دوباره به سمت سرور فرستاده نمیشود

نظرات خوانندگان

نویسنده: محمد رضا ابراهیم راد
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۰۷

با تشکر از مطلبی که نوشتید ولی من تو این کدها که 303 نمی‌بینم.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۰۷

البته روش توضیح داده شده همان روش متداول PRG است. اگر حتما نیاز به 303 دارید به روش زیر باید عمل کرد:

```
using System.Web.Mvc;

namespace TestMvcPRG.Helper
{
    public class Redirect303 : ActionResult
    {
        private string _url;

        public Redirect303(string url)
        {
            _url = url;
        }

        public override void ExecuteResult(ControllerContext context)
        {
            context.HttpContext.Response.StatusCode = 303; // redirect using GET
            context.HttpContext.Response.RedirectLocation = _url;
        }
    }

    public abstract class BaseController : Controller
    {
        public Redirect303 Redirect303(string actionName)
        {
            return new Redirect303(Url.Action(actionName));
        }

        public Redirect303 Redirect303(string actionName, object routeValues)
        {
            return new Redirect303(Url.Action(actionName, routeValues));
        }

        public Redirect303 Redirect303(string actionName, string controllerName)
        {
            return new Redirect303(Url.Action(actionName, controllerName));
        }

        public Redirect303 Redirect303(string actionName, string controllerName, object routeValues)
        {
            return new Redirect303(Url.Action(actionName, controllerName, routeValues));
        }
    }
}
```

و بعد برای استفاده:

```
using System.Web.Mvc;
using TestMvcPRG.Helper;

namespace TestMvcPRG.Controllers
{
    public class HomeController : BaseController
    {
        [HttpGet]
        public ActionResult Index()
        {
            return View();
        }
    }
}
```

```
[HttpPost]
public ActionResult Index(string data)
{
    if (ModelState.IsValid)
    {
        return Redirect303("Index"); // post-redirect-get
    }
    return View();
}
}
```


SimpleIoc به صورت پیش فرض در پروژه های MVVM Light موجود می باشد. قطعه کد پایین به صورت پیش فرض در پروژه های MVVM Light ایجاد می شود.

در کلاس ViewModelLocator ما تمام میانجی (Interface) ها و اشیا (Objects) ی مورد نیازمان را ثبت (register) می کنیم. در ادامه اجزای مختلف آن را شرح می دهیم.

```
class ViewModelLocator
{
    static ViewModelLocator()
    {
        ServiceLocator.SetLocatorProvider(() => SimpleIoc.Default);
        if (ViewModelBase.IsInDesignModeStatic)
        {
            SimpleIoc.Default.Register<IDataService, Design.DesignDataService>();
        }
        else
        {
            SimpleIoc.Default.Register<IDataService, DataService>();
        }
        SimpleIoc.Default.Register<MainViewModel>();
        SimpleIoc.Default.Register<SecondViewModel>();
    }

    public MainViewModel Main
    {
        get
        {
            return ServiceLocator.Current.GetInstance<MainViewModel>();
        }
    }
}
```

1) هر شیء که به صورت پیش فرض ایجاد می شود با الگوی Singleton ایجاد می شود.

```
SimpleIoc.Default.GetInstance<MainViewModel>(Guid.NewGuid().ToString());
```

2) جهت ثبت یک کلاس مرتبط با میانجی آن از روش زیر استفاده می شود.

```
SimpleIoc.Default.Register<IDataService, Design.DesignDataService>();
```

3) جهت ثبت یک شیء مرتبط با میانجی از روش زیر استفاده می شود.

```
SimpleIoc.Default.Register<IDataService>(myObject);
```

4) جهت ثبت یک نوع (Type) به طریق زیر عمل می کنیم.

```
SimpleIoc.Default.Register<MainViewModel>();
```

5) جهت گرفتن وهله (Instance) از یک میانجی خاص، از روش زیر استفاده می کنیم.

```
SimpleIoc.Default.GetInstance<IDataService>();
```

6) جهت گرفتن وهله ای به صورت مستقیم، 'ایجاد و وضوح وابستگی (dependency resolution)' از روش زیر استفاده می کنیم.

```
SimpleIoc.Default.GetInstance();
```

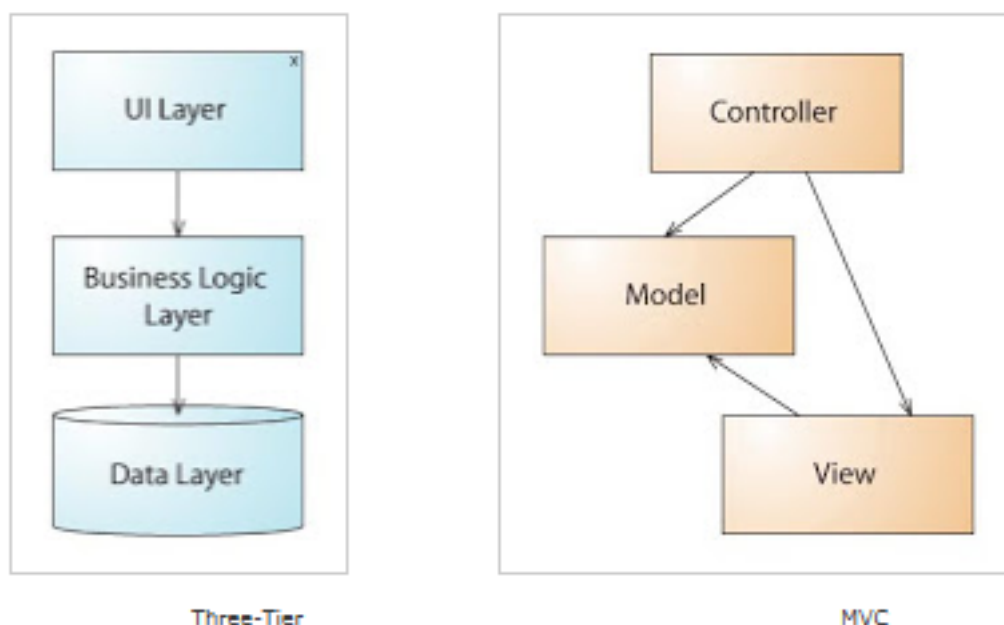
7) برای ایجاد داده‌های زمان طراحی از روش زیر استفاده می‌کنیم.

```
if (ViewModelBase.IsInDesignModeStatic)
{
    SimpleIoc.Default.Register<IDataService, Design.DesignDataService>();
}
else
{
    SimpleIoc.Default.Register<IDataService, DataService>();
}
```

در حالت زمان طراحی، سرویس‌های زمان طراحی به صورت خودکار ثبت می‌شوند. و می‌توان این داده‌ها را در ViewModelها و Viewها حین طراحی مشاهده نمود.

[منبع](#)

من تا به حال برنامه نویسی‌های زیادی را دیده‌ام که می‌پرسند «چه تفاوتی بین الگوهای معماری MVC و Three-Tier وجود دارد؟» قصد من روشن کردن این سردرگمی، بوسیله مقایسه هردو، با کنار هم قرار دادن آنها می‌باشد. حداقل در این بخش، من اعتقاد دارم، منبع بیشتر این سردرگمی‌ها در این است که هر دوی آنها، دارای سه لایه متمایز و گره، در دیاگرام مربوطه‌اشان هستند.

اگر شما به دقت به دیاگرام آنها نگاه کنید، پیوستگی را خواهید دید. بین گره‌ها و راه اندازی آنها، کمی تفاوت است.

معماری سه لایه

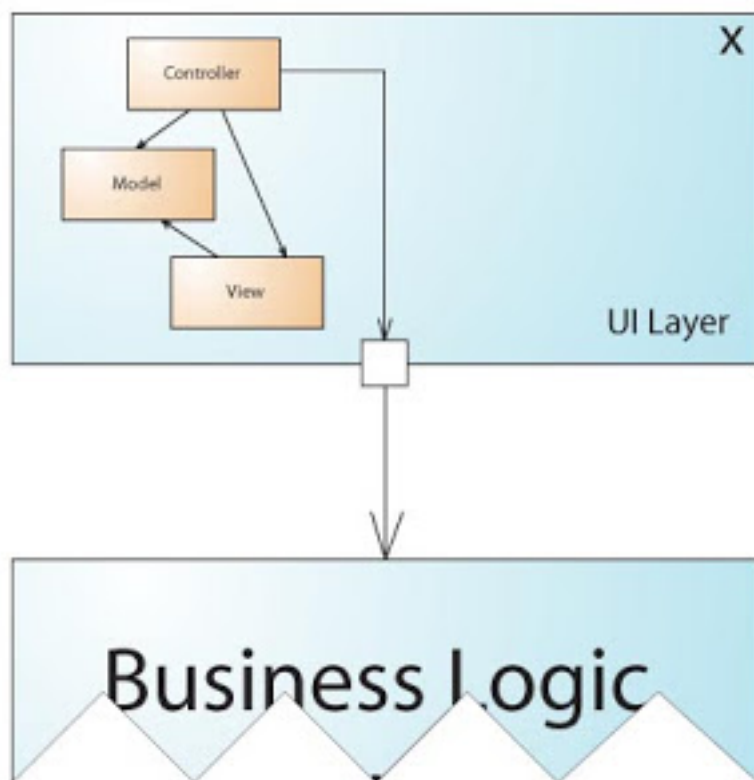
سیستم‌های سه لایه، واقعاً لایه‌ها را می‌سازند: لایه UI به لایه Business logic دسترسی دارد و لایه Business logic به لایه Data دسترسی دارد. اما لایه UI دسترسی مستقیمی به لایه Data ندارد و باید از طریق لایه Business logic و روابط آنها عمل کند. بنابراین می‌توانید فکر کنید که هر لایه، بعنوان یک جزء، آزاد است؛ همراه با قوانین محکم طراحی دسترسی بین لایه‌ها.

MVC

در مقابل، این Pattern، لایه‌های سیستم را نگهداری نمی‌کند. کنترلر به مدل و View (برای انتخاب یا ارسال مقادیر) دسترسی دارد. View نیز دسترسی دارد به مدل. دقیقاً چطور کار می‌کند؟ کنترلر در نهایت نقطه تصمیم‌گیری منطقی است. چه نوع منطقی؟ نوعاً، کنترلر، ساخت و تغییر مدل را در اکشن‌های مربوطه، کنترل خواهد کرد. کنترلر سپس تصمیم‌گیری می‌کند که برای منطق داخلی، کدام View مناسب است. در آن نقطه، کنترلر مدل را به View ارسال می‌کند. من در اینجا چون هدف بحث مورد دیگه‌ای می‌باشد، مختصر توضیح دادم.

چه موقع و چه طراحی را انتخاب کنم؟

اول از همه، هر دو طراحی قطعاً و متقابلاً منحصر بفرد نیستند. در واقع طبق تجربه‌ی من، هر دو آنها کاملاً هماهنگ هستند. اغلب ما از معماری چند لایه استفاده می‌کنیم مانند معماری سه لایه، برای یک ساختار معماری کلی. سپس من در داخل لایه UI، از MVC استفاده می‌کنم، که در زیر دیاگرام آن را آورده‌ام.

نظرات خوانندگان

نویسنده: محسن اسماعیل پور
تاریخ: ۲۲:۳۳ ۱۳۹۲/۰۳/۲۶

3-Layer در واقع Architecture Style هست اما MVC یک Design Pattern هست پس مقایسه مستقیم نمیدونم کاری دست باشد یا نه اما میتونیم به این شکل نتیجه گیری کنیم:
Data Access: شامل کلاسهای ADO.NET یا EF برای کار با دیتابیس.
Business Logic: یا همان Domain logic که میتوان Model رو به عنوان Business entity در این لایه بکار برد.
UI Layer: بکارگیری View و Controller در این لایه

نویسنده: یزدان
تاریخ: ۱:۳۳ ۱۳۹۲/۰۳/۲۷

در برنامه نویسی 3 لایه کار Business Logic به طور واضح و شفاف چی هست و چه کارهایی در این لایه لحاظ میشه ؟

نویسنده: fss
تاریخ: ۸:۴۱ ۱۳۹۲/۰۳/۲۷

منم به مدت دچار این ابهام بودم. ولی الان اینطور نتیجه می گیرم:

mvc کلا در لایه UI قرار داره. یعنی اگر شما لایه BL و DAL رو داشته باشید، حالا میتونید لایه UI رو با یکی از روش ها، مثلا سیلورلایت، asp.net mvc یا asp.net web form پیاده کنید.

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۸:۴۹ ۱۳۹۲/۰۳/۲۷

همون لایه UI هم نیاز به جداسازی کدهای نمایشی از کدهای مدیریت کننده آن [برای بالابردن امکان آزمایش کردن و یا حتی استفاده مجدد قسمت های مختلف اون](#) داره. در این حالت شما راحت نمی تونید MVC و Web forms رو در یک سطح قرار بدی (که اگر اینطور بود اصلا نیازی به MVC نبود؛ نیازی به [MVVM](#) برای سیلورلایت یا WPF نبود و یا نیازی به [MVP](#) برای WinForms یا Web forms نبود).

نویسنده: fss
تاریخ: ۹:۱۳ ۱۳۹۲/۰۳/۲۷

دوست عزیز من متوجه منظور شما نشدم. حرف من اینه که MVC، MVVM، MVP و .. در سطح UI پیاده میشن.

نویسنده: مهرداد اشکانی
تاریخ: ۹:۱۸ ۱۳۹۲/۰۳/۲۷

لایه business Logic در واقع لایه پیاده سازی Business پروژه شما می باشد با یک مثال عرض می کنم فرض کنید در لایه UI شما لازم دارید یک گزارش از لیست مشتریانی که بالاترین خرید را در 6 ماه گذشته داشته اند و لیست تراکنش مالی آنها را بدست آورید. برای این مورد شما توسط کلاسهای و متدهای لازم ، در لایه Business Logic این عملیات را پیاده سازی می کنید.

نویسنده: مهرداد اشکانی
تاریخ: ۹:۳۸ ۱۳۹۲/۰۳/۲۷

این طور نیست دوست عزیز شما می تونید حتی برای Model هم لایه در نظر بگیرید که براحتی توسط لایه Business و کلا لایه های دیگر در دسترس باشد. که این مورد الان در MVC خیلی کاربرد دارد. مواردی که من عرض کردم برای رفع ابهام بین معماری چند لایه و Pattern MVC بود.

نویسنده: داود

تاریخ: ۱۷:۱۴ ۱۳۹۲/۰۳/۲۷

به بنظر بنده هم معماری رو نمی‌شود با الگو مقایسه کرد به هر حال خود الگوی mvc ها یک سری لایه داره و تا اونجایی هم که می‌دونم فرق tier با layer اینه که tier ها رو از لحاظ فیزیکی هم جدا می‌کنند

نویسنده: وحید فرهنگیان

تاریخ: ۱۷:۱۶ ۱۳۹۳/۱۲/۰۴

لایه کسب و کار مغز برنامه شما میباشد. یک زمانی میخواهید معادله ریاضی حل کنید در این لایه و زمانی نیز نیاز است مقداری داده از انباره داده خود بخوانید. لذا UI درخواست محاسبه معادله یا استخراج گزارش را به کسب و کار میدهد، کسب و کار بررسی میکند تا درخواست را پاسخ دهد. اگر برای پاسخ نیاز به انباره داده بود به لایه داده میفرستد تا مطابق با آن درخواست داده‌های مناسب استخراج شده و برگشت داده شوند.

نکته ای که وجود دارد این است که لایه داده حتما نباید با یک پایگاه داده ارتباط برقرار کند، و لایه UI نیز نباید شخصا کار پردازشی یا منطقی انجام دهد و این کارها باید به لایه کسب و کار ارجاع داده شوند.

نویسنده: ریوف مدرسی

تاریخ: ۱۸:۳۲ ۱۳۹۴/۰۴/۰۵

به نظر من این درست نیست که بگیم mvc کلا در لایه UI می‌باشد، ببینید شما وقتی می‌خواهید یک application را توسعه بدید علاوه بر اهداف بیزینسی application که قصد توسعه ان را دارید یکسری اهداف تکنولوژیکی هم مد نظر دارید، حالا بعضی از این اهداف می‌تواند بسیار پایه ای باشد مانند اینکه شما این application را بصورت web app , win app یا mobile app یا ترکیبی پیاده سازی کنید، و بعضی تصمیمات هم بعد از این تصمیم گیری انجام میشوند، برای مثال شما در نظر می‌گیرید که می‌خواهید این application را به صورت یک web app پیاده سازی کنید، حال شما ممکن است به عنوان طراح نرم افزار یا یک معمار یکسری concern ریز و درشت دیگر برایتان ایجاد شود، باز هم برای مثال: این application باید SOC را در تمامی سطوح در نظر بگیرد و decoupling به یک سطح مناسب برساند، ویا اینکه هدف این که لایه business را طوری طراحی کنیم که به یک repository خاص یا یک ui framework وابسته نباشد، اما هدف من از این همه اسمان ریسمان‌ها این بود که بگم که مثلا نمی‌توان گفت که فلان تکنولوژی باید در فلان موقعیت و به فلان روش استفاده شود بلکه این شما هستید که بر حسب concern های خود چگونه تصمیم بگیرید.

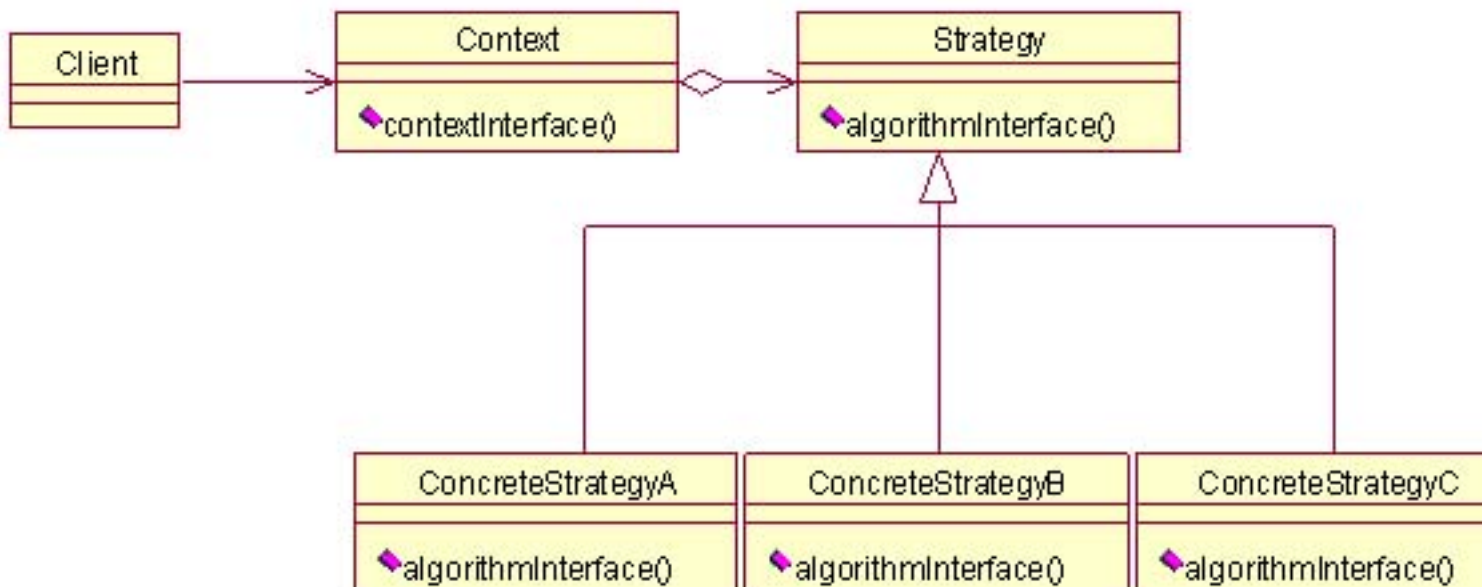
الگوی استراتژی (Strategy) اجازه می‌دهد که یک الگوریتم در یک کلاس بسته بندی شود و در زمان اجرا برای تغییر رفتار یک شیئی تعویض شود.

برای مثال فرض کنید که ما در حال طراحی یک برنامه مسیریابی برای یک شبکه هستیم. همانطوریکه می‌دانیم برای مسیر یابی الگوریتم‌های مختلفی وجود دارد که هر کدام دارای مزایا و معایبی هستند. و با توجه به وضعیت موجود شبکه یا عملی که قرار است انجام پذیرد باید الگوریتمی را که دارای بالاترین کارایی است انتخاب کنیم. همچنین این برنامه باید امکانی را به کاربر بدهد که کارائی الگوریتم‌های مختلف را در یک شبکه فرضی بررسی کنید. حالا طراحی پیشنهادی شما برای این مسئله چیست؟ دوباره فرض کنید که در مثال بالا در بعضی از الگوریتم‌ها نیاز داریم که گره‌های شبکه را بر اساس فاصله‌ی آنها از گره مبدا مرتب کنیم. دوباره برای مرتب سازی الگوریتم‌های مختلف وجود دارد و هر کدام در شرایط خاص، کارائی بهتری نسبت به الگوریتم‌های دیگر دارد. مسئله دقیقاً شبیه مسئله بالا است و این مسئله می‌تواند دارای طراحی شبیه مسئله بالا باشد. پس اگر ما بتوانیم یک طراحی خوب برای این مسئله ارائه دهیم می‌توانیم این طراحی را برای مسائل مشابه به کار ببریم.

هر کدام از ما می‌توانیم نسبت به درک خود از مسئله و سلیقه کاری، طراحی‌های مختلفی برای این مسئله ارائه دهیم. اما یک طراحی که می‌تواند یک جواب خوب و عالی باشد، الگوی استراتژی است که توانسته است بارها و بارها به این مسئله پاسخ بدهد.

الگوی استراتژی گزینه مناسبی برای مسائلی است که می‌توانند از چندین الگوریتم مختلف به مقصود خود برسند.

نمودار UML الگوی استراتژی به صورت زیر است :

اجازه بدهید، شیوه کار این الگو را با مثال مربوط به مرتب سازی بررسی کنیم. فرض کنید که ما تصمیم گرفتیم که از سه الگوریتم زیر برای مرتب سازی استفاده کنیم.

1 - الگوریتم مرتب سازی Shell Sort - الگوریتم مرتب سازی Quick Sort

3 - الگوریتم مرتب سازی Merge Sort

ما برای مرتب سازی در این برنامه دارای سه استراتژی هستیم. که هر کدام را به عنوان یک کلاس جداگانه در نظر می گیریم (همان کلاس های ConcreteStrategy). برای اینکه کلاس Client بتواند به سادگی یک از استراتژی ها را انتخاب کنید بهتر است که تمام کلاس های استراتژی دارای اینترفیس مشترک باشند. برای این کار می توانیم یک کلاس abstract تعریف کنیم و ویژگی های مشترک کلاس های استراتژی را در آن قرار دهیم و کلاس های استراتژی آنها را به ارث ببرند (همان کلاس Strategy) و پیاده سازی کنند.

در زیر کلاس Abstract که کل کلاس های استراتژی از آن ارث می برند را مشاهده می کنید :

```
abstract class SortStrategy
{
    public abstract void Sort(ArrayList list);
}
```

کلاس مربوط به QuickSort

```
class QuickSort : SortStrategy
{
    public override void Sort(ArrayList list)
    {
        // الگوریتم مربوطه
    }
}
```

کلاس مربوط به ShellSort

```
class ShellSort : SortStrategy
{
    public override void Sort(ArrayList list)
    {
        // الگوریتم مربوطه
    }
}
```

کلاس مربوط به MergeSort

```
class MergeSort : SortStrategy
{
    public override void Sort(ArrayList list)
    {
        // الگوریتم مربوطه
    }
}
```

و در آخر کلاس Context که یکی از استراتژی ها را برای مرتب کردن به کار می برد :

```
class SortedList
{
    private ArrayList list = new ArrayList();
    private SortStrategy sortstrategy;

    public void SetSortStrategy(SortStrategy sortstrategy)
    {
        this.sortstrategy = sortstrategy;
    }
    public void Add(string name)
```



```
{
    list.Add(name);
}
public void Sort()
{
    sortstrategy.Sort(list);
}
}
```

نظرات خوانندگان

نویسنده: علی

تاریخ: ۱۳۹۲/۰۶/۲۰ ۱۲:۴۶

با سلام؛ لطفا کلاس آخری را بیشتر توضیح دهید.

نویسنده: محسن خان

تاریخ: ۱۳۹۲/۰۶/۲۰ ۱۲:۵۵

کلاس آخری با یک پیاده سازی عمومی کار می‌کنه. دیگه نمی‌دونه نحوه مرتب سازی چطور پیاده سازی شده. فقط می‌دونه یک متد Sort هست که دراختیارش قرار داده شده. حالا شما راحت می‌تونن الگوریتم مورد استفاده رو عوض کنی، بدون اینکه نیاز داشته باشی کلاس آخری رو تغییر بدی. باز هست برای توسعه. بسته است برای تغییر. به این نوع طراحی رعایت open closed principle هم می‌گن.

نویسنده: SB

تاریخ: ۱۳۹۲/۰۶/۲۰ ۱۴:۲۳

بنظر شما متد Sort کلاس اولیه، نباید از نوع Virtual باشد؟

نویسنده: محسن خان

تاریخ: ۱۳۹۲/۰۶/۲۰ ۱۴:۴۸

نوع کلاسش abstract هست.

نویسنده: مجتبی شاطری

تاریخ: ۱۳۹۲/۰۶/۲۰ ۱۶:۴۷

در صورتی از virtual استفاده می‌کنیم که یک پیاده سازی از متد Sort در SortStrategy داشته باشیم، اما در اینجا طبق فرموده دوستمون کلاس ما فقط انتزاعی (Abstract) هست.

نویسنده: سید ایوب کوکبی

تاریخ: ۱۳۹۲/۰۶/۳۱ ۱۱:۲۲

چرا استراتژی توسط Abstract پیاده سازی شده و از اینترفیس استفاده نشده؟

نویسنده: وحید نصیری

تاریخ: ۱۳۹۲/۰۶/۳۱ ۱۲:۵۱

تفاوت مهمی **نداره**؛ فقط اینترفیس ورژن پذیر نیست. یعنی اگر در این بین متدی رو به تعاریف اینترفیس خودتون اضافه کردید، تمام استفاده کننده‌ها مجبور هستند اون رو پیاده سازی کنند. اما کلاس Abstract می‌تونه شامل یک پیاده سازی پیش فرض متد خاصی هم باشه و به همین جهت ورژن پذیری بهتری داره. بنابراین کلاس Abstract یک اینترفیس است که می‌تواند پیاده سازی هم داشته باشه. همین مساله خاص نگارش پذیری، در طراحی ASP.NET MVC به کار گرفته شده: ([^](#)) برای من نوعی شاید این مساله اهمیتی نداشته باشه. اگر من قرارداد اینترفیس کتابخانه خودم را تغییر دادم، بالاخره شما با یک حداقل نق زدن مجبور به روز رسانی کار خودتان خواهید شد. اما اگر مایکروسافت چنین کاری را انجام دهد، هزاران نفر شروع خواهند کرد به بد گفتن از نحوه مدیریت پروژه تیم‌های مایکروسافت و اینکه چرا پروژه جدید آن‌ها با یک نگارش جدید MVC کامپایل نمی‌شود. بنابراین انتخاب بین این دو بستگی دارد به تعداد کاربر پروژه شما و استراتژی ورژن پذیری قرار دادهای کتابخانه‌ای که ارائه می‌دهید.

نویسنده: سید ایوب کوکبی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۶/۳۱ ۱۳:۲۷

اطلاعات خوبی بود، ممنون، ولی با توجه به تجربه تون، در پروژه‌های متن باز فعلی تحت بستر دات نت بیشتر از کدام مورد استفاده میشه؟ اینترفیس روحیه نظامی خاصی به کلاس‌های مصرف کننده اش میده، یه همین دلیل من زیاد رقبت به استفاده از اون ندارم، آیا مواردی هست که چاره ای نباشه حتما از یکی از این دو نوع استفاده بشه؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۶/۳۱ ۱۳:۴۹

- اگر پروژه خودتون هست، از اینترفیس استفاده کنید. تغییرات آن و نگارش‌های بعدی آن تحت کنترل خودتان است و build دیگران را تحت تاثیر قرار نمی‌دهد.
- در پروژه‌های سورس باز دات نت، عموماً از ترکیب این دو استفاده می‌شود. مواردی که قرار است در اختیار عموم باشند حتی دو لایه هم می‌شوند. مثلاً در MVC یک اینترفیس IController هست و بعد یک کلاس Abstract به نام Controller، که این اینترفیس را پیاده سازی کرده برای ورژن پذیری بعدی و کنترلرهای پروژه‌های عمومی MVC از این کلاس Abstract مشتق می‌شوند یا در پروژه RavenDB از کلاس‌های Abstract زیاد استفاده شده، مانند AbstractIndexCreationTask و AbstractMultiMapIndexCreationTask و غیره.

نویسنده: جمشیدی فر
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۷/۰۱ ۱۶:۱۱

توابع abstract بطور ضمنی virtual هستند.

نویسنده: جمشیدی فر
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۷/۰۱ ۱۸:۳۸

در کلاس abstract نیز می‌توان از پیاده سازی پیشفرض استفاده کرد. یکی از تفاوت‌های کلاس abstract با Interface همین ویژگی است که سبب ورژن پذیری آن شده است.

نویسنده: جمشیدی فر
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۲۱ ۹:۱۵

بهتر نیست در کلاس SortedList برای مشخص کردن استراتژی مرتب سازی، از روش تزریق وابستگی - Dependency Injection - استفاده بشه؟

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۲۱ ۹:۲۵

خوب، الان هم وابستگی کلاس یاد شده از طریق سازنده آن در اختیار آن قرار گرفته و داخل خود کلاس وهله سازی نشده. (در این مطلب طراحی بیشتر مدنظر هست تا اینکه حالا این وابستگی به چه صورتی و کجا قرار هست وهله سازی بشه و در اختیار کلاس قرار بگیره؛ این مساله ثانویه است)

نویسنده: جمشیدی فر
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۲۱ ۱۱:۴۳

از طریق سازنده کلاس SortedList؟ بنظر نمیداد از طریق سازنده انجام شده باشه. ولی ظاهراً این امکان هست که کلاس بالادستی که می‌خواهد از SortedList استفاده کند، بتواند از طریق تابع SetSortStrategy کلاس مورد نظر رادر اختیار SortedList قرار دهد. به نظر شبیه Setter Injection می‌شود.

الگوی طراحی Factory Method به همراه مثال

عناوین : تعریف Factory Method

• دیاگرام UML

• شرکت کنندگان در UML

• مثالی از Factory Pattern در C#

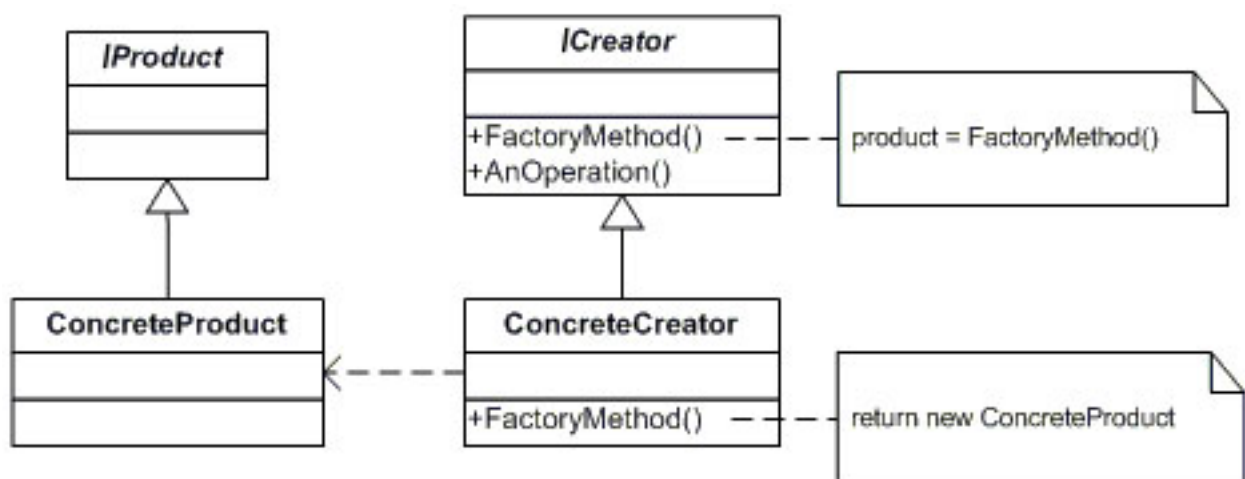
تعریف الگوی Factory Method :

این الگو پیچیدگی ایجاد اشیاء برای استفاده کننده را پنهان می‌کند. ما با این الگو می‌توانیم بدون اینکه کلاس دقیق یک شیء را مشخص کنیم آن را ایجاد و از آن استفاده کنیم. کلاینت (استفاده کننده) معمولاً شیء واقعی را ایجاد نمی‌کند بلکه با یک واسطه و یا کلاس انتزاعی (Abstract) در ارتباط است و کل مسئولیت ایجاد کلاس واقعی را به Factory Method می‌سپارد. کلاس Factory Method می‌تواند استاتیک باشد. کلاینت معمولاً اطلاعاتی را به متدی استاتیک از این کلاس می‌فرستد و این متد بر اساس آن اطلاعات تصمیم می‌گیرد که کدام یک از پیاده سازی‌ها را برای کلاینت برگرداند.

از مزایای این الگو این است که اگر در نحوه ایجاد اشیاء تغییری رخ دهد هیچ نیازی به تغییر در کد کلاینت‌ها نخواهد بود. در این الگو اصل DIP از اصول پنجگانه SOLID به خوبی رعایت می‌شود چون که مسئولیت ایجاد زیرکلاس‌ها از دوش کلاینت برداشته می‌شود.

دیاگرام UML :

در شکل زیر دیاگرام UML الگوی Factory Method را مشاهده می‌کنید.

شرکت کنندگان در این الگو به شرح زیر هستند :

- Iproduct یک واسطه است که هر کلاینت از آن استفاده می‌کند. در اینجا کلاینت استفاده کننده نهایی است مثلاً می‌تواند متد

main یا هر متدی در کلاسی خارج از این الگو باشد. ما می‌توانیم پیاده‌سازی‌های مختلفی بر حسب نیاز از واسط Iproduct ایجاد کنیم.

- ConcreteProduct یک پیاده‌سازی از واسط Iproduct است، برای این کار بایستی کلاس پیاده‌سازی (ConcreteProduct) از این واسط (IProduct) مشتق شود.

- Icreator واسطیست که Factory Method را تعریف می‌کند. پیاده‌ساز این واسط بر اساس اطلاعاتی دریافتی کلاس صحیح را ایجاد می‌کند. این اطلاعات از طریق پارامتر برایش ارسال می‌شوند. همانطور که گفتیم این عملیات بر عهده پیاده‌ساز این واسط است و ما در این نمودار این وظیفه را فقط بر عهده ConcreteCreator گذاشته ایم که از واسط Icreator مشتق شده است.

پیاده‌سازی UML به صورت زیر است:

در ابتدا کلاس واسط IProduct تعریف شده است.

```
interface IProduct
{
    // در اینجا بر حسب نیاز فیلدها و یا امضای متدها قرار می‌گیرند
}
```

در این مرحله ما پند پیاده‌سازی از IProduct انجام می‌دهیم.

```
class ConcreteProductA : IProduct
{
    // پیاده‌سازی A
}

class ConcreteProductB : IProduct
{
    // پیاده‌سازی B
}
```

در این مرحله کلاس انتزاعی Creator تعریف می‌شود.

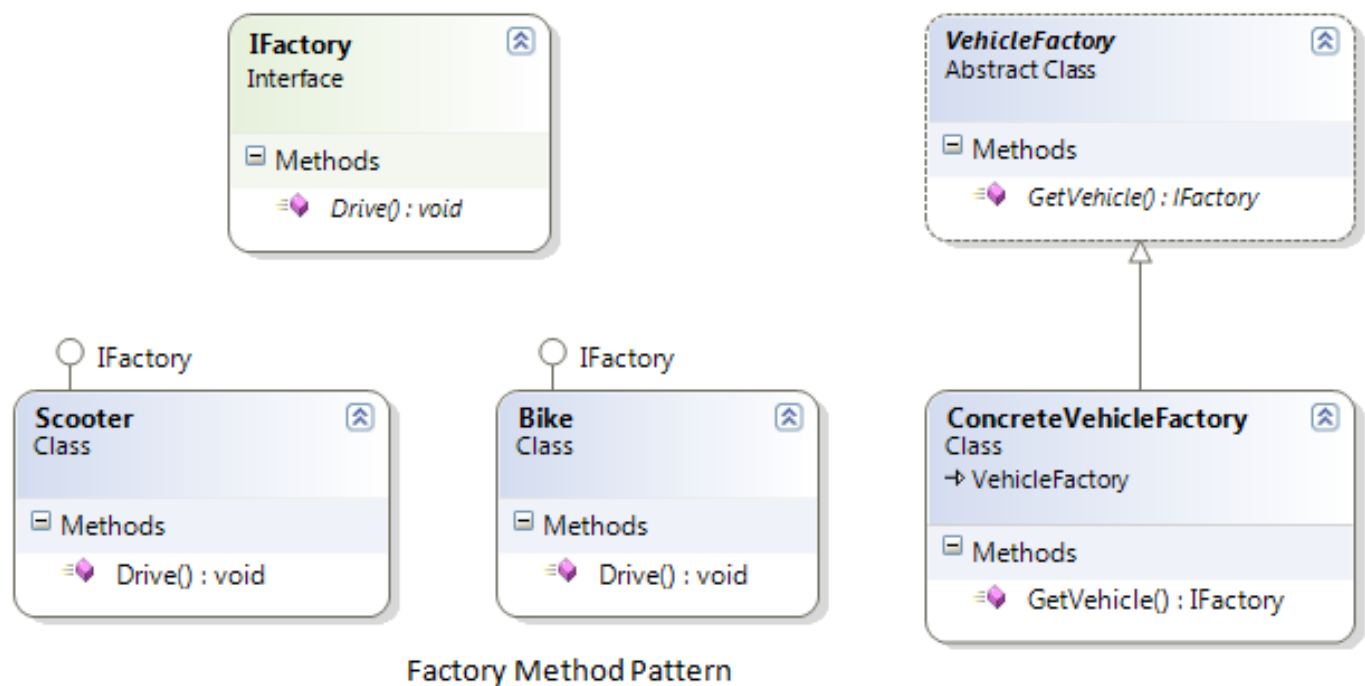
```
abstract class Creator
{
    // این متد بر اساس نوع ورودی انتخاب مناسب را انجام و باز می‌گرداند
    public abstract IProduct FactoryMethod(string type);
}
```

در این مرحله ما با ارث‌بری از Creator متد Abstract آن را به شیوه خودمان پیاده‌سازی می‌کنیم.

```
class ConcreteCreator : Creator
{
    public override IProduct FactoryMethod(string type)
    {
        switch (type)
        {
            case "A": return new ConcreteProductA();
            case "B": return new ConcreteProductB();
            default: throw new ArgumentException("Invalid type", "type");
        }
    }
}
```

مثالی از Factory Pattern در C# :

برای روشن‌تر شدن موضوع، یک مثال کامل‌تر ارائه داده می‌شود. در شکل زیر طراحی این برنامه نشان داده شده است.

کد برنامه به شرح زیر است :

```

using System;

namespace FactoryMethodPatternRealWordConsoleApp
{
    internal class Program
    {
        private static void Main(string[] args)
        {
            VehicleFactory factory = new ConcreteVehicleFactory();

            IFactory scooter = factory.GetVehicle("Scooter");
            scooter.Drive(10);

            IFactory bike = factory.GetVehicle("Bike");
            bike.Drive(20);

            Console.ReadKey();
        }
    }

    public interface IFactory
    {
        void Drive(int miles);
    }

    public class Scooter : IFactory
    {
        public void Drive(int miles)
        {
            Console.WriteLine("Drive the Scooter : " + miles.ToString() + "km");
        }
    }

    public class Bike : IFactory
    {
        public void Drive(int miles)
        {

```

```
        Console.WriteLine("Drive the Bike : " + miles.ToString() + "km");
    }
}

public abstract class VehicleFactory
{
    public abstract IFactory GetVehicle(string Vehicle);
}

public class ConcreteVehicleFactory : VehicleFactory
{
    public override IFactory GetVehicle(string Vehicle)
    {
        switch (Vehicle)
        {
            case "Scooter":
                return new Scooter();
            case "Bike":
                return new Bike();
            default:
                throw new ApplicationException(string.Format("Vehicle '{0}' cannot be created",
Vehicle));
        }
    }
}
}
```

خروجی اجرای برنامه فوق به شکل زیر است :


```
Drive the Scooter : 10km
Drive the Bike : 20km
```

فایل این برنامه ضمیمه شده است، از لینک مقابل دانلود کنید [FactoryMethodPatternRealWordConsolApp.zip](#)

در مقالات بعدی مثال‌های کاربردی‌تر و جامع‌تری از این الگو و الگوهای مرتبط ارائه خواهم کرد...

نظرات خوانندگان

نویسنده:

سید ایوب کوبی

تاریخ:

۱۹:۲۲ ۱۳۹۲/۰۷/۰۲

ممنونم بابت توضیحی که در مورد این الگو ارائه دادید و همچنین مثال خوبی که ارائه کردید، ولی چند تا سوال:

1- چرا کلاس VehicleFactory هم از نوع اینترفیس انتخاب نشده است؟ (آیا این موضوع سلیقه ای است؟)

2- استفاده از کلمه کلید string به جای نام کلاس String آیا تفاوتی در سرعت اجرا ایجاد میکند؟

3- چرا در دیاگرام uml رابطه بین ConcreteCreator و ConcreteProduct از نوع dependency است و از نوع Association نیست؟

یعنی در مثال رابطه بین ConcreteVehicleFactory و یکی از کلاس‌های Bike و Scooter

4- چرا در ویژوال استودیو تولید خودکار uml از کد موجود متفاوت با دیاگرام فعلی است، مثلاً نوع روابط درست نمایش داده

همیشه و همچنین رابطه ای که در مورد 3 اشاره شد در اینجا وجود ندارد؟ آیا علتش نقص در این ابزار است؟ اگر بله، آیا ابزاری وجود دارد که دیاگرام رو دقیقتر جنریت کند؟

و یک نکته:

در کلاس‌های Scooter و Bike نیازی به استفاده از متد ToString برای تبدیل مقدار عددی miles نیست چون با یک عبارت رشته ای دیگه جمع شده به صورت درونی این متد توسط CLR فراخوانی میشه. البته این مورد رو Resharper دوست داشتنی تذکر داد.

بهتره قبل از ارائه سورس پیشنهادات Resharpe هم روی کد اعمال بشه تا کد در بهترین وضعیت ارائه بشه.

ممنونم/.

نویسنده:

مجتبی شاطری

تاریخ:

۰۰:۳ ۱۳۹۲/۰۷/۰۳

جواب سوال اول :

بله کلاس VehicleFactory میتونه اینترفیس باشه. در اینجا سلیقه ای انجام شده. اما ممکنه در جایی نیاز باشه که ما بخواهیم

ورژن پذیری را تو پروژمون لحاظ کنیم که از کلاس abstract استفاده می‌کنیم. ورژن پذیر بودن یعنی اینکه اگر شما متدی به

اینترفیس اضافه کنید ، بایستی در تمام کلاس‌هایی که از آن اینترفیس ارث بری کردند پیاده سازی اون متد را انجام دهید. در کلاس

abstract شما به راحتی متدی تعریف می‌کنید که نیاز نیست برای همه استفاده کننده‌ها اون متد را override کنید. این یعنی ورژن پذیری بهتر.

جواب سوال دوم :

string در واقع یک نام مستعار برای کلاس System.String هست. مثل int برای کلاس System.Int32. پس تفاوتی در سرعت

ندارند و همیشه از کلاس String هم در اینجا استفاده کرد. چند نمونه برای مثال براتون میزارم :

```
string myagebyStringClass = String.Format("My age is {0}", 27);
```

معادل با :

```
string myagebystringType = string.Format("My age is {0}", 27);
```

و اینم چند نمونه دیگه :

```
object: System.Object
string: System.String
bool: System.Boolean
byte: System.Byte
sbyte: System.SByte
short: System.Int16
ushort: System.UInt16
int: System.Int32
uint: System.UInt32
```



```
long:    System.Int64
ulong:   System.UInt64
float:   System.Single
double:  System.Double
decimal: System.Decimal
char:    System.Char
```

جواب سوال سوم :

همونطور که میدونید رابطه Association (انجمنی) مربوط به ارتباطی یک به یک هستش. البته دو نوع هم داره که یکیش Aggregation (تجمع) و دیگری Composition (ترکیب) است. از اونجایی که نباید ConcreteProduct به ConcreteCreator وابسته باشه پس ما از رابطه Association در این مدل استفاده نمی‌کنیم. در مثال‌ها هم مشخص هست.

جواب سوال چهارم من نمی‌دونم.

درباره اون نکته Reshaper هم حرف شما صحیح هست . البته این یک مثال کلی هست. ممنون که این نکته رو یاد آوری کردید.

در بعضی از مواقع ممکن است که در هنگام استفاده از اصل تزریق وابستگی‌ها، با یک مشکل روبرو شویم و آن این است که اگر از کلاسی استفاده می‌کنیم که به سورس آن دسترسی نداریم، نمی‌توانیم برای آن یک Interface تهیه کنیم و اصل (Depend on abstractions, not on concretions) از بین می‌رود، حال چه باید کرد. برای اینکه موضوع تزریق وابستگی‌ها (DI) به صورت کامل [در قسمتهای دیگر سایت](#) توضیح داده شده است، دوباره آن را برای شما بازگو نمی‌کنیم. لطفاً به کدهای ذیل توجه کنید:

کد بدون تزریق وابستگی‌ها

به سازنده کلاس ProductService و تهیه یک نمونه جدید از وابستگی مورد نیاز آن دقت نمائید:

```
using System;
using System.Collections.Generic;
using System.Linq;
using System.Text;
using System.Web;

namespace ASPPatterns.Chap2.Service
{
    public class Product
    {
    }

    public class ProductRepository
    {
        public IList<Product> GetAllProductsIn(int categoryId)
        {
            IList<Product> products = new List<Product>();
            // Database operation to populate products ...
            return products;
        }
    }

    public class ProductService
    {
        private ProductRepository _productRepository;
        public ProductService()
        {
            _productRepository = new ProductRepository();
        }

        public IList<Product> GetAllProductsIn(int categoryId)
        {
            IList<Product> products;
            string storageKey = string.Format("products_in_category_id_{0}", categoryId);
            products = (List<Product>)HttpContext.Current.Cache.Get(storageKey);
            if (products == null)
            {
                products = _productRepository.GetAllProductsIn(categoryId);
                HttpContext.Current.Cache.Insert(storageKey, products);
            }
            return products;
        }
    }
}
```

همان کد با تزریق وابستگی

```
using System;
using System.Collections.Generic;
```

```
namespace ASPPatterns.Chap2.Service
{
    public interface IProductRepository
    {
        IList<Product> GetAllProductsIn(int categoryId);
    }

    public class ProductRepository : IProductRepository
    {
        public IList<Product> GetAllProductsIn(int categoryId)
        {
            IList<Product> products = new List<Product>();
            // Database operation to populate products ...
            return products;
        }
    }

    public class ProductService
    {
        private IProductRepository _productRepository;
        public ProductService(IProductRepository productRepository)
        {
            _productRepository = productRepository;
        }

        public IList<Product> GetAllProductsIn(int categoryId)
        {
            //...
        }
    }
}
```

همانطور که ملاحظه می‌کنید به علت دسترسی به سورس، به راحتی برای استفاده از کلاس ProductRepository در کلاس ProductService، از تزریق وابستگی‌ها استفاده کرده‌ایم.

اما از این جهت که شما دسترسی به سورس Http context class را ندارید، نمی‌توانید به سادگی یک Interface را برای آن ایجاد کنید و سپس یک تزریق وابستگی را مانند کلاس ProductRepository برای آن تهیه نمایید. خوشبختانه این مشکل قبلاً حل شده است و الگویی که به ما جهت پیاده سازی آن کمک کند، وجود دارد و آن الگوی آداپتر (Adapter Pattern) می‌باشد.

این الگو عمدتاً برای ایجاد یک Interface از یک کلاس به صورت یک Interface سازگار و قابل استفاده می‌باشد. بنابراین می‌توانیم این الگو را برای تبدیل HTTP Context caching API به یک API سازگار و قابل استفاده به کار ببریم. در ادامه می‌توان Interface سازگار جدید را در داخل productservice که از اصل تزریق وابستگی‌ها (DI) استفاده می‌کند تزریق کنیم.

یک اینترفیس جدید را با نام ICacheStorage به صورت ذیل ایجاد می‌کنیم:

```
public interface ICacheStorage
{
    void Remove(string key);
    void Store(string key, object data);
    T Retrieve<T>(string key);
}
```

حالا که شما یک اینترفیس جدید دارید، می‌توانید کلاس produceservic را به شکل ذیل به روز رسانی کنید تا از این اینترفیس، به جای HTTP Context استفاده کند.

```
public class ProductService
{
    private IProductRepository _productRepository;
    private ICacheStorage _cacheStorage;
    public ProductService(IProductRepository productRepository,
        ICacheStorage cacheStorage)
    {
        _productRepository = productRepository;
        _cacheStorage = cacheStorage;
    }
}
```

```

}

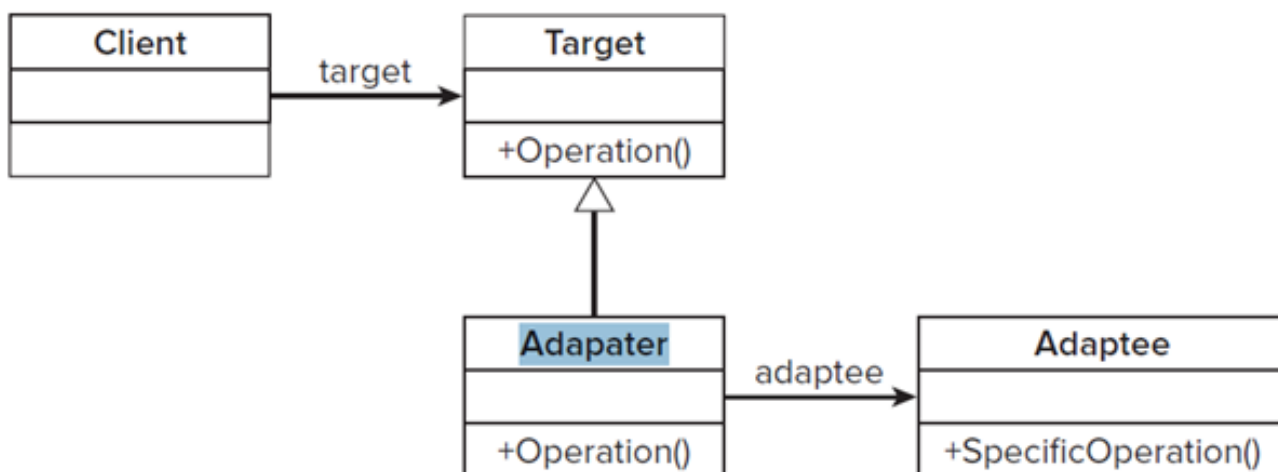
public IList<Product> GetAllProductsIn(int categoryId)
{
    IList<Product> products;
    string storageKey = string.Format("products_in_category_id_{0}", categoryId);
    products = _cacheStorage.Retrieve<List<Product>>(storageKey);
    if (products == null)
    {
        products = _productRepository.GetAllProductsIn(categoryId);
        _cacheStorage.Store(storageKey, products);
    }
    return products;
}
}

```

مسئله ای که در اینجا وجود دارد این است که HTTP Context Cache API صریحاً نمی‌تواند Interface ایی که ما ایجاد کرده‌ایم را اجرا کند.

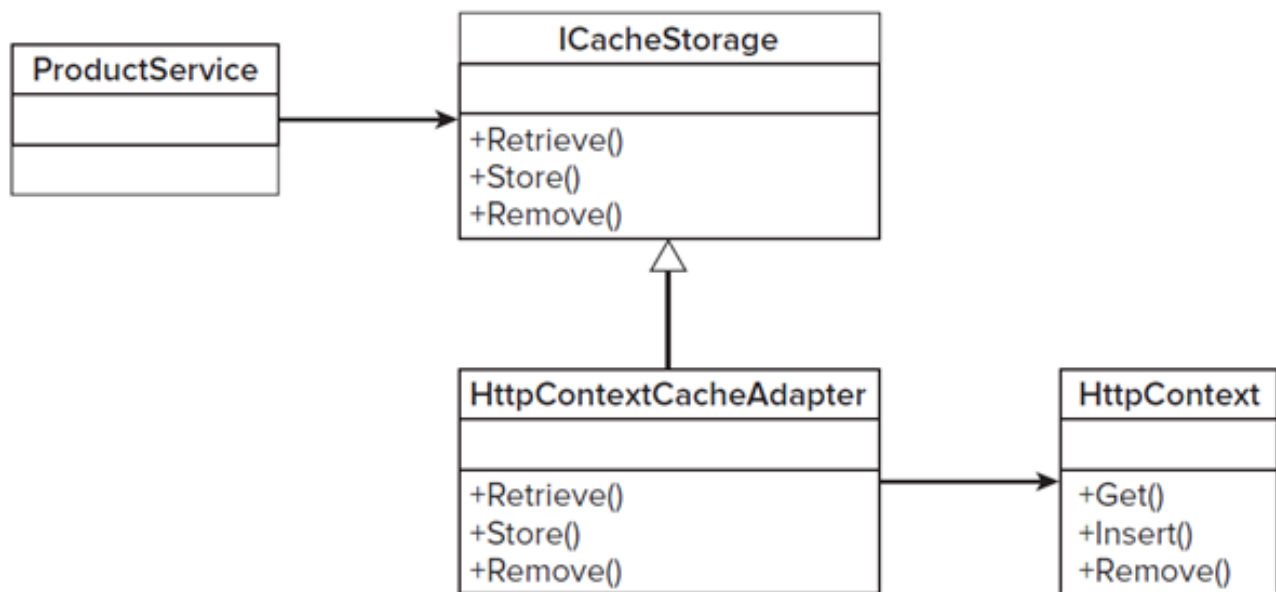
پس چگونه الگوی Adapter می‌تواند به ما کمک کند تا از این مشکل خارج شویم؟ هدف این الگو به صورت ذیل در GOF مشخص شده است. «تبدیل Interface از یک کلاس به یک Interface مورد انتظار «Client

تصویر ذیل، مدل این الگو را به کمک UML نشان می‌دهد:

همانطور که در این تصویر ملاحظه می‌کنید، یک Client ارجاعی به یک Abstraction در تصویر (Target) دارد (ICacheStorage) در کد نوشته شده). کلاس Adapter اجرای Target را بر عهده دارد و به سادگی متدهای Interface را نمایندگی می‌کند. در اینجا کلاس Adapter، یک نمونه از کلاس Adaptee را استفاده می‌کند و در هنگام اجرای قراردادهای Target، از این نمونه استفاده خواهد کرد.

اکنون کلاس‌های خود را در نمودار UML قرار می‌دهیم که به شکل ذیل آنها را ملاحظه می‌کنید.

در شکل ملاحظه می‌نمایید که یک کلاس جدید با نام IHttpContextCacheAdapter مورد نیاز است. این کلاس یک کلاس روکش (محصور کننده یا Wrapper) برای متدهای HTTP Context cache است. برای اجرای الگوی Adapter کلاس IHttpContextCacheAdapter را به شکل ذیل ایجاد می‌کنیم:

```

using System;
using System.Collections.Generic;
using System.Linq;
using System.Text;
using System.Web;
namespace ASPPatterns.Chap2.Service
{
    public class IHttpContextCacheAdapter : ICacheStorage
    {
        public void Remove(string key)
        {
            HttpContext.Current.Cache.Remove(key);
        }

        public void Store(string key, object data)
        {
            HttpContext.Current.Cache.Insert(key, data);
        }

        public T Retrieve<T>(string key)
        {
            T itemStored = (T)HttpContext.Current.Cache.Get(key);
            if (itemStored == null)
                itemStored = default(T);
            return itemStored;
        }
    }
}

```

حال به سادگی می‌توان یک caching solution دیگر را پیاده سازی کرد بدون اینکه در کلاس ProductService اثر یا تغییری ایجاد کند.

عنوان:	آشنایی با الگوی Adapter
نویسنده:	فرهاد فرهمندخواه
تاریخ:	۲۱:۲۰ ۱۳۹۲/۰۹/۰۴
آدرس:	www.dotnettips.info
گروه‌ها:	Design patterns

قبل از آشنایی با الگوی Adapter، ابتدا با تعریف الگوهای ساختاری آشنا می‌شویم که به شرح ذیل می‌باشد:

الگوهای ساختاری (Structural Patterns):

از الگوهای ساختاری برای ترکیب کلاسها و اشیاء (Objects)، در جهت ایجاد ساختارهای بزرگتر استفاده می‌شود. به بیان ساده‌تر الگوهای ساختاری با ترکیب کلاسها و آبجکتها، قابلیت‌های کلاسهای غیر مرتبط را در قالب یک Interface (منظور ظاهر) در اختیار Client (منظور کلاس یا متد استفاده کننده می‌باشد) قرار می‌دهند. الگوهای ساختاری با استفاده از ارث بری به ترکیب Interfaceها پرداخته و آنها را پیاده سازی می‌نمایند. استفاده از الگوهای ساختاری برای توسعه کتابخانه‌هایی (Library) که مستقل از یکدیگر می‌باشند، اما در کنار هم مورد استفاده قرار می‌گیرند، بسیار مفید است.

در ادامه به الگوی Adapter که یکی از الگوهای ساختاری است، می‌پردازیم. الگوی Adapter انواع مختلفی دارد که فهرست آنها به شرح ذیل می‌باشد:

1- Class Adapter - 2 Object Adapter - 3 Two way Adapter - 4 Pluggable Adapter

در این مقاله Class Adapter و Object Adapter را مورد بررسی قرار می‌دهیم و اگر عمری باقی باشد در مقاله بعدی Two-way Adapter و Pluggable Adapter را بررسی می‌کنیم. قبل از پرداختن به هر یک از Adapterها با یکسری واژه آشنا می‌شویم، که در سرتاسر مقاله ممکن است از آنها استفاده شود. Interface: منظور از Interface در اینجا، ظاهر یا امکاناتی است که یک کلاس می‌تواند ارائه دهد. Client: منظور متد یا کلاسی است که از Interface مورد انتظار، استفاده می‌نماید.

Intent (هدف)

هدف از ارائه الگوی Adapter، تبدیل Interface یک Class به Interface ی که مورد انتظار Client است، می‌باشد. در واقع الگوی Adapter روشی است که بوسیله آن می‌توان کلاسهای با Interface متفاوت را در یک سیستم کنار یکدیگر مورد استفاده قرار داد. به بیان ساده‌تر هرگاه بخواهیم از کلاسهای ناهمگون یا نامنطبق (کلاسهای غیر مرتبط) در یک سیستم استفاده کنیم، راه حل مناسب استفاده از الگوی Adapter می‌باشد.

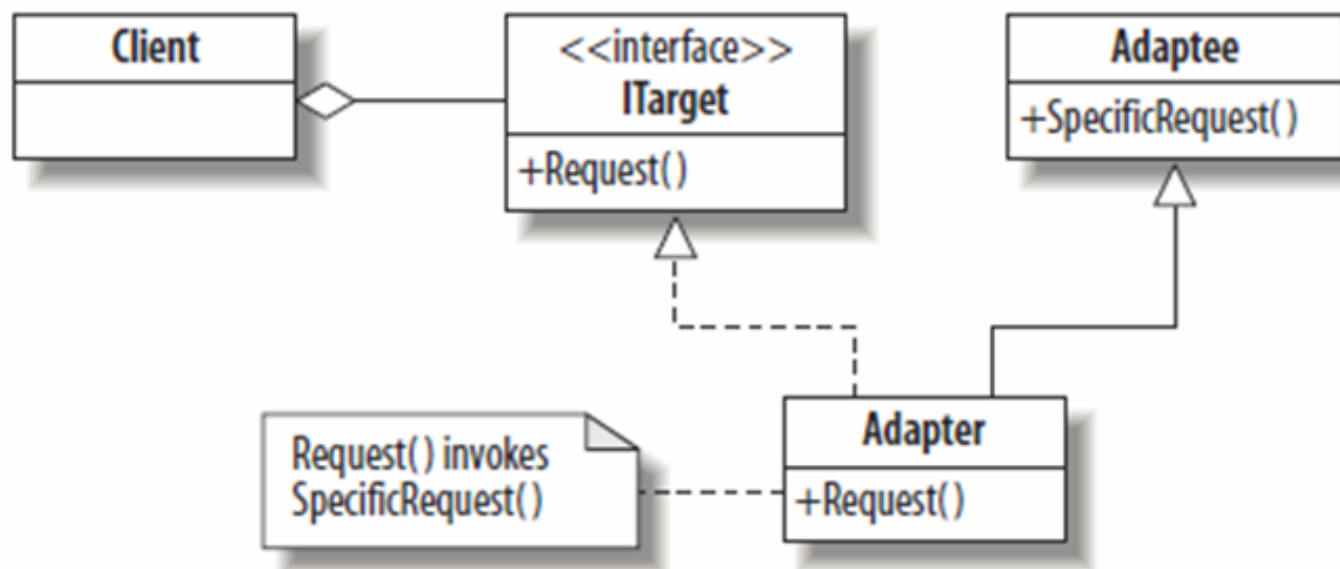
Adapter را به عنوان Wrapper می‌شناسند. الگوی Adapter از سه Component مهم تشکیل شده است، که عبارتند از: Adapter، Target و Adaptee.

Target: کلاس یا Interface ی است که توسط Client مورد استفاده قرار می‌گیرد، و Client از طریق آن درخواستهای خود را بیان می‌کند. در واقع Functionality موجود در کلاس Target به جهت پاسخگویی به درخواستهای Client فراهم گردیده است. Adaptee: کلاسی است، دارای قابلیت‌های مورد نیاز Client بطوریکه Interface اش با Interface مورد انتظار Client (یعنی Target) سازگار نیست. و Client برای استفاده از امکانات کلاس Adaptee و سازگاری با Interface مورد انتظارش نیاز به یک Wrapper همانند کلاس Adapter دارد.

Adapter: کلاسی است که قابلیت‌ها و امکانات کلاس Adaptee را با Interface مورد انتظار Client یعنی Target سازگار می‌کند، تا Client بتواند از امکانات کلاس Adaptee جهت رفع نیازهای خود استفاده نماید. به بیان ساده‌تر Adapter کلاسی هست که برای اتصال دو کلاس نامتجانس (منظور دو کلاسی که هم جنس نمی‌باشند یا از نظر Interface بطور کامل با یکدیگر غیر مرتبط هستند) مورد استفاده قرار می‌گیرد.

در ادامه به بررسی اولین الگوی Adapter یعنی Class Adapter می‌پردازیم:
Class Adapter

در این روش کلاس Adapter از ارث بری چند گانه استفاده می‌کند و Interface مرتبط به Adaptee را به Interface مرتبط به Target سازگار می‌نماید. برای درک تعریف بالا مثالی را بررسی می‌کنیم، در ابتدا شکل زیر را مشاهده نمایید:

در شکل ملاحظه می‌کنید، متد SpecificationRequest واقع در Adaptee می‌تواند نیاز Client را برطرف نماید، اما Client چیزی را که مشاهده می‌کند اینترفیس ITarget می‌باشد، به عبارتی Client بطور مستقیم نمی‌تواند با Adaptee ارتباط برقرار کند، بنابراین اگر بخواهیم از طریق ITarget نیاز Client را برطرف نماییم، لازم است کلاسی بین ITarget و Adaptee به جهت تبادل اطلاعات ایجاد کنیم، که Adapter نامیده می‌شود. حال در روش Class Adapter، کلاس Adapter جهت تبادل اطلاعات بین ITarget و Adaptee هر دو را در خود Implement می‌نماید، به عبارتی از هر دو مشتق (Inherit) می‌شود. در ادامه شکل بالا را بصورت کد پیاده سازی می‌نماییم.

```

class Adaptee
{
    public void SpecificationRequest()
    {
        Console.WriteLine("SpecificationRequest() is called");
    }
}
    
```

```

interface ITarget
{
    void Request();
}
    
```

```

class Adapter:Adaptee, ITarget
{
    public void Request()
    {
        SpecificationRequest();
    }
}
    
```

```

class MainApp
{
    static void Main()
    {
        ITarget target = new Adapter();
        target.Request();
    }
}
    
```


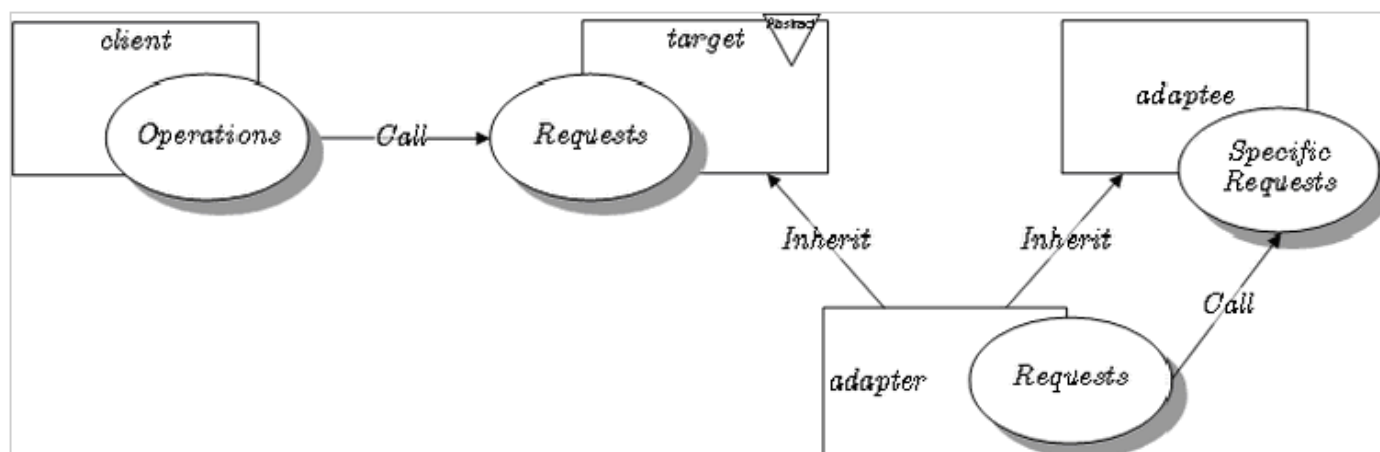
```

    Console.ReadKey();
}
}

```

سادگی کد، روش Class Adapter را قابل درک می‌نماید، نکته مهم در کد بالا، متد Request در کلاس Adapter و نحوه فراخوانی متد SpecificationRequest در آن می‌باشد.

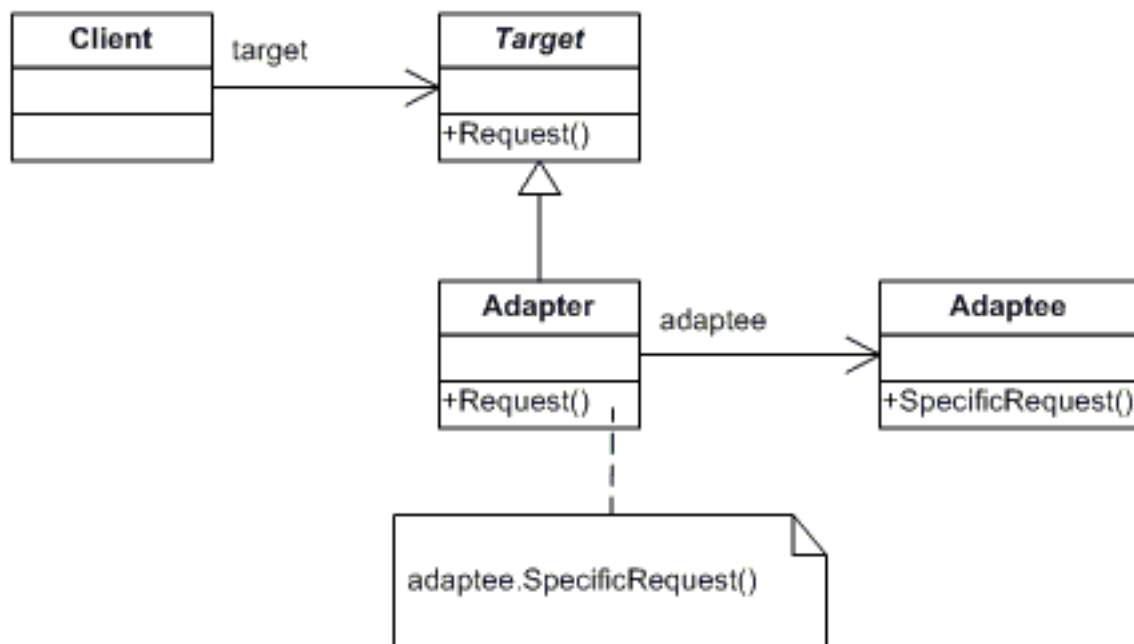
شکل زیر که از سایت Wikipedia گرفته شده است، به خوبی نحوه فراخوانی را مشخص می‌نماید:

روش Object Adapter:

می‌دانیم در زبان برنامه نویسی C# هر کلاس فقط می‌تواند از یک کلاس دیگر Inherit شود، به طوری که هر کلاس نمی‌تواند بیش از یک کلاس Parent داشته باشد، بنابراین اگر Client شما بخواهد از امکانات و قابلیت‌های چندین کلاس Adaptee استفاده نماید، روش Class Adapter نمی‌تواند پاسخگوی نیازتان باشد، بلکه می‌بایست از روش Object Adapter استفاده نمایید.

شکل زیر بیانگر روش Object Adapter می‌باشد:

همانطور که در شکل ملاحظه می‌کنید، در این روش کلاس Adapter به جای Inherit نمودن از کلاس Adaptee، آبجکتی از کلاس Adaptee را در خود ایجاد می‌نماید، بنابراین با این روش شما می‌توانید به چندین Adaptee از طریق کلاس Adapter دسترسی داشته باشید. پیاده سازی کدی شکل بالا به شرح ذیل می‌باشد:

```

class Adaptee
{
    public void SpecificRequest()
    {
        MessageBox.Show("Called SpecificRequest()");
    }
}
    
```

```

interface ITarget
{
    void Request();
}
    
```

```

class Adapter: ITarget
{
    private Adaptee _adptee = new Adaptee();
    public void Request()
    {
        _adptee.SpecificationRequest();
    }
}
    
```

```

class MainApp
{
    static void Main()
    {
        ITarget target = new Adapter();
        target.Request();

        Console.ReadKey();
    }
}
    
```

```
}  
}
```

برای درک تفاوت Class Adapter و Object Adapter ، پیاده سازی کلاس Adapter را مشاهده نمایید، که در کد بالا به جای Inherit نمودن از کلاس Adaptee ، آبجکت آن را ایجاد نمودیم. واضح است که Object Adapter انعطاف پذیرتر نسبت به Class Adapter می باشد. امیدوارم مطلب فوق مفید واقع شود

نظرات خوانندگان

نویسنده: حسین کهزادی
تاریخ: ۱۵:۸ ۱۳۹۲/۱۱/۱۴

باتشکر از مطلب بسیار خوبتون
اگر مطلب رو مانند الگوی composite با یک مثال ساده و کوچک توضیح میدادید بسیار قابل فهم‌تر میشد

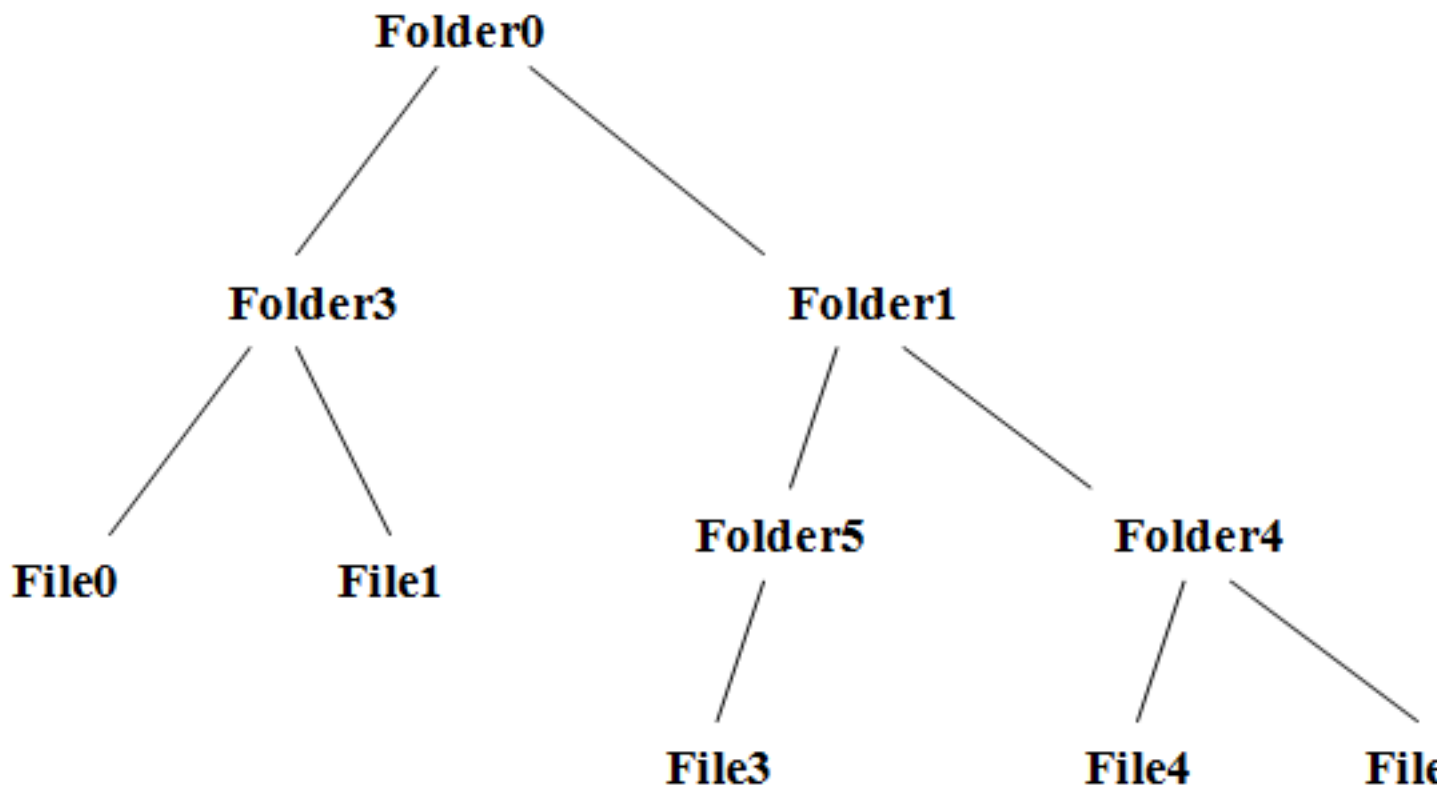
الگوی Composite یکی دیگر از الگوهای ساختاری می‌باشد که قصد داریم در این مقاله آن را بررسی نماییم. الگوی Composite در عمل یک Collection Pattern (الگوی مجموعه ای) است. که می‌توان در درون آن ترکیبی از زیر مجموعه‌های مختلف را قرار داد و سپس هر زیر مجموعه را به نوبه خود فراخوانی نمود. به بیان دیگر الگوی Composite به ما کمک می‌کند که در یک ساختار درختی بتوانیم مجموعه ای (Collection ی)، از بخشی از آبجکتهای سلسله مراتبی را نمایش دهیم. این الگو به Client اجازه می‌دهد، که رفتار یکسانی نسبت به یک Collection ی از آبجکتهای یا یک آبجکت تنها داشته باشد.

مثالهای متعددی می‌توان از الگوی Composite زد، که در ذیل به چند نمونه از آنها می‌پردازیم:

نمونه اول: همانطور که می‌دانیم یک سازمان از بخشهای مختلفی تشکیل شده است، که بصورت سلسله مراتبی با یکدیگر در ارتباط می‌باشند، چنانچه بخواهیم بخشها و زیر مجموعه‌های تابعه آنها را بصورت آبجکت نگهداری نماییم، یکی از بهترین الگوهای پیشنهاد شده الگوی Composite می‌باشد.

نمونه دوم: در بحث حسابداری، یک حساب کل از چندین حساب معین تشکیل شده است و هر حساب معین نیز از چندین سرفصل حسابداری تشکیل می‌شود. بنابراین برای نگهداری آبجکتهای معین مرتبط به حساب کل، می‌توان آنها را در یک Collection قرار داد. و هر حساب معین را می‌توان، در صورت داشتن چندین سرفصل در مجموعه خود به عنوان یک Collection در نظر گرفت. برای دسترسی به هر حساب معین و سرفصل‌های زیر مجموعه آن نیز می‌توان از الگوی Composite استفاده نمود.

نمونه سوم: یک File System را در نظر بگیرید، که ساختارش از File و Folder تشکیل شده است. و می‌تواند یک ساختار سلسله مراتبی داشته باشد. بطوریکه درون هر Folder می‌تواند یک یا چند File یا Folder قرار گیرد. و در درون Folderهای زیر مجموعه می‌توان چندین File یا Folder دیگر قرار داد. اگر بخواهیم به عنوان نمونه شکل ساختار درختی File و فولدر را نمایش دهیم بصورت زیر خواهد بود:

در ساختار درختی به Folder شاخه یا Branch گویند، چون می‌تواند زیر شاخه‌های دیگری نیز در خود داشته باشد. و به File برگ یا Leaf گویند. برگ نمی‌تواند زیر مجموعه‌ای داشته باشد. در واقع برگ (Leaf) بیانگر انتهای یک شاخه می‌باشد.

نمونه آخر: می‌توان به ساختار منوها در برنامه‌ها اشاره نمود. هر منو می‌تواند شامل چندین زیر منو باشد. و همان زیر منوها می‌توانند از چندین زیر منوی دیگر تشکیل شوند. این ساختار نیز یک ساختار سلسله‌مراتبی می‌باشد، و برای نگهداری آبجکتهای یک مجموعه می‌توان از الگوی Composite استفاده نمود.

الگوی Composite از سه Component اصلی تشکیل شده است، که یکایک آنها را بررسی می‌کنیم:

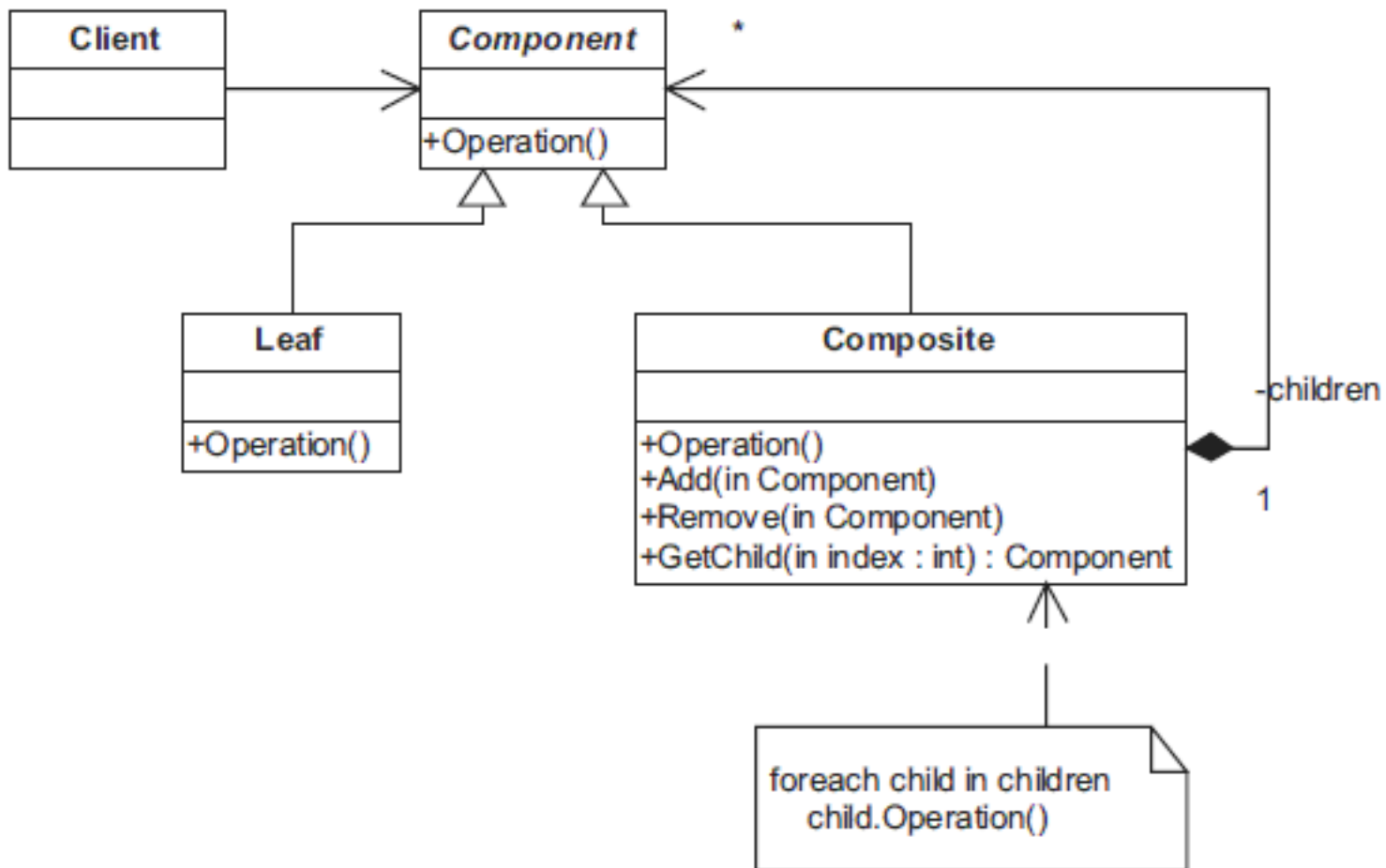
Component: کلاس پایه‌ای است که در آن متدها یا Functionality‌های مشترک تعریف می‌گردد. Component می‌تواند یک Abstract Class یا Interface باشد.

Leaf: به آبجکتهای گفته می‌شود که هیچ Childی ندارند. و فقط یک آبجکت مستقل تنها می‌باشد. کلاس Leaf متدهای مشترک تعریف شده در Component را پیاده‌سازی می‌کند. اگر مثال File و Folder را بخاطر آورید، یک آبجکت از نوع Leaf است چون نمی‌تواند هیچ فرزندی داشته باشد و یک آبجکت تنها می‌باشد.

Composite: کلاس فوق Collectionی از آبجکتهای را در خود نگهداری می‌کند، به عبارتی در Composite می‌توان بخشی از ساختار درختی را قرار داد، که این ساختار می‌تواند ترکیبی از آبجکتهای Leaf و Composite باشد. در مثال File و Folder، یک Folder را می‌توان به عنوان Composite در نظر گرفت، زیرا که یک Folder می‌تواند چندین File یا Folder را در خود جای دهد. در کلاس Composite معمولاً متدهایی همچون Add (افزودن Child)، Remove (حذف یک Child) و غیره... وجود دارد.

کلاس Leaf و کلاس Composite از کلاس Component ارث بری (Inherit) می‌شوند.

شکل زیر بیانگر الگوی Composite می‌باشد:

توصیف شکل: طبق تعاریف گفته شده، دو کلاس **Leaf** و **Composite** از **Component** Inherit شده اند. و **Client** نیز فقط متدهای مشترک تعریف شده در **Component** را مشاهده می‌کند، به عبارتی رفتار یکسانی نسبت به **Composite** و **Leaf** خواهد داشت.

برای درک بیشتر الگوی **Composite** مثالی را بررسی می‌کنیم، فرض کنید در کلاس **Component** متدی به نام **Display** را تعریف می‌کنیم، بطوریکه نام آبجکت را نمایش دهد. بنابراین خواهیم داشت: اینترفیسی را برای **Component** در نظر می‌گیریم، و متد **Display** را در آن تعریف می‌کنیم:

```
public interface Icomponent
{
    void Display(int depth);
}
```

در کلاس **Leaf**، اینترفیس **IComponent** را پیاده سازی می‌نماییم:

```
public class Leaf:Icomponent
{
    private String name = string.Empty;
    public Leaf(string name)
    {
        this.name = name;
    }

    public void Display(int depth)
    {
        Console.WriteLine(new String('-', depth) + ' ' + name);
    }
}
```

```
}  
}
```

در کلاس Composite نیز اینترفیس IComponent را پیاده سازی می‌نماییم، با این تفاوت که متدهای Add و Remove را نیز در کلاس Composite اضافه می‌کنیم، چون قبلاً هم گفته بودیم، Composite در حکم یک Collection می‌باشد، بنابراین می‌بایست قابلیت حذف و اضافه نمود آبجکت در خود را داشته باشد. پیاده سازی متد Display در آن بصورت Recursive (بازگشتی) می‌باشد. و علتش این است که بتوانیم ساختار سلسله مراتبی را بازیابی نماییم.

```
public class Composite:IComponent  
{  
    private List<IComponent> _children = new List<IComponent>();  
    private String name = String.Empty;  
  
    public Composite(String sname)  
    {  
        this.name = sname;  
    }  
  
    public void Add(IComponent component)  
    {  
        _children.Add(component);  
    }  
  
    public void Remove(IComponent component)  
    {  
        _children.Remove(component);  
    }  
  
    public void Display(int depth)  
    {  
        Console.WriteLine(new String('-', depth) + ' ' + name);  
  
        // Recursively display child nodes  
        foreach (IComponent component in _children)  
        {  
            component.Display(depth + 2);  
        }  
    }  
}
```

در ادامه بوسیله چندین آبجکت Leaf و Composite یک ساختار درختی را ایجاد می‌کنیم.

```
class Program  
{  
    static void Main(string[] args)  
    {  
        // Create a tree structure  
  
        Composite root = new Composite("root");  
        root.Add(new Leaf("Leaf A"));  
        root.Add(new Leaf("Leaf B"));  
  
        Composite comp = new Composite("Composite X");  
        comp.Add(new Leaf("Leaf XA"));  
    }  
}
```



```

        comp.Add(new Leaf("Leaf XB"));

        root.Add(comp);
        root.Add(new Leaf("Leaf C"));

        // Add and remove a leaf
        Leaf leaf = new Leaf("Leaf D");
        root.Add(leaf);
        root.Remove(leaf);

        // Recursively display tree
        root.Display(1);
        Console.ReadKey();
    }
}

```

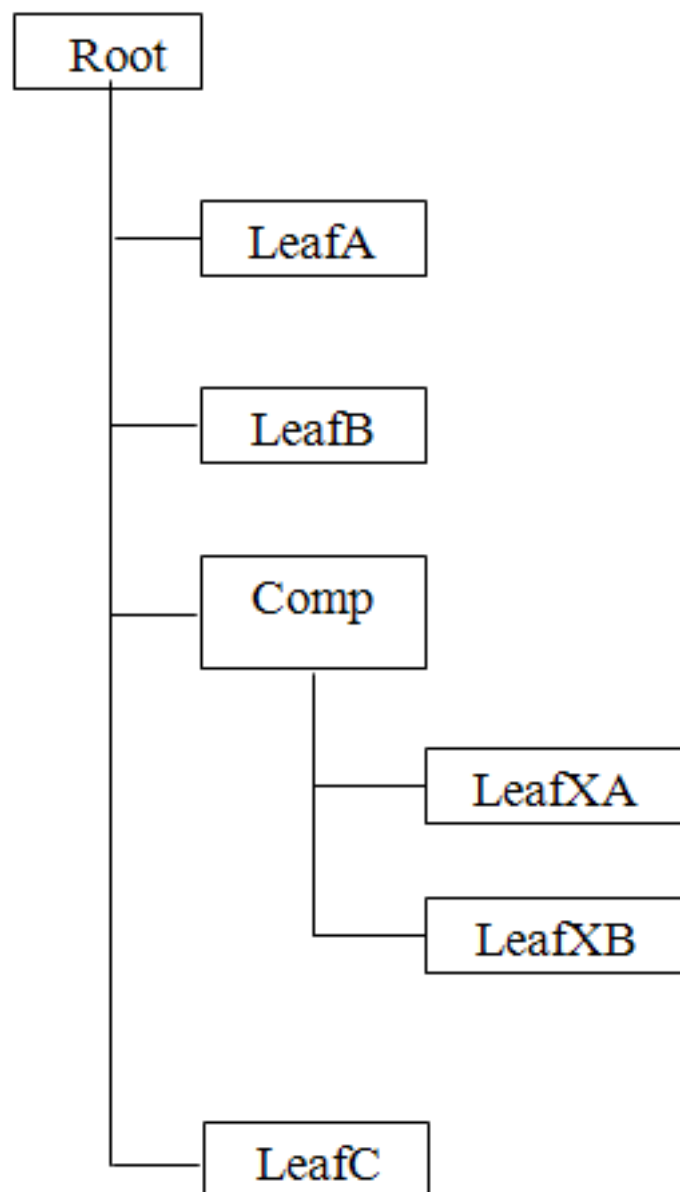
در ابتدا یک آبجکت Composite ایجاد می‌کنیم و آن را به عنوان ریشه در نظر گرفته و نام آن را Root قرار می‌دهیم. سپس دو آبجکت LeafA و LeafB را به آن می‌افزاییم، در ادامه آبجکت Composite دیگری به نام Comp ایجاد می‌کنیم، که خود دارای دو فرزند به نامهای LeafXA و LeafXB می‌باشد. و سر آخر هم یک آبجکت LeafC ایجاد می‌کنیم. آبجکت LeafD صرفاً جهت نمایش افزودن و حذف کردن آن در یک آبجکت Composite نوشته شده است. برای این که بتوانیم ساختار سلسله مراتبی کد بالا را مشاهده نماییم، متد Root.Display آن را اجرا می‌کنیم و خروجی آن بصورت زیر خواهد بود:

```

- root
--- Leaf A
--- Leaf B
--- Composite X
----- Leaf XA
----- Leaf XB
--- Leaf C

```

اگر بخواهیم، شکل درختی آن را تصور کنیم بصورت زیر خواهد بود:

در پایان باید بگوییم، که نمونه کد بالا را می‌توان به ساختار File و Folder نیز تعمیم داد، بطوریکه متدهای مشترک بین File و Folder را در اینترفیس IComponent تعریف می‌کنیم و بطور جداگانه در کلاسهای Composite و Leaf پیاده‌سازی می‌کنیم. امیدوارم توضیحات داده شده در مورد الگوی Composite مفید واقع شود.

الگوهای طراحی، سندها و راه‌حلهای از پیش تعریف شده و تست شده‌ای برای مسائل و مشکلات روزمره‌ی برنامه‌نویسی می‌باشند که هر روزه ما را درگیر خودشان می‌کنند. هر چقدر مقیاس پروژه وسیع‌تر و تعداد کلاسها و اشیاء بزرگتر باشند، درگیری برنامه‌نویس و چالش برای مرتب‌سازی و خوانایی برنامه و همچنین بالا بردن کارایی و امنیت افزون‌تر می‌شود. از همین رو استفاده از ساختارهایی تست شده برای سناریوهای یکسان، امری واجب تلقی می‌شود.

الگوهای طراحی از لحاظ سناریو، به سه گروه عمده تقسیم می‌شوند:

1- تکوینی: هر چقدر تعداد کلاسها در یک پروژه زیاد شود، به مراتب تعداد اشیاء ساخته شده از آن نیز افزوده شده و پیچیدگی و درگیری نیز افزایش می‌یابد. راه‌حلهایی از این دست، تمرکز بر روی مرکزیت دادن به کلاسها با استفاده از رابطها و کپسوله نمودن (پنهان‌سازی) اشیاء دارد.

2- ساختاری: گاهی در پروژه‌ها پیش می‌آید که می‌خواهیم ارتباط بین دو کلاس را تغییر دهیم. از این رو امکان از هم‌پاشی اجزای دیگر پروژه پیش می‌آید. راه‌حلهای ساختاری، سعی در حفظ انسجام پروژه در برابر این دست از تغییرات را دارند.

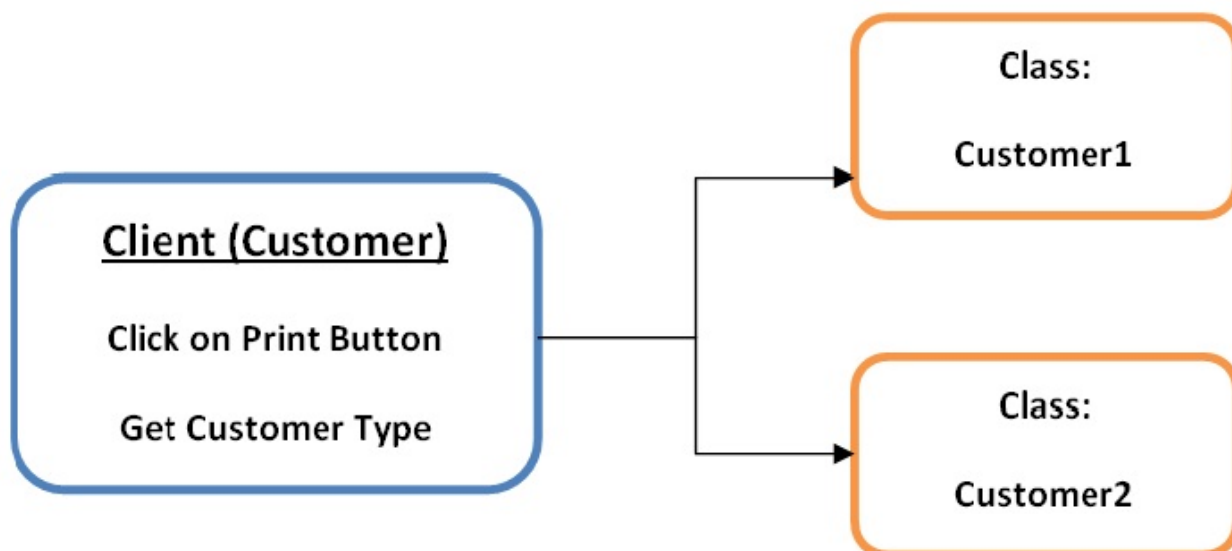
3- رفتاری: گاهی بنا به مصلحت و نیاز مشتری، رفتار یک کلاس می‌بایستی تغییر نماید. مثلاً چنانچه کلاسی برای ارائه صورتحساب داریم و در آن میزان مالیات 30% لحاظ شده است، حال این درصد باید به عددی دیگر تغییر کند و یا پایگاه داده به جای مشاهده‌ی تعداد معدودی گره از درخت، حال می‌بایست تمام گره‌ها را ارائه نماید.

الگوی فکتوری:

الگوی فکتوری در دسته اول قرار می‌گیرد. من در اینجا به نمونه‌ای از مشکلاتی که این الگو حل می‌نماید، اشاره می‌کنم:

فرض کنید یک شرکت بزرگ قصد دارد تا جزییات کامل خرید هر مشتری را با زدن دکمه چاپ ارسال نماید. چنین شرکت بزرگی بر اساس سیاستهای داخلی، بر حسب میزان خرید، مشتریان را به چند گروه مشتری معمولی و مشتری ممتاز تقسیم می‌نماید. در نتیجه نمایش جزییات برای آنها با احتساب میزان تخفیف و به عنوان مثال تعداد فیلدهایی که برای آنها در نظر گرفته شده است، تفاوت دارد. بنابراین برای هر نوع مشتری یک کلاس وجود دارد.

یک راه این است که با کلیک روی دکمه‌ی چاپ، نوع مشتری تشخیص داده شود و به ازای نوع مشتری، یک شیء از کلاس مشخص شده برای همان نوع ساخته شود.


```

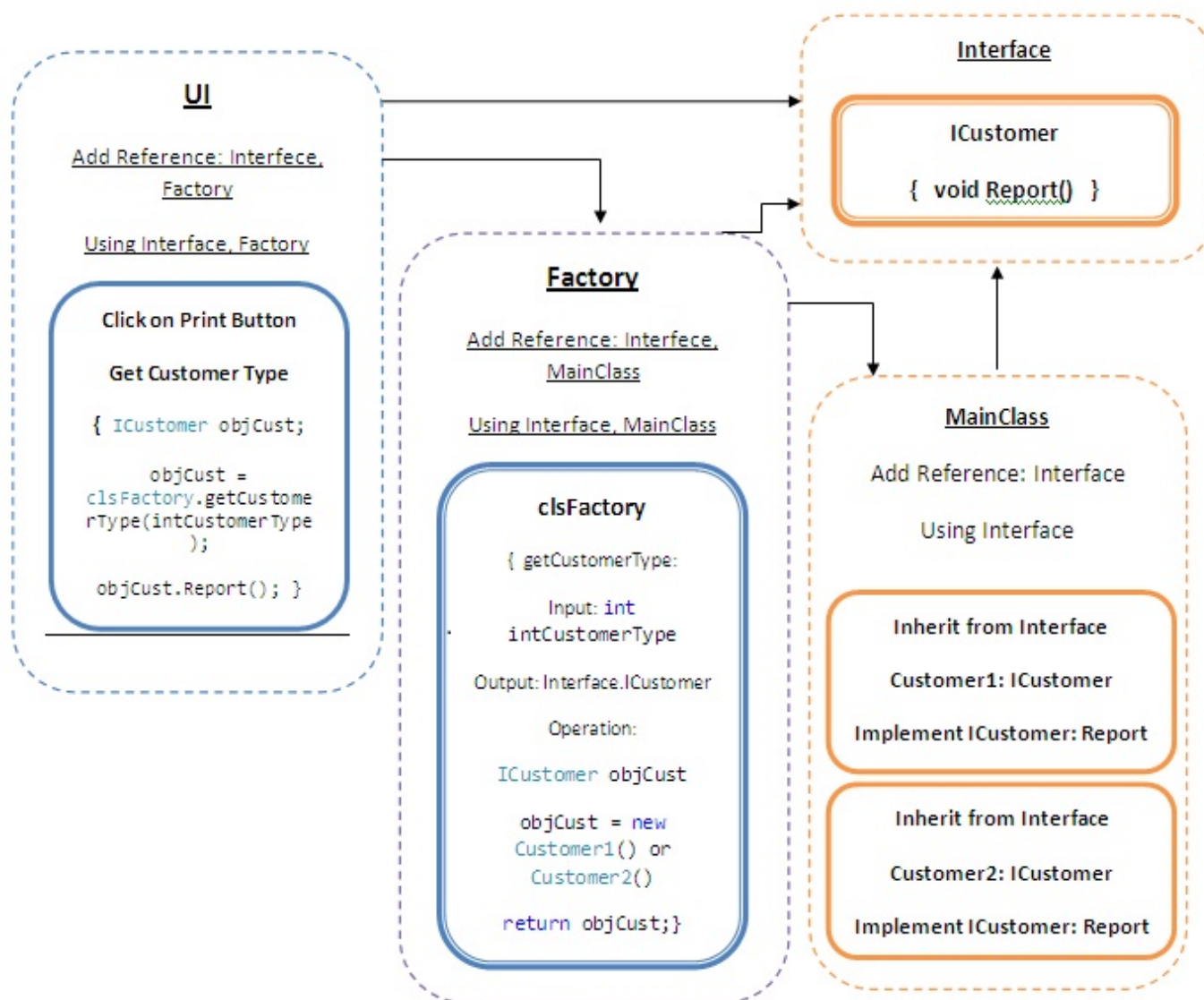
// Get Customer Type from Customer click on Print Button
int customerType = 0;

// Create Object without instantiation
object obj;

//Instantiate obj according to customer Type
if (customerType == 1)
{
    obj = new Customer1();
}
else if (customerType == 2)
{
    obj = new Customer2();
}
// Problem:
//      1: Scattered New Keywords
//      2: Client side is aware of Customer Type
  
```

همانگونه که مشاهده می‌نمایید در این سبک کدنویسی غیرحرفه‌ای، مشکلاتی مشهود است که قابل اغماض نیستند. در ابتدا سمت کلاینت دسترسی مستقیم به کلاسها دارد و همانگونه که در شکل بالا قابل مشاهده است کلاینت مستقیماً به کلاس وصل است. مشکل دوم عدم پنهان سازی کلاس از دید مشتری است.

راه حل: این مشکل با استفاده از الگوی فکتوری قابل حل است. با استناد به الگوی فکتوری، کلاینت تنها به کلاس فکتوری و یک اینترفیس دسترسی دارد و کلاسهای فکتوری و اینترفیس، حق دسترسی به کلاسهای اصلی برنامه را دارند.

گام نخست: در ابتدا یک class library به نام Interface ساخته و در آن یک کلاس با نام ICustomer می‌سازیم که متد Report () را معرفی می‌نماید.

Interface//

```

namespace Interface
{
    public interface ICustomer
    {
        void Report();
    }
}
  
```

گام دوم: یک class library به نام MainClass ساخته و با Add Reference کلاس Interface را اضافه نموده، در آن دو کلاس با نام Customer1, Customer2 می‌سازیم و using Interface را Import می‌نماییم. هر دو کلاس از ICustomer ارث می‌برند و سپس متد Report () را در هر دو کلاس Implement می‌نماییم.

```

// Customer1
using System;
  
```

```
using Interface;
namespace MainClass
{
    public class Customer1 : ICustomer
    {
        public void Report()
        {
            Console.WriteLine("این گزارش مخصوص مشتری نوع اول است");
        }
    }
}

//Customer2
using System;
using Interface;
namespace MainClass
{
    public class Customer2 : ICustomer
    {
        public void Report()
        {
            Console.WriteLine("این گزارش مخصوص مشتری نوع دوم است");
        }
    }
}
```

گام سوم: یک class library به نام FactoryClass ساخته و با Add Reference کلاس MainClass، Interface را اضافه نموده، در آن یک کلاس با نام clsFactory می‌سازیم و using Interface، using MainClass را Import می‌نماییم. پس از آن یک متد با نام getCustomerType ساخته که ورودی آن نوع مشتری از نوع int است و خروجی آن از نوع Interface-ICustomer و بر اساس کد نوع مشتری object را از کلاس Customer1 و یا Customer2 می‌سازیم و آن را return می‌نماییم.

```
//Factory
using System;
using Interface;
using MainClass;
namespace FactoryClass
{
    public class clsFactory
    {
        static public ICustomer getCustomerType(int intCustomerType)
        {
            ICustomer objCust;
            if (intCustomerType == 1)
            {
                objCust = new Customer1();
            }
            else if (intCustomerType == 2)
            {
                objCust = new Customer2();
            }
            else
            {
                return null;
            }
            return objCust;
        }
    }
}
```

گام چهارم (آخر): در قسمت UI Client، کد نوع مشتری را از کاربر دریافت کرده و با Add Reference کلاس Interface، FactoryClass را اضافه نموده (دقت نمایید هیچ دسترسی به کلاس‌های اصلی وجود ندارد)، و using Interface، using FactoryClass را Import می‌نماییم. از clsFactory تابع getCustomerType را فراخوانی نموده (به آن کد نوع مشتری را پاس می‌دهیم) و خروجی آن را که از نوع اینترفیس است به یک object از نوع ICustomer نسبت می‌دهیم. سپس از این object متد Report را فراخوانی می‌نماییم. همانطور که از شکل و کدها مشخص است، هیچ رابطه‌ای بین UI(Client و کلاسهای اصلی برقرار نیست.

```
//UI (Client)
using System;
using FactoryClass;
using Interface;

namespace DesignPattern
{
    class Program
    {
        static void Main(string[] args)
        {
            int intCustomerType = 0;
            ICustomer objCust;
            Console.WriteLine("نوع مشتری را وارد نمایید");
            intCustomerType = Convert.ToInt16(Console.ReadLine());
            objCust = clsFactory.getCustomerType(intCustomerType);
            objCust.Report();
            Console.ReadLine();
        }
    }
}
```

[LightInject](#) در حال حاضر یکی از قدرتمندترین IoC Container ها است که از لحاظ سرعت و کارایی در بالاترین جایگاه در میان IoC Container های موجود قرار دارد. جهت بررسی کارایی IoC Container ها می‌توانید [به این لینک مراجعه کنید](#). LightInject یک IoC Container فوق العاده سبک وزن می‌باشد که تمامی قابلیت‌های متداولی که از یک Service Container انتظار می‌رود را شامل می‌شود. تنها شامل یک فایل cs. می‌باشد که تمامی کدهای آن در همین یک فایل نوشته شده‌اند. در پروژه‌های کوچک تا بزرگ بدون از دست دادن کارایی، با بالاترین سرعت ممکن عمل تزریق وابستگی را انجام می‌دهد. در این مجموعه مقالات به بررسی کامل این IoC Container می‌پردازیم و تمامی قابلیت‌های آن را آموزش می‌دهیم.

نحوه نصب و راه اندازی LightInject

در پنجره Package Manager Console می‌توانید با نوشتن دستور ذیل، نسخه باینری آن را نصب کنید که به فایل dll. آن Reference میدهد.

```
PM> Install-Package LightInject
```

همچنین می‌توانید توسط دستور ذیل فایل cs. آن را به پروژه اضافه نمایید.

```
PM> Install-Package LightInject.Source
```

آماده سازی پروژه نمونه

قبل از شروع کار با LightInject، یک پروژه Windows Forms Application را با ساختار کلاس‌های ذیل ایجاد نمایید. (در مقالات بعدی و پس از آموزش کامل LightInject نحوه استفاده از آن را در ASP.NET MVC نیز آموزش می‌دهیم)

```
public class PersonModel
{
    public int Id { get; set; }
    public string Name { get; set; }
    public string Family { get; set; }
    public DateTime Birth { get; set; }
}

public interface IRepository<T> where T:class
{
    void Insert(T entity);
    IEnumerable<T> FindAll();
}

public interface IPersonRepository:IRepository<PersonModel>
{
}

public class PersonRepository:IPersonRepository
{
    public void Insert(PersonModel entity)
    {
        throw new NotImplementedException();
    }

    public IEnumerable<PersonModel> FindAll()
    {
        throw new NotImplementedException();
    }
}

public interface IPersonService
{
    void Insert(PersonModel entity);
    IEnumerable<PersonModel> FindAll();
}
```



```

}

public class PersonService:IPersonService
{
    private readonly IPersonRepository _personRepository;

    public PersonService(IPersonRepository personRepository)
    {
        _personRepository = personRepository;
    }

    public void Insert(PersonModel entity)
    {
        _personRepository.Insert(entity);
    }

    public IEnumerable<PersonModel> FindAll()
    {
        return _personRepository.FindAll();
    }
}

```

توضیحات PersonModel: ساختار داده ای جدول Person در سمت Application، که در لایه Domain Model ایجاد می‌گردد. **توجه:** جهت سهولت تست و تسریع کدنویسی از لایه بندی و از کلاس‌های ViewModel استفاده نکردیم. **IRepository:** یک Interface عمومی برای تمامی Interface‌های مربوط به Repository که عملیات مربوط به پایگاه داده مثل بروزرسانی و واکنشی اطلاعات را انجام می‌دهند. **IPersonRepository:** واسط بین لایه Service و لایه Repository می‌باشد. **PersonRepository:** پیاده سازی واقعی عملیات مربوط به پایگاه داده برای PersonModel می‌باشد. به کلاسهایی که حاوی پیاده سازی واقعی کد می‌باشند Concrete Class می‌گویند. **IPersonService:** واسط بین رابط کاربری و لایه سرویس می‌باشد. رابط کاربری به جای دسترسی مستقیم به PersonService از IPersonService استفاده می‌کند. **PersonService:** دریافت درخواست‌های رابط کاربری و بررسی قوانین تجاری، سپس ارسال درخواست به لایه Repository در صورت صحت درخواست، و در نهایت ارسال پاسخ دریافتی به رابط کاربری. در واقع واسطی بین Repository و UI می‌باشد. پس از ایجاد ساختار فوق کد مربوط به Form1 را بصورت زیر تغییر دهید.

```

public partial class Form1 : Form
{
    private readonly IPersonService _personService;
    public Form1(IPersonService personService)
    {
        _personService = personService;
        InitializeComponent();
    }
}

```

توضیحات

در کد فوق به منظور ارتباط با سرویس از IPersonService استفاده نمودیم که به عنوان پارامتر ورودی برای سازنده Form1 تعریف شده است. حتماً با Dependency Inversion و انواع Dependency Injection آشنا هستید که به سراغ مطالعه این مقاله آمدید و علت این نوع کدنویسی را هم می‌دانید. بنابراین توضیح بیشتری در این مورد نمی‌دهم. حال اگر برنامه را اجرا کنید در Program.cs با خطای عدم وجود سازنده بدون پارامتر برای Form1 مواجه می‌شوید که کد آن را باید به صورت زیر تغییر می‌دهیم.

```

static void Main()
{
    Application.EnableVisualStyles();
    Application.SetCompatibleTextRenderingDefault(false);
    var container = new ServiceContainer();
    container.Register<IPersonService, PersonService>();
    container.Register<IPersonRepository, PersonRepository>();
    Application.Run(new Form1(container.GetInstance<IPersonService>()));
}

```

توضیحات

کلاس ServiceContainer وظیفه‌ی Register کردن یک کلاس را برای یک Interface دارد. زمانی که می‌خواهیم Form1 را نمونه سازی نماییم و Application را راه اندازی کنیم، باید نمونه ای را از جنس IPersonService ایجاد نموده و به سازنده‌ی Form1 ارسال نماییم. با رعایت اصل DIP، نمونه سازی واقعی یک کلاس لایه دیگر، نباید در داخل کلاس‌های لایه جاری انجام شود. برای این منظور از شیء container استفاده نمودیم و توسط متد GetInstance، نمونه‌ای از جنس IPersonService را ایجاد نموده و به

Form1 پاس دادیم. حال container از کجا متوجه می‌شود که چه کلاسی را برای IPersonService نمونه سازی نماید؟ در خطوط قبلی توسط متد Register، کلاس PersonService را برای IPersonService ثبت نمودیم. container نیز برای نمونه سازی به کلاس هایی که برایش Register نمودیم مراجعه می‌نماید و نمونه سازی را انجام می‌دهد. جهت استفاده از PersonService به پارامتر ورودی IPersonRepository برای سازنده‌ی آن نیاز داریم که کلاس PersonRepository را برای IPersonRepository ثبت کردیم.

حال اگر برنامه را اجرا کنید، به درستی اجرا خواهد شد. برنامه را متوقف کنید و به کد موجود در Program.cs مراجعه نموده و دو خط مربوط به Register را Comment نمایید. سپس برنامه را اجرا کنید و خطای تولید شده را ببینید. این خطا بیان می‌کند که امکان نمونه سازی برای IPersonService را ندارد. چون قبلاً هیچ کلاسی را برای آن Register نکرده ایم. **Named Services**

در برخی مواقع، بیش از یک کلاس وجود دارند که ممکن است از یک Interface ارث بری نمایند. در این حالت و در زمان Register، باید به ServiceContainer بگوییم که کدام کلاس را باید نمونه سازی نماید. برای بررسی این موضوع، کلاسهای زیر را به ساختار پروژه اضافه نمایید.

```
public class WorkerModel:PersonModel
{
    public ManagerModel Manager { get; set; }
}

public class ManagerModel:PersonModel
{
    public IEnumerable<WorkerModel> Workers { get; set; }
}

public class WorkerRepository:IPersonRepository
{
    public void Insert(PersonModel entity)
    {
        throw new NotImplementedException();
    }

    public IEnumerable<PersonModel> FindAll()
    {
        throw new NotImplementedException();
    }
}

public class ManagerRepository:IPersonRepository
{
    public void Insert(PersonModel entity)
    {
        throw new NotImplementedException();
    }

    public IEnumerable<PersonModel> FindAll()
    {
        throw new NotImplementedException();
    }
}

public class WorkerService:IPersonService
{
    private readonly IPersonRepository _personRepository;

    public WorkerService(IPersonRepository personRepository)
    {
        _personRepository = personRepository;
    }

    public void Insert(PersonModel entity)
    {
        var worker = entity as WorkerModel;
        _personRepository.Insert(worker);
    }

    public IEnumerable<PersonModel> FindAll()
    {
        return _personRepository.FindAll();
    }
}

public class ManagerService:IPersonService
{
    private readonly IPersonRepository _personRepository;
```

```

public ManagerService(IPersonRepository personRepository)
{
    _personRepository = personRepository;
}

public void Insert(PersonModel entity)
{
    var manager = entity as ManagerModel;
    _personRepository.Insert(manager);
}

public IEnumerable<PersonModel> FindAll()
{
    return _personRepository.FindAll();
}
}

```

توضیحات

دو کلاس Manager و Worker به همراه سرویس‌ها و Repository هایشان اضافه شده اند که از IPersonService و IPersonRepository مشتق شده اند. حال کد کلاس Program را به صورت زیر تغییر می‌دهیم

```

...
var container = new ServiceContainer();
container.Register<IPersonService, PersonService>();
container.Register<IPersonService, WorkerService>();
container.Register<IPersonRepository, PersonRepository>();
container.Register<IPersonRepository, WorkerRepository>();
Application.Run(new Form1(container.GetInstance<IPersonService>()));

```

توضیحات

در کد فوق، چون WorkerService بعد از PersonService ثبت یا Register شده است، LightInject در زمان ارسال پارامتر به Form1، نمونه ای از کلاس WorkerService را ایجاد میکند. اما اگر بخواهیم از کلاس PersonService نمونه سازی نماید باید کد را به صورت زیر تغییر دهیم.

```

...
container.Register<IPersonService, PersonService>("PersonService");
container.Register<IPersonService, WorkerService>();
container.Register<IPersonRepository, PersonRepository>();
container.Register<IPersonRepository, WorkerRepository>();
Application.Run(new Form1(container.GetInstance<IPersonService>("PersonService")));

```

همانطور که مشاهده می‌نمایید، در زمان Register نامی را به آن اختصاص دادیم که در زمان نمونه سازی از این نام استفاده شده است.

اگر در زمان ثبت، نامی را به نمونه‌ی مورد نظر اختصاص داده باشیم، و فقط یک Register برای آن Interface معرفی نموده باشیم، در زمان نمونه سازی، LightInject آن نمونه را به عنوان سرویس پیش فرض در نظر می‌گیرد.

```

container.Register<IPersonService, PersonService>("PersonService");
Application.Run(new Form1(container.GetInstance<IPersonService>()));

```

در کد فوق، چون برای IPersonService فقط یک کلاس برای نمونه سازی معرفی شده است، با فراخوانی متد GetInstance، حتی بدون ذکر نام، نمونه ای را از کلاس PersonService ایجاد می‌کند. <IEnumerable<T> زمانی که چند کلاس را که از یک Interface مشتق شده اند، با هم Register می‌نمایید، LightInject این قابلیت را دارد که این کلاس‌های Register شده را در قالب یک لیست شمارشی برگرداند.

```

container.Register<IPersonService, PersonService>();
container.Register<IPersonService, WorkerService>("WorkerService");
var personList = container.GetInstance<IEnumerable<IPersonService>>();

```

در کد فوق لیستی با دو آیتم ایجاد می‌شود که یک آیتم از نوع PersonService و دیگری از نوع WorkerService می‌باشد. همچنین از کد زیر نیز می‌توانید استفاده کنید:

```
container.Register<IPersonService, PersonService>();
container.Register<IPersonService, WorkerService>("WorkerService");
var personList = container.GetAllInstances<IPersonService>();
```

به جای متد `GetInstance` از متد `GetAllInstances` استفاده شده است.
 LightInject از `Collection` های زیر نیز پشتیبانی می نماید:

```
Array
<ICollection<T>
<IList<T>
<IReadOnlyCollection<T>
<IReadOnlyList<T>
```

Values توسط LightInject می توانید مقادیر ثابت را نیز تعریف کنید

```
container.RegisterInstance<string>("SomeValue");
var value = container.GetInstance<string>();
```

متغیر `value` با رشته `"SomeValue"` مقداردهی می گردد. اگر چندین ثابت رشته ای داشته باشید می توانید نام جداگانه ای را به هر کدام اختصاص دهید و در زمان فراخوانی مقدار به آن نام اشاره کنید.

```
container.RegisterInstance<string>("SomeValue", "String1");
container.RegisterInstance<string>("OtherValue", "String2");
var value = container.GetInstance<string>("String2");
```

متغیر `value` با رشته `"OtherValue"` مقداردهی می گردد.

نظرات خوانندگان

نویسنده: احمد زاده
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۲/۲۱ ۱:۲۷

ممنون از مطلب خوبتون
من به مقایسه دیگه دیدم که اونجا گفته بود Ligth Inject از Instance Per Request پشتیبانی نمی‌کنه
میخواستم جایگزین Unity کنم برای حالتی که unit of work داریم و DBContext for per request اگر راهنمایی کنید، ممنون
میشم

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۲/۲۱ ۱۰:۳۲

از حالت طول عمر [PerRequestLifetime](#) پشتیبانی می‌کند.

نویسنده: میثم خوشبخت
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۲/۲۱ ۱۱:۱۴

خواهش می‌کنم
همانطور که آقای نصیری نیز عنوان کردند، از PerRequestLifeTime استفاده می‌شود که در مقاله بعدی در مورد آن صحبت
خواهم کرد.

در دنیای دات نت گرایشی برای تجزیه (abstract) کردن EF پشت الگوی Repository وجود دارد. این تمایل اساسا بد است و در ادامه سعی می‌کنم چرای آن را توضیح دهم.

پایه و اساس

عموما این باور وجود دارد که با استفاده از الگوی Repository می‌توانید (در مجموع) دسترسی به داده‌ها را از لایه دامنه (Domain) تفکیک کنید و "داده‌ها را بصورت سازگار و استوار عرضه کنید".

اگر به هر کدام از پیاده سازی‌های الگوی Repository در کنار UnitOfWork (EF) دقت کنید خواهید دید که تفکیک (decoupling) قابل ملاحظه ای وجود ندارد.

```
using System;
using System.Collections.Generic;
using System.Linq;
using System.Data;
using ContosoUniversity.Models;

namespace ContosoUniversity.DAL
{
    public class StudentRepository : IStudentRepository, IDisposable
    {
        private SchoolContext context;

        public StudentRepository(SchoolContext context)
        {
            this.context = context;
        }

        public IEnumerable<Student> GetStudents()
        {
            return context.Students.ToList();
        }

        public Student GetStudentByID(int id)
        {
            return context.Students.Find(id);
        }

        //<snip>
        public void Save()
        {
            context.SaveChanges();
        }
    }
}
```

این کلاس بدون SchoolContext نمی‌تواند وجود داشته باشد، پس دقیقا چه چیزی را در اینجا decouple کردیم؟ **هیچ چیز را!!**

در این قطعه کد - از MSDN - چیزی که داریم یک پیاده سازی مجدد از LINQ است که مشکل کلاسیک API Repository های بی انتها را بدست می‌دهد. منظور از API Repository های بی انتها، متدهای جالبی مانند GetStudentById, GetStudentByBirthday, GetStudentByOrderNumber و غیره است.

اما این مشکل اساسی نیست. مشکل اصلی روتین Save() است. این متد یک دانش آموز (Student) را ذخیره می‌کند .. اینطور بنظر می‌رسد. دیگر چه چیزی را ذخیره می‌کند؟ آیا می‌توانید حدس بزنید؟ من که نمی‌توانم .. بیشتر در ادامه.

UnitOfWork تراکنشی است یک UnitOfWork همانطور که از نامش بر می‌آید برای **انجام کاری** وجود دارد. این کار می‌تواند به

سادگی واکنشی اطلاعات و نمایش آنها، و یا به پیچیدگی پردازش یک سفارش جدید باشد. هنگامی که شما از EntityFramework استفاده می‌کنید و یک DbContext را و هله سازی می‌کنید، در واقع یک UnitOfWork می‌سازید.

در EF می‌توانید با فراخوانی SubmitChanges() تمام تغییرات را فلاش کرده و بازنشانی کنید (flush and reset). این کار بیت‌های مقایسه change tracker را تغییر می‌دهد. افزودن رکوردهای جدید، بروز رسانی و حذف آنها. هر چیزی که تعیین کرده باشید. و تمام این دستورات در یک تراکنش یا Transaction انجام می‌شوند.

یک Repository مطلقاً یک UnitOfWork نیست

هر متد در یک Repository قرار است فرمانی اتمی (Atomic) باشد - چه واکنشی اطلاعات و چه ذخیره آنها. مثلاً می‌توانید یک Repository داشته باشید با نام SalesRepository که اطلاعات کاتالوگ شما را واکنشی می‌کند، و یا یک سفارش جدید را ثبت می‌کند. منظور از فرمان‌های اتمیک این است، که هر متد تنها یک دستور را باید اجرا کند. تراکنشی وجود ندارد و امکاناتی مانند ردیابی تغییرات و غیره هم جایی ندارند.

یکی دیگر از مشکلات استفاده از Repository ها این است که بزودی و به آسانی از کنترل خارج می‌شوند و نیاز به ارجاع دیگر مخازن پیدا می‌کنند. به دلیل اینکه مثلاً نمی‌دانستید که SalesRepository نیاز به ارجاع ReportRepository داشته است (یا چیزی مانند این).

این مشکل به سرعت مشکل ساز می‌شود، و نیز به همین دلیل است که به UnitOfWork تمایل پیدا می‌کنیم.

بدترین کاری که می‌توانید انجام دهید: <T>Repository این الگو دیوانه وار است. این کار عملاً انتزاعی از یک انتزاع دیگر است (abstraction of an abstraction). به قطعه کد زیر دقت کنید، که به دلیلی نامشخص بسیار هم محبوب است.

```
public class CustomerRepository : Repository < Customer > {
    public CustomerRepository(DbContext context){
        //a property on the base class
        this.DB = context;
    }

    //base class has Add/Save/Remove/Get/Fetch
}
```

در نگاه اول شاید بگویید مشکل این کلاس چیست؟ همه چیز را کپسوله می‌کند و کلاس پایه Repository هم به کانتکست دسترسی دارد. پس مشکل کجاست؟

مشکلات عدیده اند .. بگذارید نگاهی بیاندازیم.

آیا می‌دانید این DbContext از کجا آمده است؟

خیر، نمی‌دانید. این آبجکت به کلاس تزریق (Inject) می‌شود، و نمی‌دانید که چه متدی آن را باز کرده و به چه دلیلی. ایده اصلی پشت الگوی Repository استفاده مجدد از کد است. بدین منظور که مثلاً برای عملیات CRUD از کلاسی پایه استفاده کنید تا برای هر موجودیت و فرمی نیاز به کدنویسی مجدد نباشد. برگ برنده این الگو نیز دقیقاً همین است. مثلاً اگر بخواهید از کدی در چند فرم مختلف استفاده کنید از این الگو استفاده میشد.

الگوی UnitOfWork همه چیز در نامش مشخص است. اگر قرار باشد آنرا بدین شکل تزریق کنید، نمی‌توانید بدانید که از کجا آمده است.

شناسه مشتری جدید را نیاز داشتیم

کد بالا در CustomerRepository را در نظر بگیرید - که یک مشتری جدید را به دیتابیس اضافه می‌کند. اما CustomerID جدید چه می‌شود؟ مثلاً به این شناسه نیاز دارید تا یک log بسازید. چه می‌کنید؟ گزینه‌های شما اینها هستند:

متد SubmitChanges() را صدا بزنید تا تغییرات ثبت شوند و بتوانید به CustomerID جدید دسترسی پیدا کنید. CustomerRepository خود را باز کنید و متد پایه Add را بازنویسی (override) کنید. بدین منظور که پیش از بازگشت دادن، متد SubmitChanges() را فراخوانی کند. این راه حلی است که MSDN به آن تشویق می‌کند، و بمبی ساعتی است که در انتظار انفجار است.

تصمیم بگیرید که تمام متدهای Add/Remove/Save در مخازن شما باید SubmitChanges() را فراخوانی کنند.

مشکل را می‌بینید؟ مشکل در خود پیاده سازی است. در نظر بگیرید که چرا New Customer ID را نیاز دارید؟ احتمالاً برای استفاده از آن در ثبت یک سفارش جدید، و یا ثبت یک ActivityLog.

اگر بخواهیم از StudentRepository بالا برای ایجاد دانش آموزان جدید پس از خرید آنها از فروشگاه کتاب مان استفاده کنیم چه؟ اگر DbContext خود را به مخزن تزریق کنید و دانش آموز جدید را ذخیره کنید .. اوه .. تمام تراکنش شما فلاش شده و از بین رفته!

حالا گزینه‌های شما اینها هستند: 1) از StudentRepository استفاده نکنید (از OrderRepository یا چیز دیگری استفاده کنید). و یا 2) فراخوانی SubmitChanges() را حذف کنید و به باگ‌های متعددی اجازه ورود به کد تان را بدهید.

اگر تصمیم بگیرید که از StudentRepository استفاده نکنید، حالا کدهای تکراری (duplicate) خواهید داشت.

شاید بگویید که برای دستیابی به شناسه رکورد جدید نیازی به SubmitChanges() نیست، چرا که خود EF این عملیات را در قالب یک تراکنش انجام می‌دهد!

دقیقا درست است، و نکته من نیز همین است. در ادامه به این قسمت باز خواهیم گشت.

متدهای Repositories قرار است اتمیک باشند

به هر حال تئوری اش که چنین است. چیزی که در Repository ها داریم حتی اصلا Repository هم نیست. بلکه یک abstraction برای عملیات CRUD است که هیچ کاری مربوط به منطق تجاری اپلیکیشن را هم انجام نمی‌دهد. مخازن قرار است روی دستورات مشخصی تمرکز کنند (مثلا ثبت یک رکورد یا واکنشی لیستی از اطلاعات)، اما این مثال‌ها چنین نیستند.

همانطور که گفته شده استفاده از چنین رویکردهایی به سرعت مشکل ساز می‌شوند و با رشد اپلیکیشن شما نیز مشکلات عدیده ای برایتان بوجود می‌آروند.

خوب، راه حل چیست؟

برای جلوگیری از این abstraction های غیر منطقی دو راه وجود دارد. اولین راه استفاده از Command/Query Separation است که ممکن است در ابتدا کمی عجیب و بنظر برسند اما لازم نیست کاملاً CQRS را دنبال کنید. تنها از سادگی انجام کاری که مورد نیاز است لذت ببرید، و نه بیشتر.

آبجکت‌های Command/Query

Jimmy Bogard مطلب خوبی در اینباره نوشته است و با تغییراتی جزئی برای بکارگیری Properties کدی مانند زیر خواهیم داشت. مثلاً برای مطالعه بیشتر درباره آبجکت‌های Command/Query به [این لینک](#) سری بزنید.

```
public class TransactOrderCommand {
    public Customer NewCustomer {get;set;}
    public Customer ExistingCustomer {get;set;}
    public List<Product> Cart {get;set;}
    //all the parameters we need, as properties...
    //...

    //our UnitOfWork
    StoreContext _context;
    public TransactOrderCommand(StoreContext context){
        //allow it to be injected - though that's only for testing
    }
}
```



```

    _context = context;
}

public Order Execute(){
    //allow for mocking and passing in... otherwise new it up
    _context = _context ?? new StoreContext();

    //add products to a new order, assign the customer, etc
    //then...
    _context.SubmitChanges();

    return newOrder;
}
}

```

همین کار را با یک آجکت Query نیز می‌توانید انجام دهید. می‌توانید پست Jimmy را بیشتر مطالعه کنید، اما ایده اصلی این است که آجکت‌های Query و Command برای دلیل مشخصی وجود دارند. می‌توانید آجکت‌ها را در صورت نیاز تغییر دهید و یا mock کنید.

DataContext خود را در آغوش بگیرید ایده ای که در ادامه خواهید دید را شخصا بسیار می‌پسندم (که توسط [Ayende](#) معرفی شد). چیزهایی که به آنها نیاز دارید را در قالب یک فیلتر wrap کنید و یا از یک کلاس کنترلر پایه استفاده کنید (با این فرض که از اپلیکیشن‌های وب استفاده می‌کنید).

```

using System;
using System.Web.Mvc;

namespace Web.Controllers
{
    public class DataController : Controller
    {
        protected StoreContext _context;

        protected override void OnActionExecuting(ActionExecutingContext filterContext)
        {
            //make sure your DB context is globally accessible
            MyApp.StoreDB = new StoreDB();
        }

        protected override void OnActionExecuted(ActionExecutedContext filterContext)
        {
            MyApp.StoreDB.SubmitChanges();
        }
    }
}

```

این کار به شما اجازه می‌دهد که از DataContext خود در خلال یک درخواست واحد (request) استفاده کنید. تنها کاری که باید بکنید این است که از این کلاس پایه ارث بری کنید. این بدین معنا است که هر درخواست به اپلیکیشن شما یک UnitOfWork خواهد بود. که بسیار هم منطقی و قابل قبول است. در برخی موارد هم شاید این فرض درست یا کارآمد نباشد، که در این هنگام می‌توانید از آجکت‌های Command/Query استفاده کنید.

ایده‌های بعدی: چه چیزی بدست آوردیم؟ چیزهای متعددی بدست آوردیم.

تراکنش‌های روشن و صریح : دقیقا می‌دانیم که DbContext ما از کجا آمده و در هر مرحله روی چه UnitOfWork ای کار می‌کنیم. این امر هم الان، و هم در آینده بسیار مفید خواهد بود
انتزاع کمتر == شفافیت بیشتر : ما Repository ها را از دست دادیم، که دلیلی برای وجود داشتن نداشتند. به جز اینکه یک abstraction از abstraction دیگر باشند. رویکرد آجکت‌های Command/Query تمیزتر است و دلیل وجود هرکدام و مسئولیت آنها نیز روشن‌تر است

شانس کمتر برای باگ ها : رویکردهای مبتنی بر Repository باعث می‌شوند که با تراکنش‌های ناموفق یا پاره ای (partially-executed) مواجه شویم که نهایتا به یکپارچگی و صحت داده‌ها صدمه می‌زند. لازم به ذکر نیست که خطایابی و رفع چنین مشکلاتی شدیداً زمان بر و دردسر ساز است

برای مطالعه بیشتر

[ایجاد Repositories بر روی UnitOfWork](#)

[به الگوی Repository در لایه DAL خود نه بگویید!](#)

[پیاده سازی generic repository یک ضد الگو است](#)

[نگاهی به generic repositories](#)

[بدون معکوس سازی وابستگی‌ها، طراحی چند لایه شما ایراد دارد](#)

نظرات خوانندگان

نویسنده: شهرز جعفری
تاریخ: ۱۹:۵۴ ۱۳۹۳/۰۲/۰۸

سلام آرمین جان ممنون از مطلب
به نظرم جای یک بحثی خالی اونم تست پذیری کد.

نویسنده: مسعود پاکدل
تاریخ: ۲۱:۱۳ ۱۳۹۳/۰۲/۰۸

ممنون.
با بیشتر مطالب شما موافقم ولی Repository ها نیز دلیلی برای وجود دارند.
«الگوی Repository بسیار پروژه را تست پذیر می‌کند. به راحتی با استفاده از کتابخانه‌های Mock می‌توان بخش دسترسی به داده را تست کرد.
«اگر منظور شما از StoreContext ، کلاسی است که مستقیم از DbContext ارث برده است، در نتیجه امکان استفاده از دستوراتی نظیر Set of T و Entry of T یا مواردی مربوط به Change Tracking نیز به صورت مستقیم حتی در الگوی CQRS نیز وجود دارد.
چگونه می‌توانید دستوراتی این چنینی را Mock کنید؟ استفاده از کتابخانه‌های Mock نظیر Moq برای تست دستوراتی نظیر Entry Of T و SetCurrentValues و GetCurrentValues کمکی به شما نمی‌کند. (برای DbSet کتابخانه ای نظیر FakeDbSet وجود دارد ولی برای سایر دستورات خیر...)
«اگر از روش توصیه شده در [این جا](#) استفاده کنید باز برای Mock آجکت IUnitOfWork به مشکل بر خواهید خورد. در این حالت برای تست لایه‌های دسترسی بهتر است از کتابخانه‌هایی نظیر Effort استفاده نمایید.
«در بخش **شناسه مشتری جدید را نیاز داشتیم** یک راه حل را فراموش کردید و آن استفاده از GUID برای تعریف Id هر entity است در نتیجه دیگر نیازی به واکنشی مجدد رکورد نخواهید داشت.
«بهتر است متد Save را نیز در Repository قرار ندهید. متد Save باید توسط UnitOfWork به اشتراک گذاشته شده فراخوانی شود.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۲۱:۴۰ ۱۳۹۳/۰۲/۰۸

- [How EF6 Enables Mocking DbSet more easily](#) -
- [Testing with a mocking framework - EF6 onwards](#) -

+ شخصا اعتقادی به Unit tests درون حافظه‌ای، [در مورد لایه دسترسی به داده‌ها ندارم](#) . به قسمت « [Limitations of EF in-memory test doubles](#) » مراجعه کنید؛ توضیحات خوبی را ارائه داده‌است.
تست درون حافظه‌ای LINQ to Objects با تست واقعی LINQ to Entities که روی یک بانک اطلاعاتی واقعی اجرا می‌شود، الزاما نتایج یکسانی نخواهد داشت (به دلیل انواع قیود بانک اطلاعاتی، پشتیبانی از SQL خاص تولید شده تا بارگذاری اشیاء مرتبط و غیره) و نتایج مثبت آن به معنای درست کار کردن برنامه در دنیای واقعی نخواهد بود. در اینجا Integration tests بهتر جواب می‌دهند و نه Unit tests.

نویسنده: جلال
تاریخ: ۲۱:۵۷ ۱۳۹۳/۰۲/۰۸

خدا از دهنش بشنوفه. مدت هاست منم به همین نتیجه رسیدم تازه وقتی فهمیدم بدون اون بازم میشه قابلیت تست پذیری رو داشت. کافیه [یه واسطه از خود DbContext برنامه سازی](#) .
ولی الگوی Repository توی استفاده از کلاس‌های پایه ADO.NET مثل DbCommand و DbConnection کارایی خوبی داره.

نویسنده: مسعود پاکدل
تاریخ: ۲۲:۲ ۱۳۹۳/۰۲/۰۸

ممنونم جناب نصیری. دلیل اشاره من به عدم تست پذیری قابل قبول در حالت استفاده مستقیم از Context به خاطر وجود دستوراتی نظیر Entry of T یا موارد مربوط به ChangeTracking است که با تست درون حافظه ای نتیجه مطلوب حاصل نمی‌شود، در نتیجه بهتر است از Effort برای تست لایه دسترسی استفاده شود که عملیات را در قالب یک دیتابیس SqlCE تست می‌کند و نسخه Effort.Ef6 آن نیز از Entity Framework 6 به خوبی پشتیبانی می‌کند.

نویسنده: Ara
تاریخ: ۲۳:۱۳ ۱۳۹۳/۰۲/۰۸

با توجه به متن قضاوتتون عجولانه است !

تو پروژه‌های Huge که توصیه خود میکروسافت استفاده از Domain Driven و CQRS می‌باشد ، Repository یکی از اصول Domain Driven و Enterprise Application Pattern می‌باشد !

نویسنده: آرمین ضیاء
تاریخ: ۲۳:۵۹ ۱۳۹۳/۰۲/۰۸

با تشکر از همگی دوستان

شخصاً نظرم به نظر جناب نصیری نزدیک‌تر است. جناب پاکدل هم به نکات خوبی اشاره فرمودند. اما صرفاً توصیه‌های میکروسافت و دیگران دال بر درستی یا کارآمدی یک رویکرد نمی‌تواند باشد. مطلب پست شده مبتنی بر چندین پست از توسعه دهندگان مطرح دنیای دات نت ترجمه و تالیف شده. مسلماً هیچ راه حل نهایی (silver-bullet) ای وجود ندارد و توسعه ساختار پروژه بر اساس نیازها و تعاریف اپلیکیشن‌ها به پیش می‌رود. اما در کل می‌توان اینگونه نتیجه گیری کرد که استفاده از الگوی Repository در کنار فریم ورک‌های ORM مانند EF که مبتنی بر UnitOfWork کار می‌کنند ایده خوبی نیست. برای مطالعات بیشتر به چند لینک نمونه زیر مراجعه شود.

^ , ^ , ^ , ^ , ^ , ^

نویسنده: محسن موسوی
تاریخ: ۱:۲ ۱۳۹۳/۰۲/۰۹

در پروژه <http://nopcommerce.codeplex.com> استفاده از Repository جهت اجبار به رویکرد Command/Query بوده است.(البته اینطور برداشت میشود) جهت مطالعه <http://nopcommerce.codeplex.com/SourceControl/latest#src/Libraries/Nop.Data/EfRepository.cs> و همینطور جهت تست پذیری پروژه، راه حل‌های اشاره شده را پیاده سازی کرده.

نویسنده: محسن موسوی
تاریخ: ۱:۱۱ ۱۳۹۳/۰۲/۰۹

آقای پاکدل لطفا راجع به این جمله بیشتر توضیح بدید:

«بهتر است متد Save را نیز در Repository قرار ندهید. متد Save باید توسط UnitOfWork به اشتراک گذاشته شده فراخوانی شود. در پروژه <http://nopcommerce.codeplex.com/SourceControl/latest#src/Libraries/Nop.Data/EfRepository.cs> در نهایت این لایه سرویس است که باید اطمینان از انجام عملیات درخواستی و یا عدم انجام آنرا بدهد و برای عملیات‌های

پیچیده‌تر نیز بایستی سیاست خود را بسط دهد. منظور انجام عملیات Save و ادامه عملیات میباشد. لایه UI وظیفه فراهم آوری اطلاعات را دارد و مابقی مسائل در لایه سرویس پوشش داده میشوند. الزام این کار هم به وظیفه این لایه برمیگردد که یا این کار را میتوانم انجام دهم و یا خیر. پیاده سازی ارائه شده نقضی بر جمله‌ی نقل قول شده میباشد؟

نویسنده: مسعود پاکدل
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۲/۰۹ ۱۰:۱

به طور کلی هدف اصلی از الگوی واحد کار یا UnitOfWork به اشتراک گذاشتن یک Context بین همه نمونه‌های ساخته شده از Repository یا سرویس‌های برنامه است. فرض کنید در یک کنترلر شما از دو یا سه نمونه از سرویس‌ها یا Repository ها و هله سازی کرده اید. اگر قرار باشد برای اعمال تغییرات، مجبور به فراخوانی متد Save هر Repository باشیم چرا اصلا الگوی واحد کار را به کار بردیم؟ فراخوانی SaveChanges الگوی واحد کار معادل است با فراخوانی متدهای Save تمام Repository های و هله سازی شده در طی یک درخواست.

نویسنده: آرایه
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۲/۰۹ ۱۰:۲۰

دلایل منطقی هستند و کد ارائه شده در مثال‌ها واقعاً مشکل دارد. بعضی آثار را شاید بتوان کاهش داد. مثلاً برای رفع Repository API های بی‌انتهای شاید استفاده از متدی که IQueryable برگرداند و بعد ادامه دادن کوئری در خروجی آن متد کمک کند. یک پروژه برای پیاده سازی Generic از Repository و Unit Of Work [اینجا](#) هست که مشکلات کمتری دارد.

نویسنده: محسن موسوی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۲/۰۹ ۱۰:۲۸

صد در صد درست. ولی فکر میکنم این مسئله باید در لایه سرویس حل بشه. در یک Application انتظار چندین و چند عملیات در طی یک Request میره. برای نمونه میگم:

- در یک کنترلر قراره یک مشتری تعریف بشه. از طرفی هم لاگ گیری‌های عمومی سیستم نیز باید انجام باشه که اصولاً در بعضی از عملیات‌ها مستقل از همدیگه باید باشند. پس باید چند بار SaveChanges فراخوانی بشه.
- عملیات لاگ گیری سیستم حتماً باید انجام بشه ولی عملیات تعریف یک مشتری میتونه دارای خطایی باشه. (استقلال بعضی از عملیات‌های سیستم در UOW)
- عملیات‌هایی که در طی یک Action در کنترلر انجام میشه: بایستی تمام اینها به لایه‌ی سرویس منتقل بشه و اونجا در طی یک SaveChange عملیات مورد نظر نتیجه بده. (رویکرد Command/Query)
- [الگوی واحد کار](#) هدف‌های بیشتری داره.
- مسئولیت هر متد در لایه سرویس مشخصه و نتیجه بازگشتی از لایه سرویس عملاً بایستی دلالت بر نتیجه‌ی عملیات رو داشته باشه. نه اینکه در یک متد در لایه سرویس عملیات درج رو انجام بده و بعد در UI عملیات خطا بده.
- جدا سازی منطق لایه‌ها در این کار مشخص نیست. (تا حدی)
- *مدیریت پیچیده وظایف در لایه سرویس به درستی انجام بشه SaveChanges ها با کمترین سربار و بهترین کارایی انجام میشه. البته فکر میکنم در پروژه اشاره شده نیز به همین مسئله دلالت داره.

<http://nopcommerce.codeplex.com/SourceControl/latest#src/Libraries/Nop.Data/EfRepository.cs>

و اینکه در بعضی از مسائل نیز باید تغییراتی صورت بگیره. مانند عملیات‌های گروهی.

و در نهایت [صحبت آقای ضیا](#) دلالت بر تفکرات متفاوت درستره.

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۲/۰۹ ۱۱:۳

[This is a leaky abstraction](#)

تو مبحث DDD دلیل اصلی که Repository وارد داستان شده Persistence Ignorance می‌باشد ، همونطور که میدونید ، این قضیه می‌گه که شما تو Domain نباید بگید EF این طوری Select می‌زنه Nhibernate یک نوع دیگه ، NoSql یک نحو دیگه (NoSql) ها هم بخاطر اینکه میتونند براحتی یک Aggregate رو ذخیره کنند میتونند ابزار خوبی برای DDD باشند!

چون Domain نباید به تکنولوژی وابسته باشد ! نباید رفرنسی به دیتا اکسس یا EF و یا ... داشته باشد فقط یک سری Interface تعریف می‌کند ، که یکی که بعدا به نام لایه دیتا اکسس می‌باشد باید این اینترفیس رو Implement کند ! در مورد CQRS هم چون معمولا Application Layer بر روی Rest هاست می‌شوند پس هر Request فقط شامل یک Command می‌باشد که Unit Of work رو هم فقط روی همان Command ایجاد می‌کنند

جالبه براتون بگم که در Domain Driven Design اصل بر این هست که شما در هر ترانزاکشن فقط یک Aggregate رو باید ذخیره کنید و تغییر در Aggregate های دیگه بوسیله Event Source ها Publish می‌شه

و از توصیه‌های اولیه DDD اینه که برای پروژه‌های Complex و Huge استفاده بشه ، پس قطعا برای یک پروژه که از این متد استفاده نمی‌شه و یا در ابعاد کوچکتتر می‌باشد کاملا حرف شما درست باشد و از پیچیده شدن برنامه جلوگیری می‌کند

پیاده سازی خوبیه

البته زمانی که از DDD استفاده می‌شه استفاده از IQueryable در IRepository به عنوان نشت اطلاعات خوانده می‌شود و تاکید نباید استفاده شود !

این Repository های Generic میتوانند داخل یک کلاس که IRepository را Implement کرده استفاده شوند و یا به عنوان کلاس Base ان باشند

این generic repository الان از امکانات async در EF 6 داره استفاده می‌کنه. برای مثال NH چنین توانمندی async ای رو در حال حاضر نداره. آیا در این حالت Persistence Ignorance تامین شده؟ یعنی راحت میشه زیر ساخت این مخزن رو عوض کرد و سوئیچ کرد به یک ORM دیگه؟ و اگر نخواهیم از async استفاده کنیم، خوب یک ORM داریم که توانمندی‌های جدیدش رو باید ازش صرفنظر کرد. خروجی IQueryable آن که جای خودش. ORM های مختلف متدهای الحاقی خاص خودشون رو دارند و پیاده سازی یکسانی از LINQ رو ندارند. یعنی اگر با EF کار کردید و متد Include آن توسط این generic repository بخاطر خروجی IQueryable در دسترس بود، معادلی در سایر ORM ها نداره (متدهای الحاقی اون‌ها فرق می‌کنه). یا مثلا NH سطح دوم کش رو با متد الحاقی Cacheable پیاده سازی کرده. فرض کنید این رو در generic repository قرار دادیم (یک روکش روی این متد تا به ظاهر مستقیما در دسترس نباشه). خوب، الان فلان ORM دیگه که متد Cacheable رو نداره چکار باید بامش کرد؟ این برنامه و سیستم به این سادگی‌ها قابل تبدیل به یک ORM دیگه نیست. رسیدن به Persistence Ignorance در دنیای واقعی کار ساده‌ای نیست مگر اینکه از توانمندی‌های خوب ORM انتخاب شده صرفنظر کنیم و به قولی دست و پا شو ببریم تا قد بقیه بشه.

گذشته از این‌ها بحث مدل سازی هم هست. نگاشت‌های کلاس‌ها و خواص اون‌ها به جداول بانک اطلاعاتی در ORM های مختلف 100 درصد با هم متفاوت هست. حداقل EF و NH روش‌های خاص خودشون رو دارند که انطباقی با هم ندارند. یعنی این Persistence Ignorance محدود نیست به روکش کشیدن روی insert/update/delete. اینجا صحبت از یک سیستم هست که اجزای هماهنگ زیادی داره که باید درنظر گرفته بشه! از نگاشت‌ها تا اعتبارسنجی‌های خاص تا قابلیت‌های ویژه و صددرصد اختصاصی. به این می‌گن تا خرخره فرو رفتن!

در مورد async راست می‌گید ! باید بینم راهی داره یا نه ، در ضمن در لایه دیتا اکسس هر جور که می‌خواهید می‌تونید include و غیره بنزید مشکلی وجود نداره ، چون رو اینترفیس از شما می‌خواهند که یک entity چه چیزهایی همراهش باشه یا نباشه خوب اگه به cqrs نگاه کنید در سمت Command شما قسمت اصلی و insert , update , delete و Get رو دارید و برخی مواقع getAll که خیلی کمه ولی سمت query کاملا دستتون بازه هر جور که کار کنید کلا پشت query سرویس هر جور که راحتی با هر چی که راحتی کار کن !

نویسنده: Ara

تاریخ: ۱۷:۱۷ ۱۳۹۳/۰۲/۱۳

مثل اینکه async کردن متدهای Repository زیاد پیچیده نمی‌باشد !

پس می‌شه query های NH رو هم Async کرد ، پس روی IRepository می‌تونیم هم متد Async هم متد Sync رو با هم داشته باشیم

نویسنده: علیرضا

تاریخ: ۱۲:۵۷ ۱۳۹۳/۰۲/۲۶

- 1- من دقیقا متوجه نشدم منظور شما از decoupling اول مقاله چیه؟ منظورتون تفکیک Domain از DAL هست؟ اگر اینطوره چه ربطی به UoW و انواع پیاده سازی اون داره؟
اگر منظورتون انفکاک بین EFContext و Repository هست، توجه شما رو به این نکته جلب میکنم که StudentRepository که در اول مقاله آورده شده در حقیقت یک پیاده سازی برپایه EF هست به عبارتی EFStudentRepository اسم مناسبتری میتونه باشه. بنابراین تزریق Context با هیچ اصلی مغایر نیست. چرا که این Repository یک پیاده سازی خاص از IStudentRepository است.
- 2- وجود متد Save در Repository؟ نه تنها قابل قبول نیست که اصلا اگر قرار باشه هر Repository مستقلا Save رو صدا بزنه که مفهوم Transaction از بین میره یا حداقل سخت میشه بهش رسید.
- 3- با شما موافقم که Generic Repository ایده خوبی نیست. البته فقط تا اینجا موافقم که این الگو برای Expose کردن Interface یک Repository مناسب نیست. چه بسا Repository هایی که فقط SELECT میکنند. ولی اگر پیاده سازی خاصی از یک Repository مد نظر دارید (مثلا پیاده سازی برپایه EF یا NHibernate) اونوقت دقیقا چیزی که به کمک شما میاد همین Generic Repository برای جلوگیری از کدهای تکراریه.
- 4- اصولا Repository برای اینکه منطق برنامه (یا به قول شما منطق تجاری) رو پیاده سازی کنه نیست. در حقیقت لایه ای که استفاده کننده مستقیم از Repository است میداند که چه موقع به چه Repository فرمانهای CRUD بده تا منطق برنامه پیاده سازی بشه.

5- در واقع استفاده از امکانات هر ORM تا حد بینهایتی امکان پذیره به شرطی که ORM و توانمندیهاشو در همون لایه DAL محصور کنید مثلا IQueryable و Cachable و گرنه Leaky Abstraction به طور خزنده و ساکتی کل برنامه رو مثل سرطان در خودش میکشه.

نهایتا اینکه همیشه یک پیاده سازی مشکل دار از مفهوم Repository + UoW رو بدون درنظر گرفتن مفاهیم مهمی مثل Service Layer و Domain Model نقد کرد و بعدا نتیجه گرفت که این الگوها صحیح نیستند. ضمن اینکه این موضوع بسته به تجربه و نظر هر برنامه نویس و معماری میتونه پیاده سازی خاص خودشو داشته باشه که من شخصا هنوز موارد جالب و جدیدی که یک برنامه نویس باهوش برداشت کرده رو میبینم و نتیجه میگیرم که مفهوم Repository + UoW در بین ماها هنوز به یک تعریف جهانشمول نرسیده.

نویسنده: وحید نصیری

تاریخ: ۱۳:۱۸ ۱۳۹۳/۰۲/۲۶

- مباحث الگوی مخزن، در حالت کلی درست هستند؛ یک بحث انتزاعی، بدون در نظر گرفتن فناوری پیاده سازی کننده‌ی آن.
 - در مورد EF به خصوص (در این مطلب)، DbSet و DbContext آن پیاده سازی کننده‌ی الگوهای Repository و Uow هستند (و منکر آن نیستند). به همین جهت عنوان می‌کنند که روی Repository آن، دوباره یک Repository درست نکنید. در بحث هم اشاره به «یک abstraction از abstraction دیگر» همین مطلب است.

```
public class MyContext : DbContext
{
    class System.Data.Entity.DbContext
    A DbContext instance represents a combination of the Unit Of Work and Repository patterns
}
```

تصویری است از قرار دادن کرسر ماوس بر روی DbContext در VS.NET که به صراحت در آن از پیاده سازی الگوی مخزن یاد شده

[اینترفیس IDbSet](#) معروف در EF دقیقا یک abstraction است و بیانگر ساختار الگوی مخزن. کاملا هم قابلیت mocking دارد؛ از نگارش 6 به بعد EF البته (^ و ^ و ^).

- راه حل‌های ارائه شده به دلیل اینکه Uow را تزریق نمی‌کنند مشکل دارند. اساسا هرگونه لایه بندی بدون تزریق وابستگی‌ها مشکل دارد؛ نمی‌شود یک وهله از یک شیء را بین چندین کلاس درگیر به اشتراک گذاشت (مباحث مدیریت طول عمر در IoC Containerها). مثلا در راه حل آخر ارائه شده فقط آغاز و پایان اجرای یک متد از یک کنترلر مشخص تحت نظر هستند. واقعیت این است که تا اجرای یک اکشن متد به پایان برسد، در طول یک درخواست، پردازش referrer رسیده هم در کلاسی دیگر به موازت آن باید انجام شود (در یک HTTP Module مجزا) و امثال آن. در این حالت چون یک وهله از Uow به اشتراک گذاشته نشده، مدام باید وهله سازی شود؛ بجای اینکه از آن تا پایان درخواست، استفاده‌ی مجدد شود. برای حل آن، در متن ذکر شده مطمئن شوید که «globally accessible» است. این مورد و راه حل‌های استاتیک (مانند نحوه‌ی فراخوانی MyApp آن) و singleton در برنامه‌های وب تا حد ممکن باید پرهیز شود. چون به معنای به اشتراک گذاری آن در بین تمام کاربران سایت. این مورد تخریب اطلاعات را به همراه خواهد داشت. چون DbContext جاری در حال استفاده توسط کاربر الف است و در همان زمان کاربر ب هم چون دسترسی عمومی به آن تعریف شده، مشغول به استفاده از آن خواهد شد. در این بین عملا تراکنش تعریف شده بی‌معنا است چون اطلاعات آن خارج از حدود متدهای مدنظر توسط سایر کاربران تغییر کرده‌اند. همچنین به دلیل عدم تزریق وابستگی‌ها، پیاده سازی‌های آن تعویض پذیر نیستند و قابلیت آزمایش واحد پایینی خواهند داشت. برای مثال در بحث mocking که مطرح شد، می‌توانید بگویید بجای این متد خاص از کلاس اصلی، نمونه‌ی آزمایشی من را استفاده کن.

نویسنده: ح مراداف
 تاریخ: ۱۴:۱۰ ۱۳۹۳/۱۱/۲۵

سلام؛ کاملا با گفته شما موافقم. فقط مشکلی که دارم اینه که با کدهای تکراری لایه سرویس چه کنیم (CRUD). آیا راهی برای فرار از این کدها و صرفه جویی در زمان داریم ؟

نویسنده: ح مراداف
 تاریخ: ۱۸:۴۲ ۱۳۹۴/۰۲/۰۴

پیشنهاد بنده برای فرار از نوشتن کدهای تکراری CRUD استفاده از [یک سرویس جنریک](#) در پروژه می‌باشد که در کمترین حالتش می‌تونه عملیات Insert و Update و Delete رو انجام بده و در متد Select نیز حداقل یک لیست از کل رکوردها خروجی بده.

بدین صورت لایه سرویس یک همچین شکلی میشه :

```
IGenericService<T>
```



```
GenericService<T> : IGenericService
IUserService : IGenericService<User>
UserService : GenericService<User>, IUserService
```

حال آنکه متدهای Add,Delete,GetAll,Update و بصورت Virtual ایجاد می‌نماییم تا در صورت نیاز (معمولا نیاز خواهیم داشت که متد Update رو در برخی موارد Override کنیم) بتونیم درون کلاس‌ها متدهای را Override کنیم. بنده این تکنیک در پروژه عملی تست کرده ام و مشکلی نداشته ام

در این پست با BrightStarDb و مفاهیم اولیه آن آشنا شدید. همان طور که پیش‌تر ذکر شد BrightStarDb از تراکنش‌ها جهت ذخیره اطلاعات پشتیبانی می‌کند. قصد داریم روش شرح داده شده در [اینجا](#) را بر روی BrightStarDb فعال کنیم. ابتدا بهتر است با روش ساخت مدل در B*Db آشنا شویم.

*یکی از پیش‌نیازهای این پست مطالعه این دو مطلب ([_](#)) و ([_](#)) می‌باشد.

فرض می‌کنیم در دیتابیس مورد نظر یک Store به همراه یک جدول به صورت زیر داریم:

```
[Entity]
public interface IBook
{
    [Identifier]
    string Id { get; }

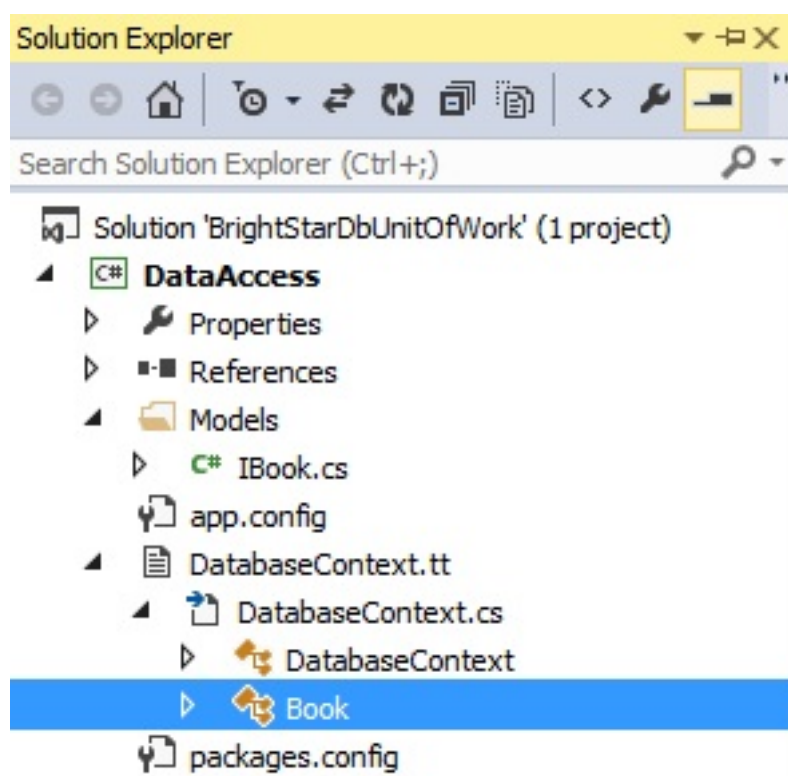
    string Title { get; set; }

    string Isbn { get; set; }
}
```

بر روی پروژه مورد نظر کلیک راست کرده و گزینه Add new Item را انتخاب نمایید. از برگه Data گزینه BrightStar Entity را انتخاب کنید

بعد از انتخاب گزینه بالا یک فایل با پسوند tt به پروژه اضافه خواهد شد که وظیفه آن جستجو در اسمبلی مورد نظر و پیدا کردن تمام اینترفیس‌هایی که دارای EntityAttribute هستند و همچنین ایجاد کلاس‌های متناظر جهت پیاده‌سازی اینترفیس‌های بالا است. در نتیجه ساختار پروژه تا این جا به صورت زیر خواهد شد.

واضح است که فایلی به نام Book به عنوان پیاده سازی مدل IBook به عنوان زیر مجموعه فایل DatabaseContext.tt به پروژه اضافه شده است.

تا اینجا برای استفاده از Context مورد نظر باید به صورت زیر عمل نمود:

```
DatabaseContext context = new DatabaseContext();
context.Books.Add(new Book());
```

Context پیش فرض ساخته شده توسط B*Db از Generic DbSet های معادل EF پشتیبانی نمی کند و از طرفی IUnitOfWork مورد نظر به صورت زیر است

```
public interface IUnitOfWork
{
    BrightstarEntitySet<T> Set<T>() where TEntity : class;
    void DeleteObject(object obj);
    void SaveChanges();
}
```

در اینجا فقط به جای IDbSet از BrightStarDbSet استفاده شده است. همان طور که در این [مقاله](#) توضیح داده شده است، برای پیاده سازی مفهوم UnitOfWork؛ نیاز است تا کلاس DatabaseContext که نماینده BrightStarDbContext پروژه است، از اینترفیس IUnitOfWork طراحی شده ارث بری کند. جهت انجام این مهم و همچنین جهت اضافه کردن قابلیت ایجاد Generic DbSet ها نیز باید کمی در فایل Template Generator تغییر ایجاد نماییم. این تغییرات را قبلاً در طی یک پروژه ایجاد کرده ام و شما می توانید آن را از [اینجا](#) دریافت کنید. بعد از دانلود کافیتست فایل DatabaseContext.tt مورد نظر را در پروژه خود کپی کرده و گزینه Run Custom Tools را فراخوانی نمایید.

نکته: برای حذف یک آبجکت از Store، باید از متد DeleteObject تعبیه شده در Context استفاده نماییم. در نتیجه متد مورد نظر نیز در اینترفیس بالا در نظر گرفته شده است.

استفاده از IOC Container جهت رجیستر کردن IUnitOfWork

در این قدم باید IUnitOfWork را در یک IOC container رجیستر کرده تا در جای مناسب عملیات وهله سازی از آن میسر باشد. من در اینجا از [Castle Windsor Container](#) استفاده کردم. کلاس زیر این کار را برای ما انجام خواهد داد:

```
public class DependencyResolver
{
    public static void Resolve(IWindsorContainer container)
    {
        var context = new
DatabaseContext("type=embedded;storesdirectory=c:\brightstar;storename=test ");
        container.Register(Component.For<IUnitOfWork>().Instance(context).LifestyleTransient());
    }
}
```

حال کافیت در کلاس‌های سرویس برنامه UnitOfWork رجیستر شده را به سازنده آن‌ها تزریق نماییم.

```
public class BookService
{
    public BookService(IUnitOfWork unitOfWork)
    {
        UnitOfWork = unitOfWork;
    }

    public IUnitOfWork UnitOfWork
    {
        get;
        private set;
    }

    public IList<IBook> GetAll()
    {
        return UnitOfWork.Set<IBook>().ToList();
    }

    public void Add()
    {
        UnitOfWork.Set<IBook>().Add(new Book());
    }

    public void Remove(IBook entity)
    {
        UnitOfWork.DeleteObject(entity);
    }
}
```

سایر موارد دقیقاً معادل مدل EF آن است.

نکته: در حال حاضر امکان جداسازی مدل‌های برنامه (تعاریف اینترفیس) در قالب یک پروژه دیگر (نظیر مدل CodeFirst در EF) در B*Db امکان پذیر نیست.

نکته : برای اضافه کردن آیتم جدید به Store نیاز به وهله سازی از اینترفیس IBook داریم. کلاس Book ساخته شده توسط DatabaseContext.tt در عملیات Insert و update کاربرد خواهد داشت.

روش‌های زیادی برای ایجاد یک وهله‌ی Singleton وجود دارند. وهله‌ای که در طول عمر یک برنامه، تنها یکبار ایجاد شده و حفظ می‌شود. برای مثال شاید متداول‌ترین حالت آن که در بسیاری از کدها دیده می‌شود، تعریف یک متغیر استاتیک در کلاس، غیرعمومی تعریف کردن سازنده‌ی کلاس و وهله سازی این فیلد استاتیک در صورت نال بودن آن است:

```
public class WrongSingleton
{
    static WrongSingleton _instance;

    WrongSingleton()
    {
    }

    public static WrongSingleton Instance
    {
        get { return _instance ?? (_instance = new WrongSingleton()); }
    }
}
```

هرچند این روش کار می‌کند اما thread-safe نیست. به این معنا که ممکن است دو ترد در آن واحد به بررسی قسمت ?? _instance بپردازند و چون هنوز نال است، دوبار وهله سازی کلاس، با فراخوانی new WrongSingleton صورت خواهد گرفت و هر ترد در آن لحظه به وهله‌ی متفاوتی دسترسی خواهد داشت. راه حل‌های زیادی برای رفع این مشکل با اعمال مباحث قفل گذاری تا نکات ریز مربوط به کامپایلر وجود دارند که لیست آن‌ها را [در اینجا](#) می‌توانید مطالعه کنید.

از دات نت 4 به بعد با [معرفی الگوی Lazy](#)، امکان پیاده سازی lazy thread safe singletons به صورت توکار در دسترس می‌باشد. نمونه‌ای از آن در کدهای IoC Container معروفی به نام StructureMap [بکار رفته است](#) :

```
public class Container
{
    // ...
}

public static class ObjectFactory
{
    private static readonly Lazy<Container> _containerBuilder =
        new Lazy<Container>(defaultContainer, LazyThreadSafetyMode.ExecutionAndPublication);

    public static Container Container
    {
        get { return _containerBuilder.Value; }
    }

    private static Container defaultContainer()
    {
        return new Container();
    }
}
```

در اینجا کلاس ObjectFactory یک وهله از کلاس Container را در اختیار مصرف کننده قرار می‌دهد؛ با این شرایط: - چون این وهله توسط کلاس Lazy محصور شده است، صرفاً در اولین بار دسترسی به آن، نمونه سازی خواهد شد. این مورد سبب کاهش مصرف حافظه‌ی برنامه و همچنین بالا رفتن سرعت برپایی اولیه‌ی آن می‌شود. بسیاری از اشیایی که در یک برنامه تعریف می‌شوند، شاید الزاماً جهت ارائه راه حل برای مساله‌ای خاص، مورد استفاده قرار نگیرند. تعریف آن‌ها به صورت Lazy، سربار نمونه سازی الزامی آن‌ها را حذف خواهد کرد و آن‌را به اولین بار استفاده از شیء مورد نظر، به تعویق خواهد انداخت. - با استفاده از LazyThreadSafetyMode.ExecutionAndPublication، چندین ترد می‌توانند به خاصیت Container دسترسی پیدا کنند، اما تنها یکی از آن‌ها موفق به وهله سازی این کلاس خواهد شد. البته حالت ExecutionAndPublication، حالت پیش فرض

است و الزاماً نیازی به ذکر آن نیست.

اینبار بازنویسی کلاس ابتدای بحث با توجه به نکات ذکر شده به صورت زیر خواهد بود:

```
public sealed class LazySingleton
{
    private static readonly Lazy<LazySingleton> _instance =
        new Lazy<LazySingleton>(() => new LazySingleton(),
        LazyThreadSafetyMode.ExecutionAndPublication);

    private LazySingleton()
    {
    }

    public static LazySingleton Instance
    {
        get { return _instance.Value; }
    }
}
```

- در آن سازنده‌ی کلاس، خصوصی تعریف شده‌است.

- تنها وهله‌ی در دسترس کلاس، به صورت استاتیک و نمونه سازی کلاس، توسط کلاس Lazy با پارامتر

LazyThreadSafetyMode.ExecutionAndPublication انجام می‌شود.

- علت استفاده از lambda در سازنده‌ی کلاس Lazy، امکان دسترسی به اعضای private کلاس، از طریق یک خاصیت static است.

نظرات خوانندگان

نویسنده: امیر هاشم زاده
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۱/۲۷ ۲۲:۵۹

آیا برداشت من بشکل زیر صحیح است؟
در صورتی که بخواهم یک پراپرتی سراسری به این کلاس (LazySingleton) اضافه کنیم مانند زیر عمل می‌کنم:

```
.....  
private int _myVar;  
public int MyProperty  
{  
    get { return _myVar; }  
    set { _myVar = value; }  
}  
.....
```

و نحوه مصرف آن به شکل زیر است؟

```
LazySingleton.Instance.MyProperty = 1000;  
OR  
var foo = LazySingleton.Instance.MyProperty;
```

نویسنده: امیر هاشم زاده
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۱/۲۸ ۰:۷

بر طبق این [جواب](#) ، تعریف پراپرتی بصورت public درون کلاس singleton می‌تواند انجام شود.

همان طور که میدانید از الگوی Factory به عنوان روشی برای کاهش وابستگی اجزای یک سیستم استفاده میشود. در این مقاله میخواهیم با استفاده از جنریک‌ها، الگوی Abstract Factory را پیاده سازی کنیم.

(1) ایجاد یک کلاس به نام AbstractFactory و یک متد جنریک به نام CreateObject

```
public class AbstractFactory
{
    public static T CreateObject<T>() where T : class , new()
    {
        return new T();
    }
}
```

(2) ساخت کلاسهای مورد نظر

```
public class Product
{
    public void DisplayInfo()
    {
        Console.WriteLine("Product Class Craeted. ");
    }
}
```

```
public class Category
{
    public void DisplayInfo()
    {
        Console.WriteLine("Category Class Created.");
    }
}
```

(3) حال در یک برنامه‌ی کنسول ویندوز، از کلاس AbstractFactory به شکل زیر استفاده میکنیم

```
static void Main(string[] args)
{
    var p = AbstractFactory.CreateObject< Product>();
    p.DisplayInfo();
    Console.WriteLine("=====");

    var c = AbstractFactory.CreateObject<Category>();
    c.DisplayInfo();
    Console.WriteLine("=====");

    Console.ReadKey();
}
```

خروجی کد بالا


```
file:///c:/users/cloud/documents/  
Product Class Craeted.  
=====  
Category Class Created.  
=====
```

نظرات خوانندگان

نویسنده: سعید

تاریخ: ۲۱:۱۶ ۱۳۹۳/۰۸/۱۲

تو این حالت میشه به صورت مستقیم هم از کلاس Product، آبجکت تعریف کرد. پس در این حالت کاهش وابستگی دقیقاً به چه صورتی هست؟ چه فرقی هست بین () AbstractFactory.CreateObject<Product> و () new Product ؟

نویسنده: محسن خان

تاریخ: ۲۱:۳۵ ۱۳۹۳/۰۸/۱۲

مطلب فوق کمی خلاصه شده هست. یک مثال عملی اون رو برای کاهش وابستگی‌ها، می‌تونید اینجا مطالعه کنید: [استفاده از WinForms برای حذف Service locators در برنامه‌های WinForms](#)

نویسنده: احمد نواصری

تاریخ: ۱۰:۲۸ ۱۳۹۳/۰۸/۲۲

درسته . اما در این حالت دیگر کلاینت شما مستقیماً به کار ساخت Object را انجام نمیدهد و کار را به کلاس دیگری واگذار کرده.

در برخی از مواقع، ایجاد یک وهله از یک کلاس کاری هزینه بر می‌باشد. بنابراین نیاز است تا فقط یک وهله از آن کلاس را ایجاد و تا آخر اجرای برنامه از آن استفاده کرد. این راه حل در قالب یک الگوی طراحی به نام Singleton معرفی شده است. حال می‌خواهیم با استفاده از امکانات جنریک، کلاسی را طراحی کنیم تا عملیات ساخت وهله‌ها را انجام دهد. نکاتی که در طراحی یک الگوی Singleton باید مد نظر داشت این است که: دسترسی سازنده کلاس Singleton را از نوع Private تعیین کنیم. یک فیلد استاتیک از نوع کلاس Singleton تعریف کنیم. یک خاصیت از نوع استاتیک فقط خواندنی (یعنی فقط get داشته باشد) تعریف کرده تا فیلد استاتیک را مقداردهی و Return کند. به جای پروپرتی میتوان از یک متد استاتیک نیز استفاده کرد.

```
public class SingletonClassCreator<T> where T:class , new()
{
    private static T _singletonInstance;
    private static readonly object Lock = new object();

    public static T SingletonInstance
    {
        get
        {
            lock (Lock)
            {
                if (_singletonInstance == null)
                {
                    _singletonInstance = new T();
                }
            }
            return _singletonInstance;
        }
    }

    private SingletonClassCreator()
    {
    }
}
```

برای ایجاد حالت Tread-Safe در برنامه هایی که امکان دسترسی همزمان به یک شیء (مثلا در برنامه‌های وب) وجود دارد، از یک بلاک Lock استفاده شده است تا در هر لحظه فقی یک نخ قادر به ایجاد Singleton شود. حال برای ایجاد وهله‌های Singleton از کلاسهای مورد نظر به صورت زیر عمل میکنیم

```
public class FirstSingleton
{
    public int Square(int input)
    {
        return input*input;
    }
}
```

```
static void Main(string[] args)
{
    var firstSingleton = SingletonClassCreator<FirstSingleton>.SingletonInstance ;
    Console.WriteLine(firstSingleton.Square(12));
    Console.ReadKey();
}
```

در خط اول، با تعریف یک متغیر و قرار دادن وهله استاتیک که بوسیله پروپرتی استاتیک SingletonInstance برگشت داده میشود، یک شی Singleton از کلاس FirstSingleton را ایجاد میکنیم.

نظرات خوانندگان

نویسنده: مصطفی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۸/۲۷ ۹:۳۳

یه روش بهتر برای استفاده در حالت Thread Safe که به نظرم بهینه تر هستش در زمان اجرا، بهینه سازی کد به این شکل هستش

```
if (instance == null)
{
    lock (Lock)
    {
        if (instance == null)
            instance = new Singleton();
    }
}
```

با این حالت در صورتی که شی قبلا ایجاد شده باشه هیچ کدوم از Thread ها رو بلوک نمیکنه.

نویسنده: مصطفی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۸/۲۷ ۹:۳۴

همچنین میشد این کلاس رو با این [لینک](#) تلفیق کرد که یه خروجی جالبتری به وجود بیاد.
با تشکر از زحمت شما

فرض کنید قبلا کلاسی بنام CollectionClass را داشته‌اید که در آن یک آرایه از نوع String[] تعریف کرده‌اید. همچنین n تا کلاس هم دارید که از آرایه‌ی تعریف شده‌ی در CollectionClass استفاده می‌کنند. تا اینجا مشکلی نیست. مشکل زمانی شروع می‌شود که متوجه می‌شوید دیگر این آرایه کارایی ندارد و باید آن را با List<string> جایگزین کنید. واضح است که نمی‌توانید همه کلاس‌هایی را که از CollectionClass استفاده کرده‌اند، بیابید و آنها را تغییر دهید؛ چرا که شاید برخی از کلاس‌ها اصلا در دسترس شما نباشند یا هر دلیل دیگری.

راهگشای این مشکل، استفاده از الگوی طراحی Iterator است. در این الگو، باید کلاس CollectionClass ابتدا واسط IEnumerable را پیاده سازی نماید. این واسط متدی بنام GetEnumerator دارد که می‌توان به کمک آن، درون آرایه یا هر نوع کالکشن دیگری حرکت کرده و آیتم‌های آن را برگرداند. ([مطالعه بیشتر](#))

اول این الگو را پیاده سازی می‌کنیم و در ادامه توضیح می‌دهیم که چگونه مشکل ما را حل میکند:

ابتدا باید کلاس CollectionClass واسط IEnumerable را پیاده سازی نماید. در ادامه بدنه متد GetEnumerator را می‌نویسیم:

```
public class CollectionClass : IEnumerable
{
    private string[] mySet = { "Array of String 1", "Array of String 2", "Array of String 3" };
    public IEnumerator GetEnumerator()
    {
        //return arrayStrings.GetEnumerator();
        foreach (var element in mySet )
        {
            yield return element;
        }
    }
}
```

در اینجا یک آرایه رشته‌ای را بنام mySet تعریف کرده‌ایم و مقادیر مختلفی را در آن قرار داده‌ایم. سپس در متد GetEnumerator اعضای این آرایه را خوانده و return می‌کنیم. ([yield چیست؟](#))

وقتی از این کلاس می‌خواهیم استفاده کنیم، داریم:

```
CollectionClass c = new CollectionClass();
foreach (var element in c)
{
    Console.WriteLine(element);
}
```

در این حالت مهم نیست که مجموعه‌ی مورد نظر، آرایه هست یا هر نوع کالکشن دیگری. لذا وقتی بخواهیم نوع mySet را تغییر دهیم، نگران نخواهیم بود؛ چراکه فقط کافی‌است کلاس CollectionClass را تغییر دهیم. بصورت زیر:

```
public class CollectionClass : IEnumerable
{
    //private readonly string[] arrayStrings = { "Array of String 1", "Array of String 2", "Array of String 3" };
    private List<string> mySet= new List<string>() { "Array of String 1", "Array of String 2", "Array of String 3" };
    public IEnumerator GetEnumerator()
    {
        foreach (var element in mySet )
        {
            yield return element;
        }
    }
}
```

اگر با الگوهای طراحی آشنا باشید، یکی از مناسب‌ترین الگوهای طراحی برای پیاده سازی عملیات Undo و Redo استفاده از الگوی طراحی Command هست ([مطالعه بیشتر](#)).

در این الگو یک کلاینت داریم که مشخص می‌کند چه کاری قرار است انجام شود. یک Command داریم که می‌گوید هر کاری را چه کسی انجام دهد و یک Receiver داریم که می‌گوید هر کاری چطور انجام می‌شود. **قدم اول:** کلاینت می‌خواهد عملیات Undo و Redo انجام شود. من اضافه‌بر این دو عملیات، عملیات Execute را هم اضافه می‌کنم. پس کلاینت می‌خواهد که سه کار Undo و Redo و Execute را انجام دهد.

```
public class Client
{
    public delegate string Invoker();
    public static Invoker Execute; //ایتم جدید
    public static Invoker Redo; //حرکت به جلو
    public static Invoker Undo; //حرکت به عقب
}
```

قدم دوم: Command باید مشخص کند که هر کاری را چه کسی باید انجام دهد:

```
public class Command
{
    public Command(Receiver receiver)
    {
        Client.Execute = receiver.Action;
        Client.Redo = receiver.Foreward;
        Client.Undo = receiver.Reverse;
    }
}
```

Command در سازنده‌ی خود ورودی از نوع Receiver دارد (در ادامه پیاده سازی خواهد شد) و در واقع می‌خواهد کارها را به Receiver محول نماید. **قدم سوم:** باید مشخص شود هر کاری قرار است چگونه انجام شود:

```
public class Receiver
{
    private readonly List<string> build = new List<string>();
    private readonly List<string> oldBuild = new List<string>();

    public string Action()
    {
        if (build.Count > 0)
            oldBuild.Add(build.LastOrDefault());
        build.Add(build.Count.ToString(CultureInfo.InvariantCulture));
        return build.LastOrDefault();
    }

    public string Reverse()
    {
        string last = oldBuild.LastOrDefault();
        if (last == null)
            return "EMPTY";
        oldBuild.Remove(last);
        return last;
    }

    public string Foreward()
    {
        string oldIndex = oldBuild.LastOrDefault();
        int index = oldIndex == null ? -1 : build.IndexOf(oldIndex);
        if ((index + 1) == build.Count)
            return "END";
        oldBuild.Add(build.ElementAt(index + 1));
        return oldBuild.LastOrDefault();
    }
}
```

اگر روش بهتری برای پیاده سازی Undo و Redo و Execute دارید، می‌توانید جایگزین کنید. این اولین روشی بود که به ذهنم رسید!

قدم‌های لازم برای پیاده کردن الگوی Command تا اینجا به پایان می‌رسند. حالا کافی‌است از آن استفاده کنیم:

```
new Command(new Receiver());
    Console.WriteLine(Client.Execute());
    Console.WriteLine(Client.Execute());
    Console.WriteLine(Client.Undo());
    Console.WriteLine(Client.Undo());
    Console.WriteLine(Client.Undo());
    Console.WriteLine(Client.Redo());
    Console.WriteLine(Client.Redo());
    Console.WriteLine(Client.Redo());
    Console.WriteLine(Client.Execute());
```

در این روش ما از delegate استفاده کردیم و به کمک آن یک واسط را بین کلاینت و Command ساختیم (Invoker). [مطالعه بیشتر](#)
[در مورد delegate](#)

سشن‌ها در برنامه‌های وب، یکی از [وابستگی‌های استاتیکی](#) هستند که می‌توان آن‌ها را از طریق تزریق وابستگی‌ها، جهت بالا بردن قابلیت آزمون پذیری برنامه، تامین کرد. همچنین اگر از سشن‌ها برای نمونه در برنامه‌های ASP.NET MVC استفاده کنید، مقدار آن‌ها در سازنده‌ی کنترلرها [نال خواهند بود](#)؛ از این جهت که در زمان نمونه سازی یک کنترلر توسط IoC Container، کار مدیریت سشن‌ها صورت نمی‌گیرد و اگر در این بین سرویسی نیاز به سشن داشته باشد، دیگر وهله سازی نخواهد شد؛ به این دلیل که صرفنظر از مقدار دهی متغیر سشن در صفحه‌ای دیگر، این مقدار در سازنده‌ی کلاس، نال است. در ادامه این مشکل را از طریق غنی سازی تزریق وابستگی‌ها با اطلاعات سشن جاری، برطرف خواهیم کرد.

طراحی یک تامین کننده‌ی عمومی سشن

```
public interface ISessionProvider
{
    object Get(string key);
    T Get<T>(string key) where T : class;
    void Remove(string key);
    void RemoveAll();
    void Store(string key, object value);
}
```

در اینجا یک اینترفیس عمومی را مشاهده می‌کنید که کار آن کپسوله سازی اعمال متداول کار با سشن‌ها است؛ برای مثال دریافت اطلاعات یک سشن، بر اساس کلیدی مشخص و یا ذخیره سازی اطلاعات اشیاء در سشن‌ها. یک نمونه پیاده سازی عمومی آن نیز برای کار با سشن‌ها در برنامه‌های وب ASP.NET و فرم و MVC، می‌تواند به صورت زیر باشد:

```
public class DefaultWebSessionProvider : ISessionProvider
{
    private readonly HttpSessionStateBase _session;

    public DefaultWebSessionProvider(HttpSessionStateBase session)
    {
        _session = session;
    }

    public object Get(string key)
    {
        return _session[key];
    }

    public T Get<T>(string key) where T : class
    {
        return _session[key] as T;
    }

    public void Remove(string key)
    {
        _session.Remove(key);
    }

    public void RemoveAll()
    {
        _session.RemoveAll();
    }

    public void Store(string key, object value)
    {
        _session[key] = value;
    }
}
```


در کلاس `DefaultWebSessionProvider` مستقیماً از `HttpContext.Current.Session` برای دسترسی به سشن جاری استفاده نشده‌است. این مقدار را از سازنده‌ی خود که توسط کلاس پایه `HttpSessionStateBase` تامین می‌شود، دریافت خواهد کرد. این سازنده را توسط تنظیمات ابتدایی `IoC Container` خود و هله سازی و مقدار دهی می‌کنیم؛ زیرا `HttpContext.Current.Session` برای مقدار دهی، نیاز به راه اندازی یک وب سرور دارد و عملاً استفاده و شبیه سازی از آن در بسیاری از آزمون‌های واحد، بسیار مشکل خواهد بود.

```
private static Container defaultContainer()
{
    return new Container(ioc =>
    {
        // session manager setup
        ioc.For<ISessionProvider>().Use<DefaultWebSessionProvider>();
        ioc.For<HttpSessionStateBase>()
            .Use(ctx => new HttpSessionStateWrapper(HttpContext.Current.Session));

        ioc.Policies.SetAllProperties(properties =>
        {
            properties.OfType<ISessionProvider>();
        });
    });
}
```

در مثال فوق یک نمونه از تنظیمات ابتدایی `StructureMap` را برای استفاده از مقدار `HttpContext.Current.Session` جهت و هله سازی سازنده‌ی کلاس `DefaultWebSessionProvider` مشاهده می‌کنید.

استفاده از تامین کننده‌ی سفارشی سشن در برنامه

پس از طراحی تامین کننده‌ی سفارشی سشن و همچنین معرفی آن به `IoC Container` خود، اکنون استفاده‌ی از آن به سادگی ذیل است:

```
public class HomeController : Controller
{
    private readonly ISessionProvider _sessionProvider;
    public HomeController(ISessionProvider sessionProvider)
    {
        _sessionProvider = sessionProvider;
    }
}
```

بنابراین اگر در کلاسی، کنترلری و یا سرویسی نیاز به سشن وجود داشت، بهتر است از `ISessionProvider` بجای مقدار دهی و یا دسترسی مستقیم به شیء استاتیک `Session` استفاده کرد.

نظرات خوانندگان

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۵:۲۵ ۱۳۹۳/۱۲/۱۴

یک نکته‌ی تکمیلی

شبهه به سشن، چند مورد دیگر را نیز می‌توان به همین روش تامین کرد:

```
ioc.For<IIdentity>().Use(() => HttpContext.Current.User.Identity);  
ioc.For<HttpContextBase>().Use(() => new HttpContextWrapper(HttpContext.Current));  
ioc.For<HttpServerUtilityBase>().Use(() => new HttpServerUtilityWrapper(HttpContext.Current.Server));  
ioc.For<HttpRequestBase>().Use(ctx => ctx.GetInstance<HttpContextBase>().Request);
```

یکی از روش‌های تهیه‌ی برنامه‌های چند مستاجری ، ایجاد بانک‌های اطلاعاتی مستقلی به ازای هر مشتری است؛ یا نمونه‌ی دیگر آن، برنامه‌هایی هستند که اطلاعات هر سال را در یک بانک اطلاعاتی جداگانه نگهداری می‌کنند. در ادامه قصد داریم، نحوه‌ی کار با این بانک‌های اطلاعاتی را به صورت همزمان، توسط EF Code first و در حالت استفاده از الگوی واحد کار و تزریق وابستگی‌ها، به همراه فعال سازی خودکار مباحث migrations و به روز رسانی ساختار تمام بانک‌های اطلاعاتی مورد استفاده، بررسی کنیم.

مشخص سازی رشته‌های متفاوت اتصالی

فرض کنید برنامه‌ی جاری شما قرار است از دو بانک اطلاعاتی مشخص استفاده کند که تعاریف رشته‌های اتصالی آن‌ها در وب کانفیگ به صورت ذیل مشخص شده‌اند:

```
<connectionStrings>
  <clear />
  <add name="Sample07Context" connectionString="Data Source=(local);Initial
Catalog=TestDbIoC;Integrated Security = true" providerName="System.Data.SqlClient" />
  <add name="Database2012" connectionString="Data Source=(local);Initial
Catalog=testdb2012;Integrated Security = true" providerName="System.Data.SqlClient" />
</connectionStrings>
```

البته، ذکر این مورد کاملاً اختیاری است و می‌توان رشته‌های اتصالی را به صورت پویا نیز در زمان اجرا مشخص و مقدار دهی کرد.

تغییر Context برنامه جهت پذیرش رشته‌های اتصالی پویای قابل تغییر در زمان اجرا

اکنون که قرار است کاربران در حین ورود به برنامه، بانک اطلاعاتی مدنظر خود را انتخاب کنند و یا سیستم قرار است به ازای کاربری خاص، رشته‌ی اتصالی خاص او را به Context ارسال کند، نیاز است Context برنامه را به صورت ذیل تغییر دهیم:

```
using System.Collections.Generic;
using System.Data.Entity;
using System.Linq;
using EF_Sample07.DomainClasses;

namespace EF_Sample07.DataLayer.Context
{
    public class Sample07Context : DbContext, IUnitOfWork
    {
        public DbSet<Category> Categories { set; get; }
        public DbSet<Product> Products { set; get; }

        /// <summary>
        /// It looks for a connection string named Sample07Context in the web.config file.
        /// </summary>
        public Sample07Context()
            : base("Sample07Context")
        {
        }

        /// <summary>
        /// To change the connection string at runtime. See the SmObjectFactory class for more info.
        /// </summary>
        public Sample07Context(string connectionString)
            : base(connectionString)
        {
            //Note: defaultConnectionFactory in the web.config file should be set.
        }

        public void SetConnectionString(string connectionString)
        {
            this.Database.Connection.ConnectionString = connectionString;
        }
    }
}
```

}

در اینجا دو متد سازنده را مشاهده می‌کنید. سازنده‌ی پیش فرض، از رشته‌ای اتصال با نامی مساوی Sample07Context استفاده می‌کند و سازنده‌ی دوم، امکان پذیرش یک رشته‌ی اتصال پویا را دارد. مقدار پارامتر ورودی آن می‌تواند نام رشته‌ی اتصال و یا حتی مقدار کامل رشته‌ی اتصال باشد. حالت پذیرش نام رشته‌ی اتصال زمانی مفید است که همانند مثال ابتدای بحث، این نام‌ها را پیشتر در فایل کانفیگ برنامه ثبت کرده باشید و حالت پذیرش مقدار کامل رشته‌ی اتصال، جهت مقدار دهی پویای آن بدون نیاز به ثبت اطلاعاتی در فایل کانفیگ برنامه مفید است.

یک متد دیگر هم در اینجا در انتهای کلاس به نام SetConnectionString تعریف شده‌است. از این متد در حین ورود کاربر به سایت می‌توان استفاده کرد. برای مثال حداقل دو نوع طراحی را می‌توان در نظر گرفت:

الف) کاربر با برنامه‌ای کار می‌کند که به ازای سال‌های مختلف، بانک‌های اطلاعاتی مختلفی دارد و در ابتدای ورود، یک drop down انتخاب سال کاری برای او در نظر گرفته شده‌است (علاوه بر سایر ورودی‌های استاندارد مانند نام کاربری و کلمه‌ی عبور). در این حالت بهتر است متد SetConnectionString نام رشته‌ی اتصال را بر اساس سال انتخابی، در حین لاگین دریافت کند که اطلاعات آن در فایل کانفیگ سایت پیشتر مشخص شده‌است.

ب) کاربر یا مشتری پس از ورود به سایت، نیاز است صرفاً از بانک اطلاعاتی خاص خودش استفاده کند. بنابراین اطلاعات تعریف کاربران و مشتری‌ها در یک بانک اطلاعاتی مجزا قرار دارند و پس از لاگین، نیاز است رشته‌ی اتصال او به صورت پویا از بانک اطلاعاتی خوانده شده و سپس توسط متد SetConnectionString تنظیم گردد.

مدیریت سشن‌های رشته‌ی اتصال جاری

پس از اینکه کاربر، در حین ورود مشخص کرد که از چه بانک اطلاعاتی قرار است استفاده کند و یا اینکه برنامه بر اساس اطلاعات ثبت شده‌ی او تصمیم‌گیری کرد که باید از کدام رشته‌ی اتصال استفاده کند، نگهداری این رشته‌ی اتصال نیاز به سشن دارد تا به ازای هر کاربر متصل به سایت منحصر بفرد باشد. در مورد مدیریت سشن‌ها در برنامه‌های وب، از نکات مطرح شده‌ی در مطلب «[مدیریت سشن‌ها در برنامه‌های وب به کمک تزریق وابستگی‌ها](#)» استفاده خواهیم کرد:

```
using System;
using System.Threading;
using System.Web;
using EF_Sample07.DataLayer.Context;
using EF_Sample07.ServiceLayer;
using StructureMap;
using StructureMap.Web;
using StructureMap.Web.Pipeline;

namespace EF_Sample07.IoCConfig
{
    public static class SmObjectFactory
    {
        private static readonly Lazy<Container> _containerBuilder =
            new Lazy<Container>(defaultContainer, LazyThreadSafetyMode.ExecutionAndPublication);

        public static IContainer Container
        {
            get { return _containerBuilder.Value; }
        }

        public static void HttpContextDisposeAndClearAll()
        {
            HttpContextLifecycle.DisposeAndClearAll();
        }

        private static Container defaultContainer()
        {
            return new Container(ioc =>
            {
                // session manager setup
                ioc.For<ISessionProvider>().Use<DefaultWebSessionProvider>();
                ioc.For<HttpSessionStateBase>()
                    .Use(ctx => new HttpSessionStateWrapper(HttpContext.Current.Session));

                ioc.For<IUnitOfWork>()
                    .HybridHttpOrThreadLocalScoped();
            });
        }
    }
}
```

```

        .Use<Sample07Context>()
        // Remove these 2 lines if you want to use a connection string named
        Sample07Context, defined in the web.config file.
        .Ctor<string>("connectionString")
        .Is(ctx => getCurrentConnectionString(ctx));

        ioc.For<ICategoryService>().Use<EfCategoryService>();
        ioc.For<IProductService>().Use<EfProductService>();

        ioc.For<ICategoryService>().Use<EfCategoryService>();
        ioc.For<IProductService>().Use<EfProductService>();

        ioc.Policies.SetAllProperties(properties =>
        {
            properties.OfType<IUnitOfWork>();
            properties.OfType<ICategoryService>();
            properties.OfType<IProductService>();
            properties.OfType<ISessionProvider>();
        });
    });
}

private static string getCurrentConnectionString(IContext ctx)
{
    if (HttpContext.Current != null)
    {
        // this is a web application
        var sessionProvider = ctx.GetInstance<ISessionProvider>();
        var connectionString = sessionProvider.Get<string>("CurrentConnectionString");
        if (string.IsNullOrEmpty(connectionString))
        {
            // It's a default connectionString.
            connectionString = "Database2012";
            // this session value should be set during the login phase
            sessionProvider.Store("CurrentConnectionStringName", connectionString);
        }

        return connectionString;
    }
    else
    {
        // this is a desktop application, so you can store this value in a global static
        variable.
        return "Database2012";
    }
}
}
}

```

در اینجا نحوه‌ی پویا سازی تامین رشته‌ی اتصالی را مشاهده می‌کنید. در مورد اینترفیس `ISessionProvider` و کلاس پایه `HttpSessionStateBase` پیشتر در مطلب «[مدیریت سشن‌ها در برنامه‌های وب به کمک تزریق وابستگی‌ها](#)» بحث شد. نکته‌ی مهم این تنظیمات، قسمت مقدار دهی سازنده‌ی کلاس `Context` برنامه به صورت پویا توسط `IoC Container` جاری است. در اینجا هر زمانیکه قرار است وهله‌ای از `Sample07Context` ساخته شود، از سازنده‌ی دوم آن که دارای پارامتری به نام `connectionString` است، استفاده خواهد شد. همچنین مقدار آن به صورت پویا از متد `getCurrentConnectionString` که در انتهای کلاس تعریف شده‌است، دریافت می‌گردد.

در این متد ابتدا مقدار `HttpContext.Current` بررسی شده‌است. این مقدار اگر نال باشد، یعنی برنامه‌ی جاری یک برنامه‌ی دسکتاپ است و مدیریت رشته‌ی اتصالی جاری آن را توسط یک خاصیت `Static` یا `Singleton` تعریف شده‌ی در برنامه نیز می‌توان تامین کرد. از این جهت که در هر زمان، تنها یک کاربر در `App Domain` جاری برنامه‌ی دسکتاپ می‌تواند وجود داشته باشد و `Singleton` یا `Static` تعریف شدن اطلاعات رشته‌ی اتصالی، مشکلی را ایجاد نمی‌کند. اما در برنامه‌های وب، چندین کاربر در یک `App Domain` به سیستم وارد می‌شوند. به همین جهت است که مشاهده می‌کنید در اینجا از تامین کننده‌ی سشن، برای نگهداری اطلاعات رشته‌ی اتصالی جاری کمک گرفته شده‌است.

کلید این سشن نیز در این مثال مساوی `CurrentConnectionStringName` تعریف شده‌است. بنابراین در حین لاگین موفقیت آمیز کاربر، دو مرحله‌ی زیر باید طی شوند:

```

sessionProvider.Store("CurrentConnectionString", "Sample07Context");
uow.SetConnectionString(WebConfigurationManager.ConnectionStrings[_sessionProvider.Get<string>("Current

```

```
ConnectionString").ConnectionString);
```

ابتدا باید سشن `CurrentConnectionStringName` به بانک اطلاعاتی انتخابی کاربر تنظیم شود. برای نمونه در این مثال خاص، از نام رشته‌ی اتصالی مشخص شده‌ی در وب کانفیگ برنامه (مثال ابتدای بحث) به نام `Sample07Context` استفاده شده‌است. سپس از متد `SetConnectionString` برای خواندن مقدار نام مشخص شده در سشن `CurrentConnectionStringName` کمک گرفته‌ایم. هرچند سازنده‌ی کلاس `Context` برنامه، هر دو حالت استفاده از نام رشته‌ی اتصالی و یا مقدار کامل رشته‌ی اتصالی را پشتیبانی می‌کند، اما خاصیت `this.Database.Connection.ConnectionString` تنها رشته‌ی کامل اتصالی را می‌پذیرد (بکار رفته در متد `SetConnectionString`).

تا اینجا کار پویا سازی انتخاب و استفاده از رشته‌ی اتصالی برنامه به پایان می‌رسد. هر زمانیکه قرار است `Context` برنامه توسط `IoC Container` نمونه سازی شود، به متد `getCurrentConnectionString` رجوع کرده و مقدار رشته‌ی اتصالی را از سشن تنظیم شده‌ای به نام `CurrentConnectionStringName` دریافت می‌کند. سپس از مقدار آن جهت مقدار دهی سازنده‌ی دوم کلاس `Context` استفاده خواهد کرد.

مدیریت migrations خودکار برنامه در حالت استفاده از چندین بانک اطلاعاتی

یکی از مشکلات کار با برنامه‌های چند دیتابرسی، به روز رسانی ساختار تمام بانک‌های اطلاعاتی مورد استفاده، پس از تغییری در ساختار مدل‌های برنامه است. از این جهت که اگر تمام بانک‌های اطلاعاتی به روز نشوند، کوئری‌های جدید برنامه که از خواص و فیلدهای جدید استفاده می‌کنند، دیگر کار نخواهند کرد. پویا سازی اعمال این تغییرات را می‌توان به صورت ذیل انجام داد:

```
using System;
using System.Data.Entity;
using System.Web;
using EF_Sample07.DataLayer.Context;
using EF_Sample07.IoCConfig;

namespace EF_Sample07.WebFormsAppSample
{
    public class Global : HttpApplication
    {
        void Application_Start(object sender, EventArgs e)
        {
            initDatabases();
        }

        private static void initDatabases()
        {
            // defined in web.config
            string[] connectionStringNames =
            {
                "Sample07Context",
                "Database2012"
            };

            foreach (var connectionStringName in connectionStringNames)
            {
                Database.SetInitializer(
                    new MigrateDatabaseToLatestVersion<Sample07Context,
                    Configuration>(connectionStringName));

                using (var ctx = new Sample07Context(connectionStringName))
                {
                    ctx.Database.Initialize(force: true);
                }
            }
        }

        void Application_EndRequest(object sender, EventArgs e)
        {
            SmObjectFactory.HttpContextDisposeAndClearAll();
        }
    }
}
```

نکته‌ی مهمی که در اینجا بکار گرفته شده است، مشخص سازی صریح سازنده‌ی شیء [MigrateDatabaseToLatestVersion](#) است. به صورت معمول در اکثر برنامه‌های تک دیتابرسی، نیازی به مشخص سازی پارامتر سازنده‌ی این کلاس نیست و در این حالت از سازنده‌ی بدون پارامتر کلاس Context برنامه استفاده خواهد شد. اما اگر سازنده‌ی آن را مشخص کنیم، به صورت خودکار از متد سازنده‌ای در کلاس Context استفاده می‌کند که پارامتر رشته‌ی اتصال را به صورت پویا می‌پذیرد. در این مثال خاص، متد `initDatabases` در حین آغاز برنامه فراخوانی شده است. منظور این است که اینکار در طول عمر برنامه تنها کافی است یکبار انجام شود و پس از آن است که EF Code first می‌تواند از رشته‌های اتصال متفاوتی که به آن ارسال می‌شود، بدون مشکل استفاده کند. زیرا اطلاعات نگاشت کلاس‌های مدل برنامه به جداول بانک اطلاعاتی به این ترتیب است که کش می‌شوند و یا بر اساس کلاس Configuration به صورت خودکار به بانک اطلاعاتی اعمال می‌گردند.

کدهای کامل این مثال را که در حقیقت نمونه‌ی بهبود یافته‌ی مطلب « [EF Code First #12](#) » است، از اینجا می‌توانید دریافت کنید:

[Uow-Sample](#)

نظرات خوانندگان

نویسنده:

اس حیدری

تاریخ:

۱۳۹۳/۱۲/۱۱ ۱۲:۳۰

سلام

متد SetConnectionString که در واقع کانکشن استرینگ را ست می‌کند و تنها زمانی مفید خواهد بود که کانکشن استرینگ‌ها به یک نوع Rdbms متصل شوند. مثلاً همه کانکشن استرینگ‌ها به کانکشن‌های مختلفی اشاره کند که همگی به دیتابیس‌های مختلف sql server متصل شوند.

اما اگر یک کانکشن استرینگ به sql server و یک کانکشن استرینگ به دیتابیس‌ای از نوع sql ce یا نوع‌های دیگر متصل شود با خطای provider مواجه خواهیم شد. چرا که کانکشن استرینگ، کانکشن ست شده و Provider آن از کانکشن پیش فرض مقدار گرفته است. و عملاً هم نمی‌توان provider را در این تابع مقدار داد چرا که Readonly است!

نویسنده:

وحید نصیری

تاریخ:

۱۳۹۳/۱۲/۱۱ ۱۲:۴۸

امکان ساخت رشته‌ی اتصال، به همراه ذکر صریح Provider مورد استفاده [هم وجود دارد](#). چند مثال:

```
public static string CreateConnectionStringForSQLCe(string dbPath = @"|DataDirectory|\NerdDinners.sdf")
{
    SqlCeConnectionStringBuilder sqlConnection = new SqlCeConnectionStringBuilder();
    sqlConnection.Password = "9023fase93";
    sqlConnection.DataSource = dbPath;

    EntityConnectionStringBuilder connection = new EntityConnectionStringBuilder();
    connection.Metadata =
@"res://*/NerdDinnersModel.csdl|res://*/NerdDinnersModel.ssdl|res://*/NerdDinnersModel.msl";
    connection.Provider = "System.Data.SqlServerCe.3.5";
    connection.ProviderConnectionString = sqlConnection.ToString();

    return connection.ToString();
}

public static string CreateConnectionStringForSQLServer()
{
    //Build an SQL connection string
    SqlConnectionStringBuilder sqlString = new SqlConnectionStringBuilder()
    {
        DataSource = "MyPC", // Server name
        InitialCatalog = "db1", //Database
        UserID = "user1", //Username
        Password = "mypassword", //Password
    };

    //Build an Entity Framework connection string
    EntityConnectionStringBuilder entityString = new EntityConnectionStringBuilder
    {
        Provider = "System.Data.SqlClient",
        Metadata = "res://*/testModel.csdl|res://*/testModel.ssdl|res://*/testModel.msl",
        ProviderConnectionString = sqlString.ToString()
    };
    return entityString.ConnectionString;
}
```

این روش با EF code first هم کار می‌کند و در سازنده‌ی دوم کلاس Context که connectionString را می‌پذیرد، قابل استفاده است.

نویسنده:

غلامرضا ربال

تاریخ: ۲۳:۴۴ ۱۳۹۴/۰۲/۱۰

سلام.

در این مقاله با استفاده از سشن ، از پردازش‌های موازی چشم پوشی شده است ؟ با توجه به [مطلبی](#) که در سایت ارائه داده بودید . آیا بهتر نبود این رشته در کنار اطلاعات کاربر در دیتابیس به عنوانی فیلدی در نظر گرفته شود؟

با تشکر

نویسنده: وحید نصیری

تاریخ: ۲۳:۵۶ ۱۳۹۴/۰۲/۱۰

- در اینجا بدون سشن رشته‌ی اتصال، مشخص نیست کاربر جاری در صفحه‌ی X قرار است از چه بانک اطلاعاتی استفاده کند تا بخواهد از آن کوئری بگیرد.

- در این مطلب با توجه به اینکه سشن، توسط اینترفیس [ISessionProvider](#) تامین می‌شود، تعویض پذیر است. یک SessionProvider سفارشی را برای مثال با کوکی‌های رمزنگاری شده یا روش‌های مشابه تهیه کنید. تزریق و استفاده‌ی از آن خودکار خواهد بود؛ بدون نیازی به تغییری در کدهای سایر قسمت‌های برنامه.

استثناء چیست؟

واژه‌ی استثناء یا exception کوتاه شده‌ی عبارت exceptional event است. در واقع exception یک نوع رویداد است که در طول اجرای برنامه رخ می‌دهد و در نتیجه، جریان عادی برنامه را مختل می‌کند. زمانیکه خطایی درون یک متد رخ دهد، یک شیء (exception object) حاوی اطلاعاتی درباره‌ی خطا ایجاد خواهد شد. به فرآیند ایجاد یک exception object و تحویل دادن آن به سیستم runtime، اصطلاحاً throwing an exception یا صدور استثناء گفته می‌شود که در ادامه به آن خواهیم پرداخت. بعد از اینکه یک متد استثنائی را صادر می‌کند، سیستم runtime سعی در یافتن روشی برای مدیریت آن خواهد کرد. خوب اکنون که با مفهوم استثناء آشنا شدید اجازه دهید دو سناریو را با هم بررسی کنیم.

- سناریوی اول:

فرض کنید یک فایل XML از پیش تعریف شده (برای مثال یک لیست از محصولات) قرار است در کنار برنامه‌ی شما باشد و باید این لیست را درون برنامه‌ی خود نمایش دهید. در این حالت برای خواندن این فایل انتظار دارید که فایل وجود داشته باشد. اگر این فایل وجود نداشته باشد برنامه‌ی شما با اشکال روبرو خواهد شد.

- سناریوی دوم:

فرض کنید یک فایل XML از آخرین محصولات مشاهده شده توسط کاربران را به صورت cache در برنامه‌تان دارید. در این حالت در اولین بار اجرای برنامه توسط کاربر انتظار داریم که این فایل موجود نباشد و اگر فایل وجود نداشته باشد به سادگی می‌توانیم فایل مربوط را ایجاد کرده و محصولات را که توسط کاربر مشاهده شده، درون این فایل اضافه کنیم. در واقع استثناءها بستگی به حالت‌های مختلفی دارد. در مثال اول وجود فایل حیاتی است ولی در حالت دوم وجود فایل نیز برنامه می‌تواند به کار خود ادامه داده و فایل مورد نظر را از نو ایجاد کند. استثناءها مربوط به زمانی هستند که این احتمال وجود داشته باشد که برنامه طبق انتظار پیش نرود. برای حالت اول کد زیر را داریم:

```
public IEnumerable<Product> GetProducts()
{
    using (var stream = File.Read(Path.Combine(Environment.CurrentDirectory, "products.xml")))
    {
        var serializer = new XmlSerializer();
        return (IEnumerable<Product>)serializer.Deserialize(stream);
    }
}
```

همانطور که عنوان شد در حالت اول انتظار داریم که فایلی بر روی دیسک موجود باشد. در نتیجه نیازی نیست هیچ استثنائی را مدیریت کنیم (زیرا در واقع اگر فایل موجود نباشد هیچ روشی برای ایجاد آن نداریم).

در مثال دوم می‌دانیم که ممکن است فایل از قبل موجود نباشد. بنابراین می‌توانیم موجود بودن فایل را با یک شرط بررسی کنیم:

```
public IEnumerable<Product> GetCachedProducts()
{
    var fullPath = Path.Combine(Environment.CurrentDirectory, "ProductCache.xml");
    if (!File.Exists(fullPath))
        return new Product[0];

    using (var stream = File.Read(fullPath))
    {
        var serializer = new XmlSerializer();
        return (IEnumerable<Product>)serializer.Deserialize(stream);
    }
}
```

چه زمانی باید استثناءها را مدیریت کنیم؟

زمانیکه بتوان متدهایی که خروجی مورد انتظار را بر می‌گردانند ایجاد کرد. اجازه دهید دوباره از مثال‌های فوق استفاده کنیم:

```
IEnumerable<Product> GetProducts()
```

همانطور که از نام آن پیداست این متد باید همیشه لیستی از محصولات را برگرداند. اگر می‌توانید اینکار را با استفاده از catch کردن یک استثنا انجام دهید در غیر اینصورت نباید درون متد اینکار را انجام داد.

```
IEnumerable<Product> GetCachedProducts()
```

در متد فوق می‌توانستیم از FileNotFoundException برای فایل موردنظر استفاده کنیم؛ اما مطمئن بودیم که فایل در ابتدا وجود ندارد.

در واقع استثناها حالت‌هایی هستند که غیرقابل پیش‌بینی هستند. این حالت‌ها می‌توانند یک خطای منطقی از طرف برنامه‌نویس و یا چیزی خارج کنترل برنامه‌نویس باشند (مانند خطاهای سیستم‌عامل، شبکه، دیسک). یعنی در بیشتر مواقع این نوع خطاها را نمی‌توان مدیریت کرد.

اگر می‌خواهید استثناءها را catch کرده و آنها را لاگ کنید در بالاترین لایه اینکار را انجام دهید.

چه استثناءهایی باید مدیریت شوند و کدام‌ها خیر؟

مدیریت صحیح استثناءها می‌تواند خیلی مفید باشد. همانطور که عنوان شد یک استثناء زمانی رخ می‌دهد که یک حالت استثناء در برنامه اتفاق بیفتد. این مورد را بخاطر داشته باشید، زیرا به شما یادآوری می‌کند که در همه جا نیازی به استفاده از try/catch نیست. در اینجا ذکر این نکته خیلی مهم است: تنها استثناءهایی را catch کنید که بتوانید برای آن راه‌حلی ارائه دهید. به عنوان مثال اگر در لایه‌ی دسترسی به داده، خطایی رخ دهد و استثنای SQLException صادر شود، می‌توانیم آن را catch کرده و درون یک استثناء عمومی‌تر قرار دهیم:

```
public class UserRepository : IUserRepository
{
    public IList<User> Search(string value)
    {
        try
        {
            return CreateConnectionAndACommandAndReturnAList("WHERE value=@value",
Parameter.New("value", value));
        }
        catch (SQLException err)
        {
            var msg = String.Format("Ohh no! Failed to search after users with '{0}' as search
string", value);
            throw new DataSourceException(msg, err);
        }
    }
}
```

همانطور که در کد فوق مشاهده می‌کنید به محض صدور استثنای SQLException آن را درون قسمت catch به صورت یک استثنای عمومی‌تر همراه با افزودن یک سری اطلاعات جدید صادر می‌کنیم. اما همانطور که عنوان شد کار لاگ کردن استثناءها را بهتر است در لایه‌های بالاتر انجام دهیم. اگر مطمئن نیستید که تمام استثناءها توسط شما مدیریت شده‌اند، می‌توانید در حالت‌های زیر، دیگر استثناءها را مدیریت کنید: ASP.NET می‌توانید Application_Error را پیاده‌سازی کنید. در اینجا فرصت خواهید داشت تا تمامی خطاهای مدیریت نشده را هندل کنید.

WinForms: استفاده از رویدادهای Application.ThreadException و AppDomain.CurrentDomain.UnhandledException

WCF: پیاده‌سازی اینترفیس IErrorHandler

ASMX: ایجاد یک Soap Extension سفارشی

[ASP.NET WebAPI](#)

چه زمان‌هایی باید یک استثناء صادر شود؟

صادر کردن یک استثناء به تنهایی کار ساده‌ایی است. تنها کافی است throw را همراه شیء exception (exception object) فراخوانی کنیم. اما سوال اینجاست که چه زمانی باید یک استثناء را صادر کنیم؟ چه داده‌هایی را باید به استثناء اضافه کنیم؟ در ادامه به این سوالات خواهیم پرداخت. همانطور که عنوان گردید استثناءها زمانی باید صادر شوند که یک استثناء اتفاق بیفتد.

اعتبارسنجی آرگومان‌ها

ساده‌ترین مثال، آرگومان‌های مورد انتظار یک متد است:

```
public void PrintName(string name)
{
    Console.WriteLine(name);
}
```

در حالت فوق انتظار داریم مقداری برای پارامتر name تعیین شود. متد فوق با آرگومان null نیز به خوبی کار خواهد کرد؛ یعنی مقدار خروجی یک خط خالی خواهد بود. از لحاظ کدنویسی متد فوق به خوبی کار خود را انجام می‌دهد اما خروجی مورد انتظار کاربر نمایش داده نمی‌شود. در این حالت نمی‌توانیم تشخیص دهیم مشکل از کجا ناشی می‌شود. مشکل فوق را می‌توانیم با صدور استثنای ArgumentNullException رفع کنیم:

```
public void PrintName(string name)
{
    if (name == null) throw new ArgumentNullException("name");
    Console.WriteLine(name);
}
```

خوب، name باید دارای طول ثابت و همچنین ممکن است حاوی عدد و حروف باشد:

```
public void PrintName(string name)
{
    if (name == null) throw new ArgumentNullException("name");
    if (name.Length < 5 || name.Length > 10) throw new ArgumentOutOfRangeException("name", name, "Name must be between 5 or 10 characters long");
    if (name.Any(x => !char.IsAlphaNumeric(x)) throw new ArgumentOutOfRangeException("name", name, "May only contain alpha numerics");
    Console.WriteLine(name);
}
```

برای حالت فوق و همچنین جلوگیری از تکرار کدهای داخل متد PrintName می‌توانید یک متد Validator برای کلاسی با نام Person ایجاد کنید.

حالت دیگر صدور استثناء، زمانی است که متدی خروجی مورد انتظارمان را نتواند تحویل دهد. یک مثال بحث‌برانگیز متدی با امضای زیر است:

```
public User GetUser(int id)
{
}
```

کاملاً مشخص است که متدی همانند متد فوق زمانیکه کاربری را پیدا نکند، مقدار null را برمی‌گرداند. اما این روش درستی است؟ خیر؛ زیرا همانطور که از نام این متد پیداست باید یک کاربر به عنوان خروجی برگردانده شود. با استفاده از بررسی null کدهایی شبیه به این را در همه جا خواهیم داشت:

```
var user = datasource.GetUser(userId);
if (user == null)
    throw new InvalidOperationException("Failed to find user: " + userId);
// actual logic here
```

به این چنین کدهایی معمولاً The null cancer گفته می‌شود (سرطان نال!) زیرا اجازه داده‌ایم متد، خروجی null را بازگشت دهد. به جای کد فوق می‌توانیم از این روش استفاده کنیم:

```
public User GetUser(int id)
{
    if (id <= 0) throw new ArgumentOutOfRangeException("id", id, "Valid ids are from 1 and above. Do you have a parsing error somewhere?");

    var user = db.Execute<User>("WHERE Id = ?", id);
    if (user == null)
        throw new EntityNotFoundException("Failed to find user with id " + id);

    return user;
}
```

نکته‌ای که باید به آن توجه کنید این است که در هنگام صدور یک استثناء اطلاعات کافی را نیز به آن پاس دهید. به عنوان مثال در EntityNotFoundException مثال فوق پاس دادن "Failed to find user with id " + id" کار دیباگ را برای مصرف کننده، راحت‌تر خواهد کرد.

خطاهای متداول حین کار با استثناءها

صدور مجدد استثناء و از بین بردن stacktrace

کد زیر را در نظر بگیرید:

```
try
{
    FutileAttemptToResist();
}
catch (BorgException err)
{
    _myDearLog.Error("I'm in da cube! Ohh no!", err);
    throw err;
}
```

مشکل کد فوق قسمت throw err است. این خط کد، محتویات stacktrace را از بین برده و استثناء را مجدداً برای شما ایجاد خواهد کرد. در این حالت هرگز نمی‌توانیم تشخیص دهیم که منبع خطا از کجا آمده است. در این حالت پیشنهاد می‌شود که تنها از throw استفاده شود. در این حالت استثناء اصلی مجدداً صادر گردیده و مانع حذف شدن محتویات stacktrace خواهد شد ([+](#)). اضافه نکردن اطلاعات استثناء اصلی به استثناء جدید

یکی دیگر از خطاهای رایج اضافه نکردن استثناء اصلی حین صدور استثناء جدید است:

```
try
{
    GreaseTinMan();
}
catch (InvalidOperationException err)
{
    throw new TooScaredLion("The Lion was not in the m00d", err); //<---- استثناء به استثناء
    جدید پاس داده شود
}
```

ارائه ندادن context information

در هنگام صدور یک استثناء بهتر است اطلاعات دقیقی را به آن ارسال کنیم تا دیباگ کردن آن به راحتی انجام شود. به عنوان مثال کد زیر را در نظر داشته باشید:

```
try
{
```

```

    socket.Connect("somethingawful.com", 80);
}
catch (SocketException err)
{
    throw new InvalidOperationException("Socket failed", err);
}

```

هنگامی که کد فوق با خطا مواجه شود نمی‌توان تنها با متن Socket failed تشخیص داد که مشکل از چه چیزی است. بنابراین پیشنهاد می‌شود اطلاعات کامل و در صورت امکان به صورت دقیق را به استثناء ارسال کنید. به عنوان مثال در کد زیر سعی شده است تا حد امکان context information کاملی برای استثناء ارائه شود:

```

void IncreaseStatusForUser(int userId, int newStatus)
{
    try
    {
        var user = _repository.Get(userId);
        if (user == null)
            throw new UpdateException(string.Format("Failed to find user #{0} when trying to increase status to {1}", userId, newStatus));

        user.Status = newStatus;
        _repository.Save(user);
    }
    catch (DataSourceException err)
    {
        var errMsg = string.Format("Failed to find modify user #{0} when trying to increase status to {1}", userId, newStatus);
        throw new UpdateException(errMsg, err);
    }
}

```

نحوه‌ی طراحی استثناءها

برای ایجاد یک استثناء سفارشی می‌توانید از کلاس Exception ارث‌بری کنید و چهار سازنده‌ی آن را اضافه کنید:

```

public NewException()
public NewException(string description )
public NewException(string description, Exception inner)
protected or private NewException(SerializationInfo info, StreamingContext context)

```

سازنده اول به عنوان default constructor شناخته می‌شود. اما پیشنهاد می‌شود که از آن استفاده نکنید، زیرا یک استثناء بدون context information از ارزش کمی برخوردار خواهد بود.

سازنده‌ی دوم برای تعیین description بوده و همانطور که عنوان شد ارائه دادن context information از اهمیت بالایی برخوردار است. به عنوان مثال فرض کنید استثناء KeyNotFoundException که توسط کلاس Dictionary صادر شده است را دریافت کرده‌اید. این استثناء زمانی صادر خواهد شد که بخواهید به عنصری که درون دیکشنری پیدا نشده است دسترسی داشته باشید. در این حالت پیام زیر را دریافت خواهید کرد:

```
"The given key was not present in the dictionary."
```

حالا فرض کنید اگر پیام به صورت زیر باشد چقدر باعث خوانایی و عیب‌یابی ساده‌تر خطا خواهد شد:

```
"The key 'abracadabra' was not present in the dictionary."
```

در نتیجه تا حد امکان سعی کنید که context information شما کاملتر باشد.

سازنده‌ی سوم شبیه به سازنده‌ی قبلی عمل می‌کند با این تفاوت که توسط پارامتر دوم می‌توانیم یک استثناء دیگر را catch کرده یک استثناء جدید صادر کنیم.

سازنده‌ی سوم زمانی مورد استفاده قرار می‌گیرد که بخواهید از Serialization پشتیبانی کنید (به عنوان مثال ذخیره‌ی استثناءها درون فایل و...) در این حالت:

خوب، برای یک استثناء سفارشی حداقل باید کدهای زیر را داشته باشیم:

```
public class SampleException : Exception
{
    public SampleException(string description)
        : base(description)
    {
        if (description == null) throw new ArgumentNullException("description");
    }

    public SampleException(string description, Exception inner)
        : base(description, inner)
    {
        if (description == null) throw new ArgumentNullException("description");
        if (inner == null) throw new ArgumentNullException("inner");
    }

    public SampleException(SerializationInfo info, StreamingContext context)
        : base(info, context)
    {
    }
}
```

اجباری کردن ارائه‌ی Context information:

برای اجباری کردن context information کافی است یک فیلد اجباری درون سازنده تعریف کنیم. برای مثال اگر بخواهیم کاربر HTTP status code را برای استثناء ارائه دهد باید سازنده‌ها را اینگونه تعریف کنیم:

```
public class HttpException : Exception
{
    System.Net.HttpStatusCode _statusCode;

    public HttpException(System.Net.HttpStatusCode statusCode, string description)
        : base(description)
    {
        if (description == null) throw new ArgumentNullException("description");
        _statusCode = statusCode;
    }

    public HttpException(System.Net.HttpStatusCode statusCode, string description, Exception inner)
        : base(description, inner)
    {
        if (description == null) throw new ArgumentNullException("description");
        if (inner == null) throw new ArgumentNullException("inner");
        _statusCode = statusCode;
    }

    public HttpException(SerializationInfo info, StreamingContext context)
        : base(info, context)
    {
    }

    public System.Net.HttpStatusCode StatusCode { get; private set; }
}
```

همچنین بهتر است پراپرتی Message را برای نمایش پیام مناسب بازنویسی کنید:

```
public override string Message
{
    get { return base.Message + "\r\nStatus code: " + StatusCode; }
}
```

مورد دیگری که باید در کد فوق مد نظر داشت این است که status code قابلیت سریالایز شدن را ندارد. بنابراین باید متد GetObjectData را برای سریالایز کردن بازنویسی کنیم:

```
public class HttpException : Exception
{
    // [...]

    public HttpException(SerializationInfo info, StreamingContext context)
        : base(info, context)
    {

```

```
// this is new
StatusCode = (HttpStatusCode) info.GetInt32("HttpStatusCode");
}

public HttpStatusCode StatusCode { get; private set; }

public override string Message
{
    get { return base.Message + "\r\nStatus code: " + StatusCode; }
}

// this is new
public override void GetObjectData(SerializationInfo info, StreamingContext context)
{
    base.GetObjectData(info, context);
    info.AddValue("HttpStatusCode", (int) StatusCode);
}
}
```

در اینحالت فیلدهای اضافی در طول فرآیند Serialization به خوبی سریالایز خواهند شد.

در حین صدور استثناءها همیشه باید در نظر داشته باشیم که چه نوع context information را می‌توان ارائه داد، این مورد در یافتن راه‌حل خیلی کمک خواهد کرد.

طراحی پیام‌های مناسب

پیام‌های exception مختص به توسعه‌دهندگان است نه کاربران نهایی.

نوشتن این نوع پیام‌ها برای برنامه‌نویس کار خسته‌کننده‌ای است. برای مثال دو مورد زیر را در نظر داشته باشید:

```
throw new Exception("Unknown FaileType");
throw new Exception("Unecpected workingDirectory");
```

این نوع پیام‌ها حتی اگر از لحاظ نوشتاری مشکلی نداشته باشند یافتن راه‌حل را خیلی سخت خواهند کرد. اگر در زمان برنامه‌نویسی با این نوع خطاها روبرو شوید ممکن است با استفاده از debugger ورودی نامعتبر را پیدا کنید. اما در یک برنامه و خارج از محیط برنامه‌نویسی، یافتن علت بروز خطا خیلی سخت خواهد بود. توسعه‌دهندگانی که exception message را در اولویت قرار می‌دهند، معتقد هستند که از لحاظ تجربه‌ی کاربری پیام‌ها تا حد امکان باید فاقد اطلاعات فنی باشد. همچنین همانطور که پیش‌تر عنوان گردید این نوع پیام‌ها همیشه باید در بالاترین سطح نمایش داده شوند نه در لایه‌های زیرین. همچنین پیام‌هایی مانند Unknown FaileType نه برای کاربر نهایی، بلکه برای برنامه‌نویس نیز ارزش چندانی ندارد زیرا فاقد اطلاعات کافی برای یافتن مشکل است. در طراحی پیام‌ها باید موارد زیر را در نظر داشته باشیم:

- امنیت:

یکی از مواردی که از اهمیت بالایی برخوردار است مسئله امنیت است از این جهت که پیام‌ها باید فاقد مقادیر runtime باشند. زیرا ممکن است اطلاعاتی را در خصوص نحوه‌ی عملکرد سیستم آشکار سازند.

- زبان:

همانطور که عنوان گردید پیام‌های استثناء برای کاربران نهایی نیستند، زیرا کاربران نهایی ممکن است اشخاص فنی نباشند، یا ممکن است زبان آنها انگلیسی نباشد. اگر مخاطبین شما آلمانی باشند چطور؟ آیا تمامی پیام‌ها را با زبان آلمانی خواهید نوشت؟ اگر هم اینکار را انجام دهید تکلیف استثناءهایی که توسط Base Class Library و دیگر کتابخانه‌های third-party صادر می‌شوند چیست؟ اینها انگلیسی هستند.

در تمامی حالت‌هایی که عنوان شد فرض بر این است که شما در حال نوشتن این نوع پیام‌ها برای یک سیستم خاص هستید. اما اگر هدف نوشتن یک کتابخانه باشد چطور؟ در این حالت نمی‌دانید که کتابخانه‌ی شما در کجا استفاده می‌شود. اگر هدف نوشتن یک کتابخانه نباشد این نوع پیام‌هایی که برای کاربران نهایی باشند، وابستگی‌ها را در سیستم افزایش خواهند داد، زیرا در این حالت پیام‌ها به یک رابط کاربری خاص گره خواهند خورد.

خب اگر پیام‌ها برای کاربران نهایی نیستند، پس برای کسانی مورد استفاده قرار خواهند گرفت؟ در واقع این نوع پیام می‌تواند به

عنوان یک documentation برای سیستم شما باشند.

فرض کنید در حال استفاده از یک کتابخانه جدید هستید به نظر شما کدام یک از پیام‌های زیر مناسب هستند:

```
"Unexpected workingDirectory"
```

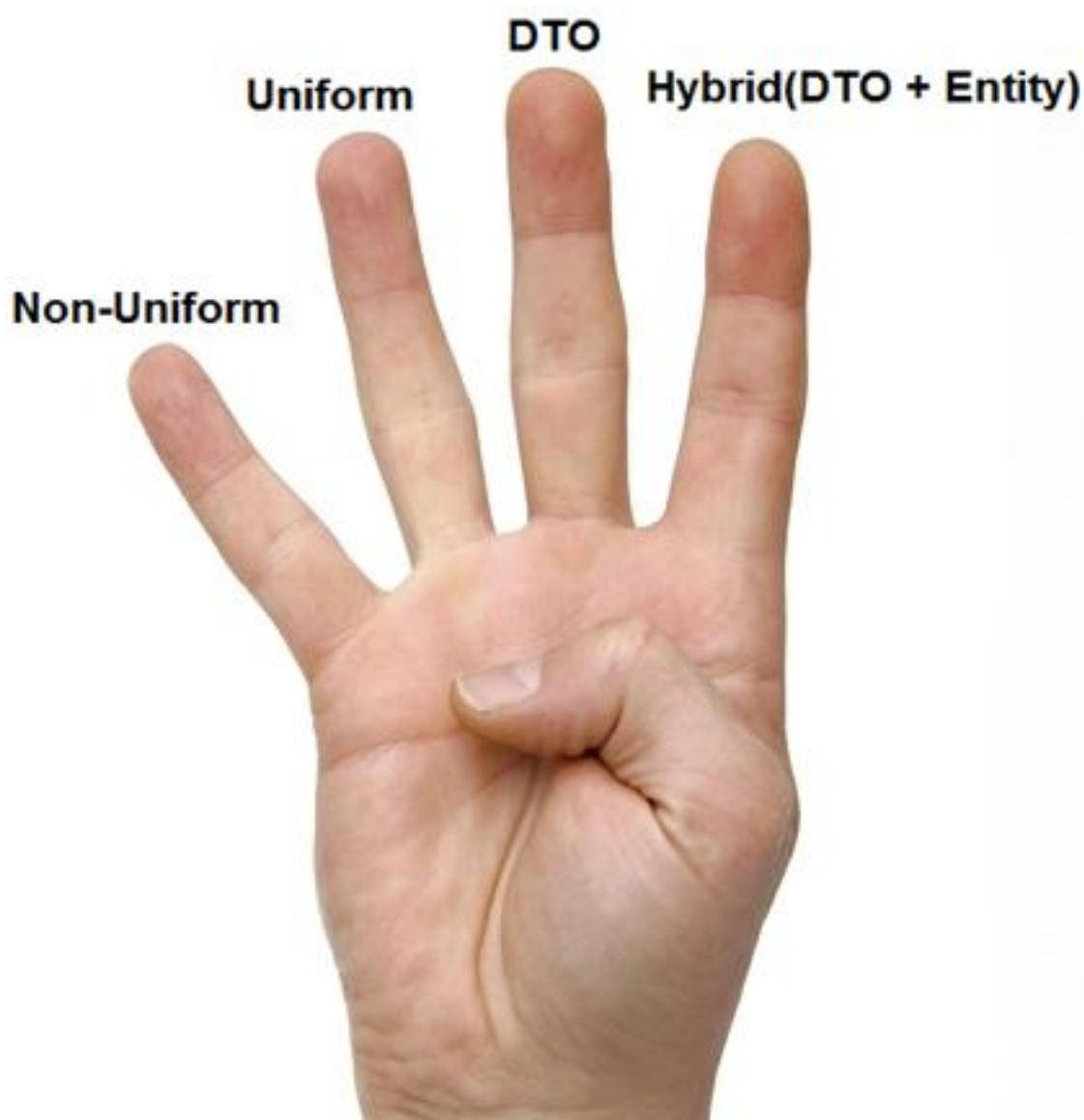
یا:

```
"You tried to provide a working directory string that doesn't represent a working directory. It's not your fault, because it wasn't possible to design the FileStore class in such a way that this is a statically typed pre-condition, but please supply a valid path to an existing directory."
```

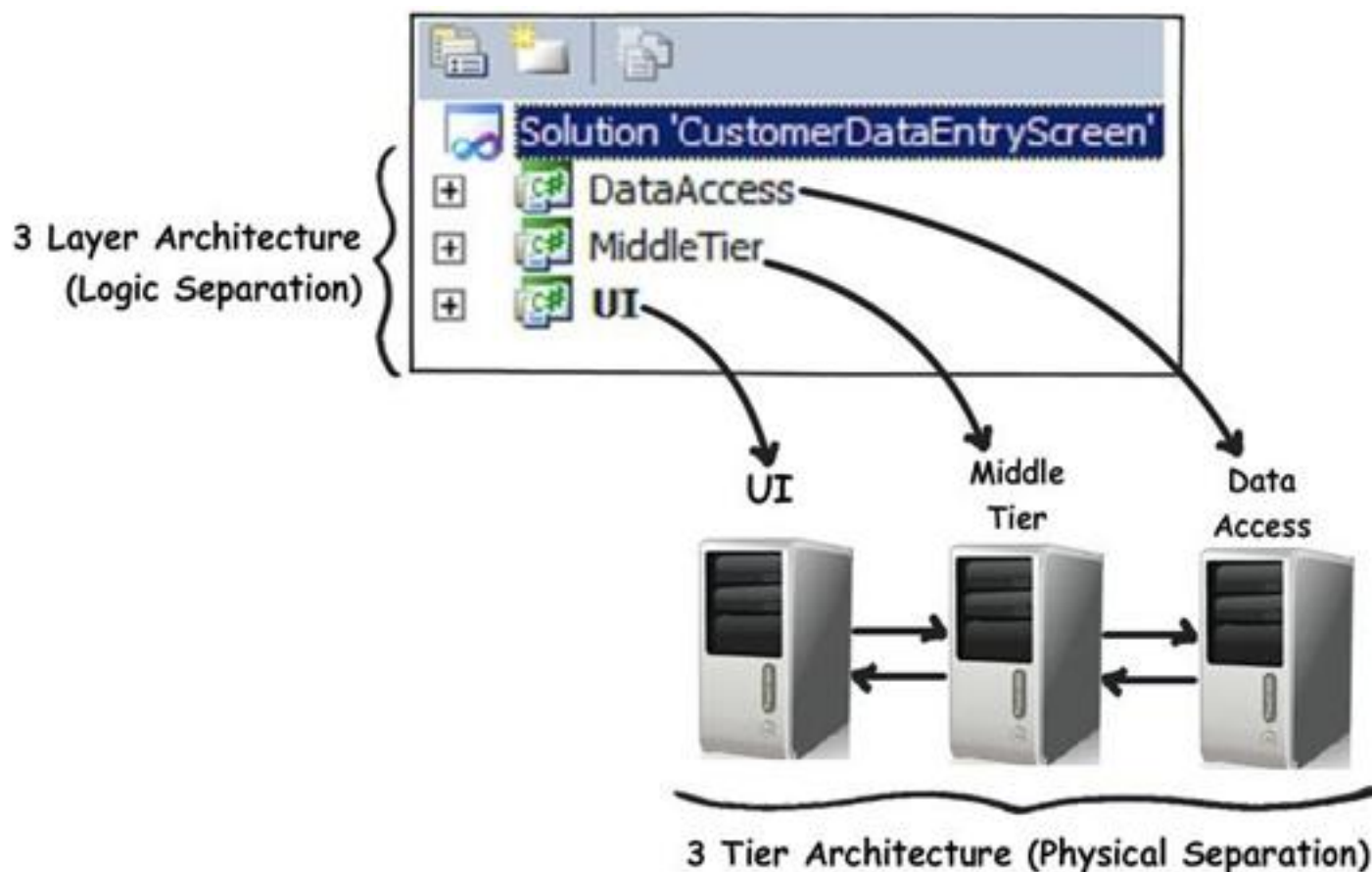
```
"The invalid value was: "fllobdedy"."
```

یافتن مشکل در پیام اول خیلی سخت خواهد بود زیرا فاقد اطلاعات کافی برای یافتن مشکل است. اما پیام دوم مشکل را به صورت کامل توضیح داده است. در حالت اول شما قطعاً نیاز خواهید داشت تا از دیباگر برای یافتن مشکل استفاده کنید. اما در حالت دوم پیام به خوبی شما را برای یافتن راه‌حل راهنمایی می‌کند. همیشه برای نوشتن پیام‌های مناسب سعی کنید از لحاظ نوشتاری متن شما مشکلی نداشته باشد، اطلاعات کافی را درون پیام اضافه کنید و تا حد امکان نحوه‌ی رفع مشکل را توضیح دهید.

معماری لایه بندی شده، یک معماری بسیار همه گیر می باشد. به این خاطر که به راحتی decoupling ، SOC و قدرت درک کد را بسیار بالا می برد. امروزه کمتر برنامه نویس و فعال حوضه ی نرم افزاری است که با لایه های کلی و وظایف آنها آشنا نباشد (UI layer آنچه که ما می بینیم، middle layer برای مقاصد منطق کاری، data access layer برای هندل کردن دسترسی به داده ها). اما مسئله ای که بیشتر برنامه نویسان و توسعه دهندگان نرم افزار با استانداردهای آن آشنا نیستند، راه های تبادل داده ها مابین layer ها می باشد. در این مقاله سعی داریم راه های تبادل داده ها را مابین لایه ها، تشریح کنیم.

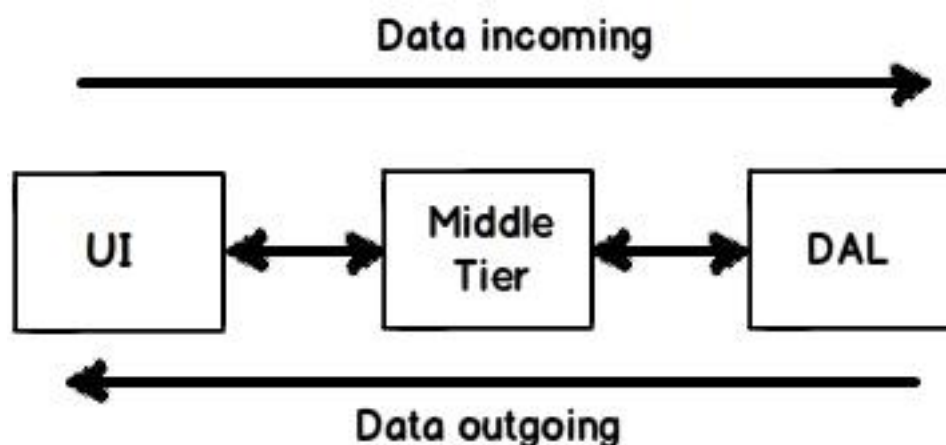

Layer با Tier متفاوت است. هنگامیکه در مورد مفهوم layer و Tier دچار شک شدید، دیاگرام ذیل می تواند به شما بسیار کمک کند. layer به مجزاسازی منطقی کد و Tier هم به مجزا سازی فیزیکی در ماشین های مختلف اطلاق می شود. توجه داشته باشید که این نکته یک شفاف سازی کلی در مورد یک مسئله مهم بود.

داده های وارد شونده (incoming) و خارج شونده (outgoing)

ما باید تبادل داده ها را از دو جنبه مورد بررسی قرار دهیم؛ اول اینکه داده ها چگونه به سمت لایه Data Access می روند، دوم اینکه داده ها چگونه به لایه UI پاس می شوند، در ادامه شما دلیل این مجزا سازی را درک خواهید کرد.

روش اول: Non-uniform

این روش اولین روش و احتمالاً عمومی‌ترین روش می‌باشد. خوب، اجازه دهید از لایه‌ی UI به لایه DAL شروع کنیم. داده‌ها از لایه UI به Middle با استفاده از getter ها و setter ها ارسال خواهد شد. کد ذیل این مسئله را به روشنی نمایش می‌دهد.

```
Customer objCust = new Customer();
objCust.CustomerCode = "c001";
objCust.CustomerName = "Shivprasad";
```

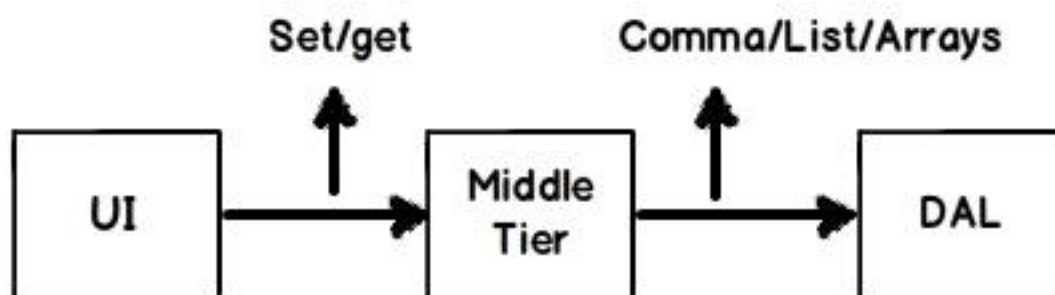
بعد از آن، از لایه Middle به لایه Data Access داده‌ها با استفاده از مجزاسازی به وسیله comma و سایر روش‌های non-uniform پاس داده می‌شوند. در کد ذیل به متد Add دقت کنید که چگونه فراخوانی به لایه Data Access را با استفاده از پارامترهای ورودی انجام می‌دهد.

```
public class Customer
{
    private string _CustomerName = "";
    private string _CustomerCode = "";
    public string CustomerCode
    {
        get { return _CustomerCode; }
        set { _CustomerCode = value; }
    }
    public string CustomerName
    {
        get { return _CustomerName; }
        set { _CustomerName = value; }
    }
    public void Add()
    {
        CustomerDal obj = new CustomerDal();
        obj.Add(_CustomerName,_CustomerCode);
    }
}
```

کد ذیل، متد add در لایه Data Access را با استفاده از دو متد نمایش می‌دهد.

```
public class CustomerDal
{
    public bool Add(string CustomerName,string CustomerCode)
    {
        // Insert data in to DB
    }
}
```

بنابراین اگر بخواهیم به صورت خلاصه نحوه پاس دادن داده ها را در روش non-uniform بیان کنیم، شکل ذیل به زیبایی این مسئله را نشان می دهد.

• از لایه UI به لایه Middle با استفاده از getter و setter

• از لایه Middle به لایه data access با استفاده از comma , input , array

حال نوبت این است بررسی کنیم که چگونه داده ها از DAL به UI در روش non-uniform پاس خواهند شد. بنابراین اجازه دهید که اول از UI شروع کنیم. از لایه UI داده ها با استفاده از object های لایه Middle واکشی می شوند.

```
Customer obj = new Customer();  
List<Customer> oCustomers = obj.getCustomers();
```

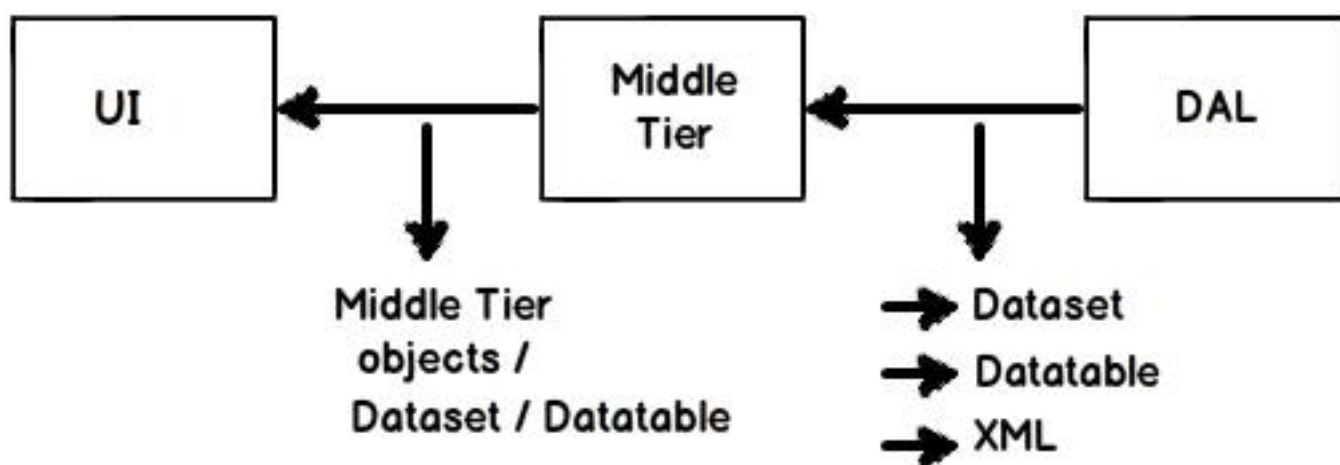
از لایه Middle هم داده ها با استفاده از datatable , dataset و xml پاس خواهند شد. مهمترین مسئله برای لایه loop , middle بر روی dataset و تبدیل آن به strong type object ها می باشد. برای مثال می توانید کد تابع getCustomers که بر روی dataset loop می زند و یک لیست از Customer ها را آماده می کند در ذیل مشاهده کنید. این تبدیل باید انجام شود، به این دلیل که UI به کلاس های strongly typed دسترسی دارد.

```
public class Customer  
{  
    private string _CustomerName = "";  
    private string _CustomerCode = "";  
    public string CustomerCode  
    {  
        get { return _CustomerCode; }  
        set { _CustomerCode = value; }  
    }  
    public string CustomerName  
    {  
        get { return _CustomerName; }  
        set { _CustomerName = value; }  
    }  
    public List<Customer> getCustomers()  
    {  
        CustomerDal obj = new CustomerDal();  
        DataSet ds = obj.getCustomers();  
        List<Customer> oCustomers = new List<Customer>();  
        foreach (DataRow orow in ds.Tables[0].Rows)  
        {  
            // Fill the list  
        }  
        return oCustomers;  
    }  
}
```

با انجام این تبدیل به یکی از بزرگترین اهداف معماری لایه بندی شده می‌رسیم؛ یعنی اینکه « UI نمی‌تواند به طور مستقیم به کامپوننت‌های لایه Data Access مانند OLEDB ، ADO.NET و غیره دستیابی داشته باشد. با این روش اگر ما در ادامه متدولوژی Data Access را تغییر دهیم تاثیری بر روی لایه UI نمی‌گذارد.» آخرین مسئله اینکه کلاس CustomerDal یک Dataset را با استفاده از ADO.NET بر می‌گرداند و Middle از آن استفاده می‌کند.

```
public class CustomerDal
{
    public DataSet getCustomers()
    {
        // fetch customer records
        return new DataSet();
    }
}
```

حال اگر بخواهیم حرکت داده‌ها را به لایه UI ، به صورت خلاصه بیان کنیم، شکل ذیل کامل این مسئله را نشان می‌دهد.

• داده‌ها از لایه DAL به لایه Middle با استفاده از XML ، Datareader ، Dataset ارسال خواهند شد.

• از لایه Middle به UI از strongly typed classes استفاده می‌شود.

مزایا و معایب روش non-uniform

یکی از مزایای non-uniform

• به راحتی قابل پیاده سازی می‌باشد، در مواردی که روش data access تغییر نمی‌کند این روش کارآیی لازم را دارد.

تعدادی از معایب این روش

• به خاطر اینکه یک ساختار uniform نداریم، بنابراین نیاز داریم که همیشه در هنگام عبور از یک لایه به یک لایه دیگر از یک ساختار به یک ساختار دیگر تبدیل را انجام دهیم.

• برنامه نویسان از روش‌های خودشان برای پاس دیتا استفاده می‌کنند؛ بنابراین این مسئله خود باعث پیچیدگی می‌شود.

• اگر برای مثال شما بخواهید متدولوژی Data Access خود را تغییر دهید، تغییرات بر تمام لایه‌ها تاثیر می‌گذارد.

نظرات خوانندگان

نویسنده: بابک جهانگیری
تاریخ: ۱۳:۲۰ ۱۳۹۴/۰۴/۰۴

آیا در این روش می توان به صورت DataView لیست مشتریها رو برگردوند به جای اینکه از `<List<Customer>` استفاده کنیم ؟ باز هم به آن non-uniform می گویند ؟

نویسنده: ریوف مدرسی
تاریخ: ۱۷:۵۳ ۱۳۹۴/۰۴/۰۵

در این روش مسئله اصلی این نیست که داده ها رو به صورت list یا DataView برگردونید، بلکه مسئله اصلی این است که شما مجبورید در گذر از هر لایه تبدیل ساختار داده ها را انجام دهید، پس نکته این روش این است که تعداد تبدیل ساختار داده ها زیاد است.

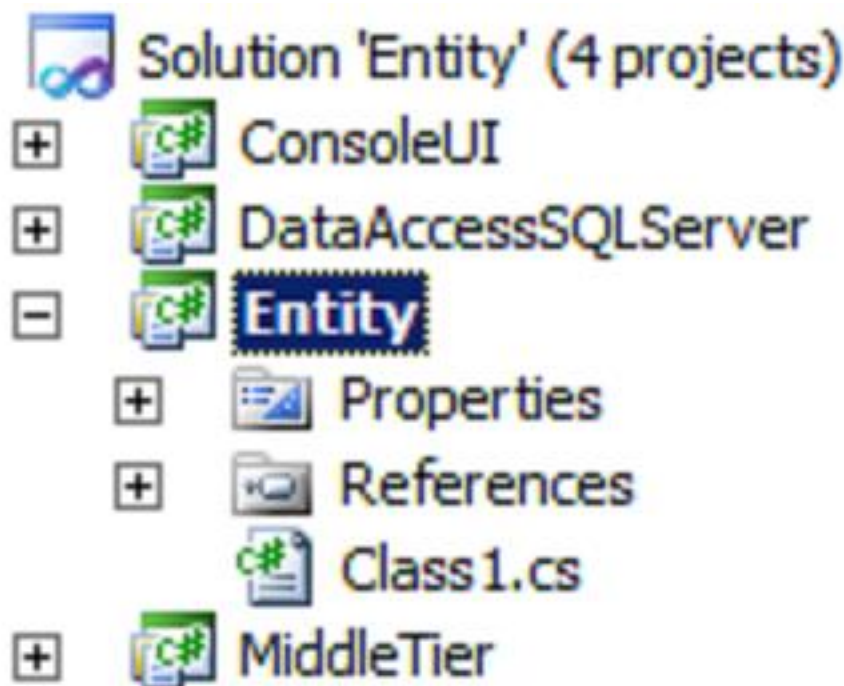
نویسنده: محسن اسماعیل پور
تاریخ: ۸:۲۵ ۱۳۹۴/۰۴/۰۸

مدل Customer که شما برای مثالهایتان از آن استفاده کرده اید از [Active record pattern](#) تبعیت میکند. از آنجا که Entity یا Model با عملیات CRUD لایه دیتا Couple شده و بعضا ممکن است Business Logic داخل این متدها قرار گیرد، این مسئله با Separation Of Concern منافات دارد.

قسمت اول : تبادل داده ها بین لایه ها- قسمت اول

روش دوم: (Uniform Entity classes)

روش دیگر پاس دادن داده ها، روش uniform است. در این روش کلاس های Entity ، یک سری کلاس ساده به همراه یکسری Property های Set و Get می باشند. این کلاس ها شامل هیچ منطق کاری نمی باشند. برای مثال کلاس CustomerEntity که دارای دو Property ، Customer Name و Customer Code می باشد. شما می توانید تمام Entity ها را به صورت یک پروژه ی مجزا ایجاد کرده و به تمام لایه ها رفرنس دهید.


```
public class CustomerEntity
{
    protected string _CustomerName = "";
    protected string _CustomerCode = "";
    public string CustomerCode
    {
        get { return _CustomerCode; }
        set { _CustomerCode = value; }
    }
    public string CustomerName
    {
        get { return _CustomerName; }
        set { _CustomerName = value; }
    }
}
```


خوب، اجازه دهید تا از CustomerDal شروع کنیم. این کلاس یک Collection از CustomerEntity را بر می گرداند و همچنین یک CustomerEntity را برای اضافه کردن به دیتابیس. توجه داشته باشید که لایه Data Access وظیفه دارد تا دیتای دریافتی از دیتابیس را به CustomerEntity تبدیل کند.

```
public class CustomerDal
{
    public List<CustomerEntity> getCustomers()
    {
        // fetch customer records
        return new List<CustomerEntity>();
    }
    public bool Add(CustomerEntity obj)
    {
        // Insert in to DB
        return true;
    }
}
```

لایه Middle از CustomerEntity ارث بری می کند و یکسری operation را به entity class اضافه خواهد کرد. داده ها در قالب Entity Class به لایه Data Access ارسال می شوند و در همین قالب نیز بازگشت داده می شوند. این مسئله در کد ذیل به روشنی مشاهده می شود.

```
public class Customer : CustomerEntity
{
    public List<CustomerEntity> getCustomers()
    {
        CustomerDal obj = new CustomerDal();
        return obj.getCustomers();
    }
    public void Add()
    {
        CustomerDal obj = new CustomerDal();
        obj.Add(this);
    }
}
```

لایه UI هم با تعریف یک Customer و فراخوانی operation های مربوط به آن، داده ی مد نظر خود را در قالب CustomerEntity بازیابی خواهد کرد. اگر بخواهیم عمکرد روش uniform را خلاصه کنیم باید بگوییم، در این روش دیتای رد و بدل شده ی مابین کلیه لایه ها با یک ساختار استاندارد، یعنی Entity پاس داده می شوند.


```

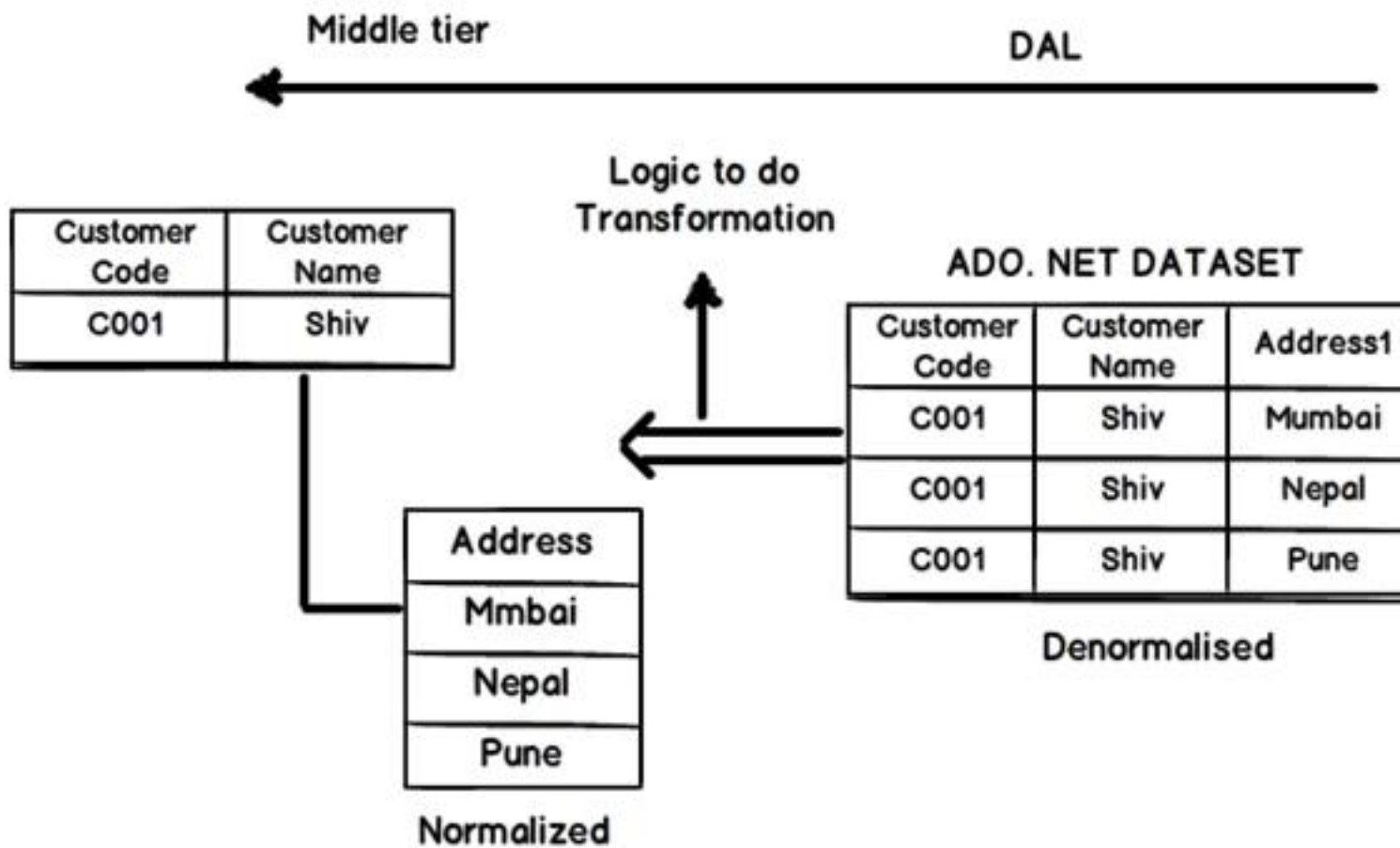
public class CustomerDal
{
    public List<CustomerEntity>
    {
        // fetch customer record
        return new List<CustomerEntity>()
    }
    public bool Add(CustomerEntity obj)
    {
        obj.CustomerCode = 1;
        obj.CustomerName = "CustomerName";
        return true;
    }
}

```

• به دلیل اینکه از ساختار عمومی Entity استفاده می‌کند، بنابراین فقط یکبار نیاز به تبدیل داده‌ها وجود دارد. به این معنی که کافی است یک بار دیتای واکنشی شده از دیتابیس را به یک ساختار Entity تبدیل کنید و در ادامه بدون هیچ تبدیل دیگری از این Entity استفاده کنید.

معایب

• تنها مشکلی که این روش دارد، مشکلی است به نام Double Loop. هنگامیکه شما در مورد کلاس‌های entity بحث می‌کنید، ساختارهای دنیای واقعی را مدل می‌کنید. حال فرض کنید شما به دلیل یکسری مسایل فنی دیتابیس خود را Optimize کرده اید. بنابراین ساختار دنیای واقعی با ساختاری که شما در نرم افزار مدل کرده‌اید متفاوت می‌باشد. بگذارید یک مثال بزنیم؛ فرض کنید که یک customer دارید، به همراه یکسری Address. همان طور که ذکر کردیم، به دلیل برخی مسایل فنی (denormalized) به صورت یک جدول در دیتابیس ذخیره شده است. بنابراین سرعت واکنشی اطلاعات بیشتر است. اما خوب اگر ما بخواهیم این ساختار را در دنیای واقعی بررسی کنیم، ممکن است با یک ساختار یک به چند مانند شکل ذیل برخورد کنیم.

بنابراین مجبوریم یکسری کد جهت این تبدیل همانند کد ذیل بنویسیم.

```
foreach (DataRow o1 in oCustomers.Tables[0].Rows)
{
    obj.Add(new CustomerEntityAddress()); // Fills customer
    foreach (DataRow o in oAddress.Tables[0].Rows)
    {
        obj[0].Add(new AddressEntity()); // Fills address
    }
}
```

در پروژه خود می‌توانیم StructureMap را به گونه‌ای تنظیم کنیم که کار تزریق لایه‌های انتزاعی ASP.NET را نیز انجام دهد؛ مثلاً CurrentHttpContext و یا داده‌های مربوط به مسیریابی و... به عنوان مثال در برنامه شما ممکن است کدهای زیر چندین و چند بار تکرار شده باشند:

```
var userId= User.Identity.GetUserId();
var user = _context.Users.Find(userId);

var user = int.Parse(User.Identity.GetUserId());
```

کدهای فوق به این معنی است که پروژه‌ی شما به صورت کامل به سیستم ASP.NET Identity گره خورده است. خوب، این حالت زمانی پیچیده‌تر خواهد شد که در آینده بخواهید به یک سیستم Identity جدیدتر مهاجرت کنید. در ادامه نحوه‌ی تزریق وابستگی‌های رایج ASP.NET را بررسی خواهیم کرد. ابتدا یک کلاس رجستری را به صورت زیر ایجاد خواهیم کرد:

```
public class CommonASPNETRegistry : StructureMap.Configuration.DSL.Registry
{
    public CommonASPNETRegistry()
    {
        For<IIIdentity>().Use(() => HttpContext.Current.User.Identity);
        // Other dependencies
    }
}
```

در کد فوق همانطور که مشخص است، یک کلاس رجستری ایجاد کرده‌ایم (Registry در واقع یکی از مفاهیم مربوط به استراکچر مپ می‌باشد که امکان ماژولار کردن تنظیمات را درون کلاس‌هایی مجزا، در اختیارمان قرار می‌دهد). درون سازنده‌ی این کلاس گفته‌ایم: زمانیکه درخواستی برای اینترفیس IIIdentity داده شد، یک وهله از HttpContext.Current.User.Identity را در اختیار درخواست کننده قرار بده.

لازم به ذکر است می‌توانستیم از وابستگی‌های عنوان شده نیز بدون تزریق کردن آنها درون کنترلرها نیز استفاده کنیم. اما رجستر کردن آنها این امکان را در اختیارمان قرار می‌دهد تا در هر جایی از برنامه‌مان بتوانیم به آنها دسترسی پیدا کنیم. در ادامه خواهیم دید که دسترسی آسان به آنها می‌تواند خیلی مفید واقع شود؛ همچنین امکان تست کردن نیز آسانتر خواهد شد.

قدم بعدی افزودن Registry ایجاد شده به تنظیمات IoC Container مان است:

```
public static class SmObjectFactory
{
    private static readonly Lazy<Container> _containerBuilder =
        new Lazy<Container>(defaultContainer, LazyThreadSafetyMode.ExecutionAndPublication);

    public static IContainer Container
    {
        get { return _containerBuilder.Value; }
    }

    private static Container defaultContainer()
    {
        return new Container(ioc =>
        {
            // Other settings
            ioc.AddRegistry(new CommonASPNETRegistry());
        });
    }
}
```

اکنون به سادگی می‌توانیم از وابستگی‌های عنوان شده در برنامه‌مان استفاده کنیم. برای استفاده‌ی از آن، مثال اول را در نظر

بگیرید "یافتن کاربر فعلی". همانطور که عنوان شد، استفاده از کدهایی شبیه به حالت زیر جهت یافتن کاربر جاری در برنامه ممکن است چندین بار تکرار شده باشد:

```
var user = int.Parse(User.Identity.GetUserId());
```

خوب، برای حل این مشکل اینترفیس زیر را اضافه می‌کنیم:

```
public interface ICurrentUser
{
    ApplicationUser User { get; }
}
```

پیاده‌سازی آن نیز به این صورت خواهد بود:

```
public class CurrentUser : ICurrentUser
{
    private readonly IIdentity _identity;
    private readonly IApplicationUserManager _userManager;
    private ApplicationUser _user;
    public CurrentUser(IIdentity identity, IApplicationUserManager userManager)
    {
        _identity = identity;
        _userManager = userManager;
    }
    public ApplicationUser User
    {
        get { return _user ?? (_user = _userManager.FindById(int.Parse(_identity.GetUserId()))); }
    }
}
```

درون کلاس فوق به اینترفیس `IIdentity` جهت ارائه آی‌دی کاربر جاری و اینترفیس `IApplicationUserManager` جهت یافتن اطلاعات کاربر نیاز خواهیم داشت. همانطور که مشاهده می‌کنید فیلد `_user` در صورتیکه از قبل موجود باشد، برگردانده خواهد شد؛ در غیر اینصورت آن را از کانتکست مربوطه واکنشی خواهد کرد. اکنون با استفاده از روش فوق نه تنها درون کنترلرهایمان بلکه در هر جایی از برنامه‌مان می‌توانیم به کاربر جاری دسترسی داشته باشیم. همچنین در آینده نیز به راحتی می‌توانیم از سیستم `ASP.NET Identity` به هر سیستم دیگری سوئیچ کنیم. برای استفاده از اینترفیس فوق نیز به این صورت عمل خواهیم کرد:

```
public class HomeController : BaseController
{
    private readonly ICurrentUser _currentUser;
    public HomeController(ICurrentUser user)
    {
        _user = user;
    }
    public ActionResult Index()
    {
        // user
        var user = _currentUser.User;
        // user id
        var userId = _currentUser.User.Id;
    }
}
```

نظرات خوانندگان

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳:۱۸ ۱۳۹۴/۰۵/۲۲

با تشکر. مثال [AspNetIdentityDependencyInjectionSample](#) جهت تزریق IIdentity به روز شد. با این [تغییرات](#).

عنوان: تبادل داده‌ها بین لایه‌ها؛ قسمت آخر

نویسنده: سید ریوف مدرسی

تاریخ: ۲۰:۴۵ ۱۳۹۴/۰۶/۰۳

آدرس: www.dotnettips.info

گروه‌ها: ADO.NET, Design patterns, Architecture, OOP, N-Layer Architecture, Architectural Patterns

روش سوم: DTO (Data transfer objects)

در قسمت‌های قبلی دو روش از روش‌های موجود جهت تبادل داده‌ها بین لایه‌ها، ذکر گردید و علاوه بر این، مزایا و معایب هر کدام از آنها نیز ذکر شد. در این قسمت دو روش دیگر، به همراه مزایا و معایب آنها برشمرده می‌شود. لازم به ذکر است هر کدام از این روش‌ها می‌تواند با توجه به شرایط موجود و نظر طراح نرم افزار، دارای تغییراتی جهت رسیدن به یکسری اهداف و فاکتورها در نرم افزار باشد.

در این روش ما سعی می‌کنیم طراحی کلاس‌ها را به اصطلاح مسطح (flatten) کنیم تا بر مشکل double loop که در قسمت قبل بحث کردیم غلبه کنیم. در کد ذیل مشاهده می‌کنید که چگونه کلاس CustomerDTO از CustomerEntity مشتق می‌شود و کلاس Address را با CustomerEntity ادغام می‌کند؛ تا برای افزایش سرعت لود و نمایش داده‌ها، یک کلاس de-normalized شده ایجاد نماید.

```
public class CustomerDTO : CustomerEntity
{
    public AddressEntity _Address = new AddressEntity();
}
```

در کد ذیل می‌توانید مشاهده کنید که چگونه با استفاده از فقط یک loop یک کلاس de-normalized شده را پر می‌کنیم.

```
foreach (DataRow o1 in oCustomers.Tables[0].Rows)
{
    CustomerDTO o = new CustomerDTO();
    o.CustomerCode = o1[0].ToString();
    o.CustomerName = o1[1].ToString();
    o._Address.Address1 = o1[2].ToString();
    o._Address.Address2 = o1[3].ToString();
    obj.Add(o);
}
```

UI هم به راحتی می‌تواند DTO را فراخوانی کرده و دیتا را دریافت کند.

مزایا و معایب روش DTO

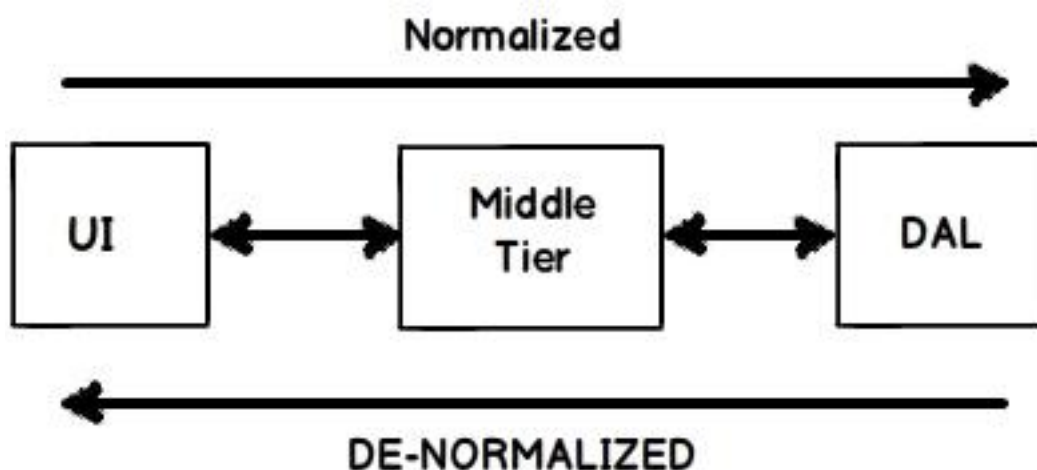
یکی از بزرگترین مزایای این روش سرعت زیاد در بارگذاری اطلاعات، به دلیل استفاده کردن از ساختار de-normalized می‌باشد. اما همین مسئله خود یک عیب محسوب می‌شود؛ به این دلیل که اصول شی گرای را نقض می‌کند.

روش چهارم: Hybrid approach (Entity + DTO)

از یک طرف کلاس‌های Entity که دنیای واقعی را مدل خواهند کرد و همچنین اصول شی گرای را رعایت می‌کنند و از یک طرف دیگر DTO نیز یک ساختار flatten را برای رسیدن به اهداف کارآیی دنبال خواهند کرد. خوب، به نظر می‌رسد که بهترین کار استفاده از هر دو روش و مزایای آن روش‌ها باشد.

زمانیکه سیستم، اهدافی مانند انجام اعمال CRUD را دنبال می‌کند و شما می‌خواهید مطمئن شوید که اطلاعات، دارای integrity می‌باشند و یا اینکه می‌خواهید این ساختار را مستقیماً به کاربر نهایی ارائه دهید، استفاده کردن از روش (Entity) به عنوان یک روش normalized می‌تواند بهترین روش باشد. اما اگر می‌خواهید حجم بزرگی از دیتا را نمایش دهید، مانند گزارشات طولانی، بنابراین استفاده از روش DTO با توجه به اینکه یک روش de-normalized به شمار می‌رود بهترین روش می‌باشد.

کدام روش بهتر است؟

Non-uniform : این روش برای حالتی است که متدهای مربوط به data access تغییرات زیادی را تجربه نخواهند کرد. به عبارت دیگر، اگر پروژه‌ی شما در آینده دیتابیس‌های مختلفی را مبتنی بر تکنولوژی‌های متفاوت، لازم نیست پشتیبانی کند، این روش می‌تواند بهترین روش باشد.

Uniform : Entity, DTO, or hybrid : اگر امکان دارد که پروژه‌ی شما با انواع مختلف دیتابیس‌ها مانند Oracle و Postgres ارتباط برقرار کند، استفاده کردن از این روش پیشنهاد می‌شود.

یکی از مهمترین مسائل، به خصوص در کارهای تیمی یا پروژه‌های اشتراکی، قرار دادن کامنت‌ها یا اصطلاحا مستند نویسی است که بسیاری از برنامه نویسان با اینکه نظریه آن‌را به شدت قبول دارند، ولی از انجام آن سرباز می‌زنند که به دو عامل تنبلی و عدم دانش نحوه‌ی مستند نویسی بر می‌گردد. در این مقاله قصد داریم به سوالات زیر پاسخ دهیم:

چرا به کامنت گذاری یا مستند نویسی نیاز داریم؟

چگونه کامنت بنویسیم؟

انواع کامنت‌ها چیست؟

چه کامنت‌هایی اشتباه هستند؟

همانطور که بیان کردیم، کامنت گذاری یکی از مهم‌ترین کارهایی است که یک برنامه نویسی انجام می‌دهد. به خصوص زمانی که به صورت تیمی کار می‌کنید، این امر مهم‌تر از قبل خود را نشان می‌دهد. بسیاری از برنامه نویسان که بیشتر دلیل آن تنبلی است، از این کار سرباز می‌زنند و ممکن است آن را اتلاف وقت بدانند. ولی با کامنت گذاری فهم و درک کد، در آینده بالاتر می‌رود. در مقاله‌ی تخصصی « هنر کامنت نویسی » نوشته‌ی « برنهارد اسپویدا » بهانه‌های جالبی از برنامه نویسان را برای سرباز زدن از اینکار، ذکر شده است؛ به عنوان نمونه:

من کدم را به خوبی متوجه می‌شوم.

کد خوب، خودش گویای همه چیز هست.

وقتی برای کامنت نویسی وجود ندارد. باید چسبید به کد.

سوالات زیر نیز دلیل این را که چرا باید کامنت گذاری کرد، مشخص می‌کنند:

شاید امروز معنای یک کد را متوجه شوید، ولی آیا در آینده، مثلا یک سال بعد هم چنین خواهد بود؟

آیا می‌توانید هر سیستمی را که طراحی می‌کنید، به خاطر بسپارید که فعالیت‌هایش را به چه نحوی انجام می‌دهد؟

اگر در یک کار تیمی باشید، شاید شما متوجه کدتان می‌شوید، ولی آیا تضمینی وجود دارد که دیگران هم متوجه روش شما شوند؟

آیا کدی که شما بر روی آن فکر کرده‌اید و در ذهن خود روش انجام آن را ترسیم کرده‌اید، می‌تواند برای برنامه نویسی که کد شما را می‌بیند هم رخ دهد؟

اگر شما به صورت تیمی کاری را انجام دهید و یکی از برنامه نویس‌های شما از تیم جدا شود، چگونه می‌توانید کار او را دنبال کنید؟

اگر برای برنامه نویسی اتفاق یا حادثه‌ای پیش بیاید که دسترسی شما به او ممکن نباشد چه؟

کدی که مستند نشود، یا خوب مستند نشود، در اولین مرحله وقت شما یا هر فردی را که روی این کد کار می‌کند، برای مدتی طولانی می‌گیرد. در مرحله‌ی بعدی احتمالا مجبور هستید، کد را خط به خط دنبال کرده تا تاثیر آن را بر ورودی‌ها و خروجی‌ها ببینید. تمام این‌ها باعث هدر رفتن وقت شما شده و ممکن است این اتفاق برای هر تکه کدی رخ بدهد.

سطوح کامنت نویسی بر سه نوع هستند:

Documentary Comments: این مستند سازی در سطح یک سند مثل فایل یا به خصوص یک پروژه رخ می‌دهد که شامل اطلاعات و تاریخچه‌ی آن سند است که این اطلاعات به شرح زیر هستند:

نام سند	File Name
شماره نسخه آن سند	File Number/Version Number
تاریخ ایجاد آن	Creation Date
تاریخ آخرین تغییر سند	Last Modification Date
سازنده‌ی سند	Author's Name
اطلاعاتی در مورد کپی رایت سند	Copyright Notice
هدف کاری برنامه. یک خلاصه از آن چه برنامه انجام می‌دهد.	Purpose Of Program
لیستی از تغییرات مهمی که در جریان ایجاد آن رخ داده است.	Change History
وابستگی‌های سند. بیشتر در سطح پروژه معنا پیدا می‌کند؛ مانند نمونه‌ی آن برای سایت جاری که به صورت عمومی منتشر شده است.	Dependencies
سخت افزار مورد نیاز برای اجرای برنامه. حتی قسمتی می‌تواند شامل نیازمندی‌های نرم افزاری هم باشد.	Special Hardware Requirements

نمونه ای از این مستند سازی برای برنامه ای که به زبان پاسکال نوشته شده است:

```
PCMBOAT5.PAS*****
**
File: PCMBOAT5.PAS
Author: B. Spuida
Date: 1.5.1999
Revision:
1.1
PCM-DAS08 and -16S/12 are supported.
Sorting routine inserted.
Set-files are read in and card as well as
amplification factor are parsed.

1.1.1
Standard deviation is calculated.

1.1.2
Median is output. Modal value is output.

1.1.4
Sign in Set-file is evaluated.
Individual values are no longer output.
(For tests with raw data use PCMRAW.EXE)

To do:
outliers routine to be revised.
Statistics routines need reworking.
Existing Datafile is backed up.

Purpose:
Used for measurement of profiles using the
Water-SP-probes using the amplifier andthe PCM-DAS08-card, values are acquired
with n = 3000. Measurements are taken in 1
second intervals. The values are sorted using
Quicksort and are stacked "raw" as well as after
dismissing the highest and lowest 200 values as
'outliers'.

Requirements:
The Card must have an A/D-converter.
Amplifier and probes must be connected.
```

```
Analog Signal must be present.  
CB.CFG must be in the directory specified by the  
env-Variable "CBDIREC" or in present directory.
```

در بالا، خصوصیت کپی رایت حذف شده است. دلیل این امر این است که این برنامه برای استفاده در سطح داخلی یک شرکت استفاده می‌شود.

Functional Comments: کامنت نویسی در سطح کاربردی به این معنی نیست که شما اتفاقاتی را که در یک متد یا کلاس یا هر بخشی روی می‌دهد، خط به خط توضیح دهید؛ بلکه چرخه‌ی کاری آن شی را هم توضیح بدهید کفایت می‌کند. این مورد می‌تواند شامل این موارد باشد:

توضیحی در مورد باگ‌های این قسمت

یادداشت گذاری برای دیگر افراد تیم

احتمالاتی که برای بهبود ویژگی‌ها و کارایی کد وجود دارد.

Explanatory Comment: کامنت گذاری توصیفی در سطح کدنویسی رخ می‌دهد و شامل توضیح در مورد کارکرد یک شیء و توضیح کدهای شیء مربوطه می‌گردد. برای قرار دادن کامنت الزامی نیست که کدها را خط به خط توضیح دهید یا اینکه خطوط ساده را هم تشریح کنید؛ بلکه کامنت شما همینقدر که بتواند نحوه‌ی کارکرد هر چند خط کد مرتبط به هم را هم توضیح دهد، کافی است. این توضیحات بیشتر شامل موارد زیر می‌شوند:

کدهای آغازین

کدهای خروجی

توضیح کوتاه از آنچه که این شیء، متد یا ... انجام می‌دهد.

حلقه‌های طولانی یا پیچیده

کدهای منطقی عجیب و پیچیده

Regular Expression

کدهای آغازین شروع خوبی برای تمرین خواهند بود. به عنوان نمونه اینکه توضیحی در مورد ورودی و خروجی یک متد بدهید که آرگومان‌های ورودی چه چیزهایی هستند و چه کاربری دارند و در آغاز برنامه، برنامه چگونه آماده سازی و اجرا می‌شود. مقادیر پیش فرض چه چیزهایی هستند و پروژه چگونه تنظیم و مقادیردهی می‌شود.

کدهای خروجی هم به همین منوال است. خروجی‌های نرمال و غیرنرمال آن چیست؟ کدهای خطایی که ممکن است برگرداند و ... که باید به درستی توضیح داده شوند.

توضیح اشیاء و متدها و ... شامل مواردی چون: هدف از ایجاد آن، آرگومان‌هایی که به آن پاس می‌شوند و خروجی که می‌دهد و اینکه قالب یا فرمت آن‌ها چگونه است و چه محدودیت‌هایی در مقادیر قابل انتظار وجود دارند. ذکر محدودیت‌ها، مورد بسیاری مهمی است و دلیل بسیاری از باگ‌ها، عدم توجه یا اطلاع نداشتن از وجود این محدودیت هاست. مثلاً محدودیتی خاصی برای آرگومان‌های ورودی وجود دارد؟ چه اتفاقی می‌افتد اگر به یک بافر 128 کاراکتری، 1024 کاراکتر را ارسال کنیم؟

کدهای منطقی عجیب، یکی از حیاتی‌ترین بخش‌های کامنت گذاری برای نگه داری یک برنامه در آینده است. به عنوان نمونه استفاده از عبارات با قاعده، اغلب اوقات باعث سردرگمی کاربران شده است. پس توضیح دادن در مورد این نوع کدها، توصیه زیادی می‌شود. اگر عبارات با قاعده شما طولانی هستند، سعی کنید از هم جدایشان کنید یا خطوط آن را بشکنید و هر خط آن را توضیح دهید.

سیستم کامنت گذاری

هر زبانی از یک سیستم خاص برای کامنت گذاری استفاده می‌کند. به عنوان مثال پرل از سیستم ([Plain Old](#)) POD [Documentation](#) استفاده می‌کند یا برای Java سیستم [JavaDoc](#) یا برای PHP از سیستم [PHPDoc](#) (+) که پیاده سازی از [JavaDoc](#) می‌باشد استفاده می‌کنند. این سیستم برای سی شارپ استفاده از قالب XML است. کد زیر نمونه‌ای از استفاده از این سیستم

```
// XMLsample.cs
// compile with: /doc:XMLsample.xml
using System;
/// <summary>
/// Class level summary documentation goes here.</summary>
/// <remarks>
/// Longer comments can be associated with a type or member
/// through the remarks tag</remarks>
public class SomeClass
{
    /// <summary>
    /// Store for the name property</summary>
    private string myName = null;

    /// <summary>
    /// The class constructor. </summary>
    public SomeClass()
    {
        // TODO: Add Constructor Logic here
    }

    /// <summary>
    /// Name property </summary>
    /// <value>
    /// A value tag is used to describe the property value</value>
    public string Name
    {
        get
        {
            if (myName == null)
            {
                throw new Exception("Name is null");
            }
            return myName;
        }
    }

    /// <summary>
    /// Description for SomeMethod.</summary>
    /// <param name="s"> Parameter description for s goes here</param>
    /// <seealso cref="String">
    /// You can use the cref attribute on any tag to reference a type or member
    /// and the compiler will check that the reference exists. </seealso>
    public void SomeMethod(string s)
    {
    }
}
```

دستورات سیستم کامنت گذاری سی شارپ

- در سایت جاری، دو مقاله زیر اطلاعاتی در رابطه با نحوه‌ی کامنت گذاری ارائه داده‌اند.
- در مقاله « [زیباتر کد بنویسیم](#) » چند مورد آن به این موضوع اختصاص دارد.
- مقاله « [وادر کردن خود به کامنت نوشتن](#) » گزینه‌ی کامنت گذاری اجباری در ویژوال استودیو را معرفی می‌کند.